

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JIM BUTCHER

FIRTINA BÜYÜCÜSÜ

DRESDEN DOĞTALARI I. KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

JIM BUTCHER, 1971 yılında Independence, Missouri'de doğdu. Yazdığı *Dresden Dosyaları* ve *Codex Alera* serileri ile fantezi edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri haline geldi. Eskrimle uğraşan, şarkı söylemeyi, kötü bilimkurgu filmlerini, canlı aksiyon oyunlarını seven Butcher eşi Shannon, oğlu James Joseph ve bekçi köpeğiyle birlikte Independence'ta yaşamaktadır.

Jim Butcher

Dresden Dosyaları 1. Kitap / Fırtına Büyücüsü

Özgün Adı: *Dresden Files Book 1 / Storm Front*

İthaki Yayınları - 681

Edebiyat - 547

ISBN 978-605-375-068-0

1. Baskı, İstanbul / Haziran 2010

© Türkçe Çeviri: Ulaş Apak, 2010

© İthaki, 2010

© Jim Butcher, 2000

Bu eser Donald Maass Literary Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Bu eserin tüm hakları ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alını yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül

Düzeltili: Ayşegül Uyanık Örnekal

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01

Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Mühürdar Cad. İtler Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Jim Butcher

DRESDEN DOSYALARI 1. KİTAP

FIRTINA BÜYÜCÜSÜ

Çeviri
ULAŞ APAK

Bana yazmak hakkında gerçekten bilmem gereken her şeyi öğreten Debbie Chester için. Ve bana yaşamak hakkında gerçekten bilmem gereken her şeyi öğreten babam için. Seni özlüyorum baba.

BİR

Postacının büromun kapısına yaklaştığını duydum. Normalden yarım saat erken gelmişti. Çıkardığı seslerde bir tuhaflık vardı. Daha ağır, daha keyifli adımlar atıyor ve ıslık çalıyordu. Yeni biri. ıslık çalarak büromun kapısına kadar geldi, sonra bir an sessizliğe gömüldü. Ardından güldü.

Sonra da kapıyı çaldı.

Yüzümü ekşittim. Mektuplarım taahhütlü değillerse mektup deliğinden atılır. Gerçekten çok kısıtlı sayıda taahhütlü mektup alırım ve bunlar asla iyi haber olmaz. Büro koltuğumdan kalktım ve kapıyı açtım.

Kolları, bacakları ve güneşten yanmış, kelleşen kafası bir basketbol topuna benzeyen yeni postacı kapının camındaki tabelaya kısık sesle gülüyordu. Bana göz attı ve başparmağıyla tabelayı işaret etti. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

Tabelayı okudum (insanlar arada bir değiştiriyor) ve başımı iki yana salladım. “Hayır, ciddiylim. Postamı alabilir miyim lütfen?”

“Yani, şey. Partiler, gösteriler, o tür şeyler mi?” Sanki be-

yaz bir kaplan veya tek odalı büromda sıçrayıp oynayan dar ve kısa giysili asistanlar görmeyi beklermiş gibi arkama doğru baktı.

Yine alay konusu olmaya katlanacak halde değildim. İçimi çektim ve elinde tuttuğu mektuba uzandım. “Hayır, öyle değil. Partiler yapmıyorum.”

Başını merakla yana eğip konunun üzerine gitti. “Öyleyse ne? Bir tür falcı mısın? Kartlar, kristal küreler filan?”

“Hayır,” dedim. “Medyum da değilim.” Postayı çekiştirdim.

Israrını sürdürdü. “Nesin öyleyse?”

“Kapıdaki tabelada ne yazıyor?”

“‘Harry Dresden. Büyücü’ yazıyor.”

“İşte ben oyum,” diye onayladım.

Sanki şakayı onunla paylaşmamı istermiş gibi sırtarak, “Gerçek bir büyücü mü yani?” diye sordu. “Büyüler ve iksirler? Kurnaz ve çabuk öfkelenen biri misin?”

“O kadar kurnaz değilim.” Postayı elinden kapım ve anlamlı anlamlı kâğıt altlığına baktım. “Lütfen postam için imza atabilir miyim?”

Yeni postacının sırtışı yerini yüz buruşturmaya bıraktı. Posta (ev sahibimden gelen yeni bir kira gecikme ihbarı) için imza atayım diye kâğıt altlığını bana uzattı ve, “Delinin teki-sin sen. Başka bir şey değil,” dedi. Sonra kâğıt altlığını aldı ve, “Size iyi günler beyefendi,” dedi.

Gidişini izledim.

“Tipik,” diye mırıldandım ve kapıyı kapadım.

Benim adım Harry Blackstone Copperfield Dresden. Bu adı kullanarak beni çağırırsanız risk size aittir. Bir büyücüyüm. Chicago'nun merkezindeki bir büroda çalışıyorum. Bilmediğim kadarıyla ülkede çalışan tek profesyonel büyücüyüm. Beni sarı sayfalarda 'Büyücüler' başlığı altında bulabilirsiniz. İster inanın ister inanmayın, orada bir tek ben varım. İlanım şöyledir:

HARRY DRESDEN-BÜYÜCÜ

Kayıp Eşyalar Bulunur. Paranormal Soruşturmalar.

Danışma. Tavsiye. Makul Fiyatlar.

Aşk İksirleri, Bitmez Tükenmez Servetler, Partiler ya da

Diğer Eğlenceler İş Kapsamı Dışındadır.

Kaç kişinin sadece ciddi olup olmadığını sormak için beni aradığını bilseniz şaşardınız. Ama öte yandan eğer benim gördüğüm şeyleri görmüş olsanız, bildiklerimin yarısını bilseniz herhangi birinin nasıl ciddi *olmadığımı* düşünebildiğini merak ederdiniz.

Yirminci yüzyılın sonu ve yeni binyılın başlangıcı halkın paranormal bilincinde bir tür rönesansı da beraberinde getirmişti. Medyumlar, hayaletler, vampirler –aklınıza ne gelirse. İnsanlar hâlâ onları ciddiye almıyorlardı, ama Bilim'in bize vaat ettiği onca şey gerçekleşmemişti. Hastalıklar hâlâ bir sorundu. Açlık hâlâ bir sorundu. Şiddet, suç ve savaşlar hâlâ sorundu. Teknolojinin ilerlemesine rağmen, işler pek de herkesin umduğu gibi değişmemişti.

Yirminci yüzyılın en büyük dini olan Bilim, patlayan uzay mekiklerinin görüntüleri, uyuşturucu bağımlılarının doğurduğu bebekler ve çocuklarını televizyonun yetiştirmesine izin veren bir Amerikan nesli yüzünden kısmen zedelenmişti. İnsanlar bir şey arıyorlardı –bence sadece bunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Bir kere daha, gözlerini hep yanlarında kalmış büyü ve esrar dünyasına açmaya başlıyor olsalar da, muhtemelen hâlâ benim bir şaka olduğumu düşünüyorlardı.

Her neyse, bu boş bir ay olmuştu. Aslında iki aydır böyleydi. Şubattan kalan kiramı martın onunda ancak ödeyebilmiştim ve görünüşe göre bu ayinkini daha da geç ödemem işten bile değildi.

Tek isim geçen hafta gelmişti. Bir country şarkıcısının perili olduğundan şüphelenilen evini araştırmak için Missouri'nin Branson şehrine gitmiştim. Ev perili çıkmamıştı. Müşterim bu cevaptan memnun kalmamış; sarhoş edici maddeleri kullanmayı bırakmasını ve biraz egzersiz yapıp, düzgün uyumasını tavsiye edince ve bunların büyük olasılıkla ruh çıkarmadan daha çok işe yarayacağını söyleyince daha da keyfi kaçmıştı. Yolculuk masrafları ile bir saatlik ücretimi almış ve dürüst, erdemli ve mantıksız bir iş yaptığım hissiyle geri dönmüştüm. Daha sonra adamın düzenbaz bir medyum tuttuğunu, medyumun çok fazla tütsü ve siyah ışıklar içeren bir tören yaptığını duymuştum. Kimi insanlar çok tuhaftı.

Ciltsiz kitabımı bitirdim ve BİTENLER kutusuna fırlattım. Masamın bir yanındaki mukavva bir kutuda okunup atılmış, sırtları bükülmüş, sayfaları ezilmiş ciltsiz kitaplardan oluşan

bir yığın vardı. Kitaplara çok hoyrat davranırım. Yapacak gerçek bir işim olmadığı için okunmamış kitaplar yığınının gözü mü dikmiş, şimdi hangisine başlasam diye düşünürken telefonum çaldı.

Biraz huysuz bir tavırla telefona uzun uzun baktım. Biz büyücüler derin derin düşünmekte çok ustayızdır. Üçüncü çalıştan sonra artık aşırı hevesli olduğumun düşünölmeyeceğine kanaat getirdim, ahizeyi kaldırdım ve, “Dresden,” dedim.

“Ee. Şey, adınız Harry Dresden mi? Ee, büyücü?” Kadının ses tonu özür diler gibiydi. Sanki bana hakaret etmekten ölesiye korkuyordu.

Hayır, diye düşündüm. Ben Harry Dresden, ee, tüyücü. Büyücü Harry yan kapıda.

Huysuz davranmak büyücülerin sahip olduğu bir ayrıcalıktır. Fakat kiralarnı geciktirmiş serbest çalışan danışmanların sahip olduğu bir ayrıcalık değildir, bu yüzden zekice bir şey söylemek yerine telefondaki kadına, “Evet, hanımefendi. Size bugün nasıl yardımcı olabilirim?” dedim.

“Ben, şey,” dedi. “Emin değilim. Bir şey kaybettim ve bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum.”

“Kayıp eşya bulmak uzmanlık alanlarımdan biridir,” dedim. “Neyi aramam gerekiyor?”

Gergin bir duraksama oldu. “Kocamı,” dedi. Kadının sesi birazcık boğuktu. Uzun bir turnuva boyunca çalışmış, ama yetişkin denilecek kadar da yılanmış bir ponpon kızın sesi gibi.

Kaşlarını kaldırdım. “Hanımefendi, aslında bir kayıp in-

san uzmanı sayılmam. Polisle ya da bir özel dedektifle konuştunuz mu?”

“Hayır,” dedi çabucak. “Hayır, onlar olmaz. Yani, konuşmadım. Tanrım, bu iş öyle karmaşık ki. İnsanın biriyle telefonda konuşabileceği bir şey değil. Zamanınızı aldığım için özür dilerim Bay Dresden.”

“Biraz bekleyin,” dedim çabucak. “Özür dilerim, bana isminizi söylemediniz.”

Kadın cevap vermeden önce, notlarla kaplı bir kâğıdı kontrol ediyormuş gibi, yine gergin bir duraksama oldu. “Bana Monica deyin.”

Büyücüler hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanlar bize isimlerini vermeyi sevmezler. Bir büyücüye isimlerini kendi ağızlarıyla verirlerse bunun aleyhlerine kullanılabileceğine inanırlar. Adil olmak gerekirse haklıdırlar da.

Elimden geldiği kadar nazik ve zararsız olmam gerekiyordu. Kadın sadece kararsız kaldığı için telefonu kapatmak üzereydi ve bu işe ihtiyacım vardı. Gayret edersem muhtemelen kadının kocasını bulabilirdim.

Sesimi olabildiğince melodik ve dostane tutmaya çalışarak, “Tamam, Monica,” dedim. “Eğer durumunun hassas bir yanı olduğunu düşünüyorsan, belki de büroma gelip açıklayabilirsin. Sana en iyi benim yardım edebileceğim anlaşılırsa, yardım ederim, olmazsa seni daha fazla yardımcı olabileceğini düşündüğüm birine yönlendirebilirim.” Dişlerimi sıktım ve gülümsüyormuş gibi yaptım. “Ücretsiz.”

Herhalde karar vermesini sağlayan ‘ücretsiz’ sözü olmuştu.

Hemen büroma gelmeyi kabul etti ve bana bir saat içinde orada olacağını söyledi. Bu da tahminen iki buçuk civarı burada olacağı anlamına geliyordu. Gidip bir şeyler yemek ve onunla görüşmek üzere büroya dönmek için bol bol vaktim vardı.

Telefon neredeyse kapattığım anda yeniden çaldı ve beni yerimden sıçrattı. Telefona dikkatle baktım. Elektronik aygıtlara güvenmem. Kırklardan sonra imal edilmiş herhangi bir şey şüphelidir ve görünüşe göre benimle arası pek iyi değildir. Aklınıza ne gelirse: Arabalar, radyolar, telefonlar, televizyonlar, videolar –hiçbiri ben yanlarındayken doğru çalışmaz. Otomatik tükenmezkalem kullanmayı bile sevmem.

Bu telefona da Monica Eşikayıp için kullandığım sahte neşyle baktım. “Ben Dresden, size yardımcı olabilir miyim?”

“Harry, on dakika içinde Madison’da olman gerekiyor. Orada olabilir misin?” Hattın diğer tarafındaki ses yine bir kadın sesiydi; soğuk, canlı ve ciddiye.

Coşkun, aşırı tatlı bir sesle, “Aa, Yüzbaşı Murphy,” dedim, “ben de sizden haber aldığuma sevindim. Öyle uzun zaman oldu ki. İyiler, çok iyiler. Sizin aileniz nasıl?”

“Kes Harry. Burada iki ceset var ve etrafa bir göz atman gerekiyor.”

Hemen ciddileştim. Karrin Murphy Chicago Özel Soruşturmalar bölümünün müdürüydü; komiserinin fiilen sıradışı diye nitelenen bütün suçları soruşturması için atadığı memurdu. Vampir saldırıları, troll yağmaları ve ellilerin çocuk kaçırmaları bir polis raporunda çok iyi görünmüyordu –ama aynı zamanda da insanlar saldırıya uğruyor, küçük çocuklar

çalınıyor, mallar hasar görüyor ya da yok ediliyordu. Birinin de bu işleri soruşturması gerekiyordu. . .

Chicago’da ya da Chicago çevresindeki hemen hemen her yerde bu biri, Karrin Murphy idi. Ben onun ayaklı doğaötesi kütüphanesiydim ve emniyet müdürlüğü için paralı bir danışmandım. Ama iki ceset? Nedeni bilinmeyen iki ölüm? Onun için daha önce hiç böyle bir işe bakmamıştım.

“Neredesin?” diye sordum.

“10. Cadde’de Madison Otelı, yedinci kat.”

“Büromdan yürüyerek sadece on beş dakika mesafede,” dedim.

“Yani on beş dakikada burada olabilirsin. İyi.”

“Şey,” dedim. Saate baktım. Monica Soyadsız kırk beş dakikadan biraz uzun bir süre sonra burada olacaktı. “Randevu gibi bir şey var da.”

“Dresden, benim de iki ceset gibi bir şeyim var, hiçbir ipucu, şüpheli yok ve serbest dolaşan bir katil var. Randevun bekleyebilir.”

Tepem attı. Bu zaman zaman olur. “Aslında bekleyemez,” dedim. “Ama bak ne diyeceğim. Yürüyüp oraya gelir, etrafa bir bakarım ve geri dönüp randevuma yetişirim.”

“Ögle yemeği yedin mi?” diye sordu.

“Ne?”

Soruyu tekrar etti.

“Hayır,” dedim.

“Yeme.” Bir duraksama oldu ve yeniden konuştuğu zaman sözlerinde bir tür iğrenmişlik vardı. “Kötü görünüyorlar.”

“Burada ne kadar kötüden bahsediyoruz Murph?”

Murphy’nin sesi yumuşadı ve bu beni hiçbir kan ya da şiddetli ölüm görüntüsünün korkutamayacağı kadar korkuttu. Murphy gerçek bir güçlü kadındı ve asla zayıflık göstermemekle övünüyordu. “Kötü, Harry. Lütfen fazla gecikme. Özel Suçlar bölümü bu vakaya el atmak için sabırsızlanıyor ve sen etrafa bir göz atmadan insanların suç mahalline dokunmalarını sevmediğini biliyorum.”

“Geliyorum,” dedim. Ayağa kalkmış, ceketimi giyiyordum bile.

“Yedinci kat,” diye hatırlattı. “Orada görüşürüz.”

“Tamam.”

Büromun ışıklarını kapadım, kapıya yürüdüm ve çıkıp kaşlarım çatık halde büroyu kilitledim. Murphy’nin suç mahallini araştırmamın ne kadar süreceğinden emin değildim, ama Monica Banahiçsorusorma ile konuşma fırsatını kaçırmak istemiyordum. Bu yüzden kapıyı tekrar açtım, bir kâğıt parçası ve raptiye alıp şöyle yazdım:

Kısa süreliğine dışarı çıktım. 2.30’da randevu için döneceğim. Dresden.

Bunu hallettikten sonra merdivenleri inmeye başladım. Beşinci katta olduğum halde asansörü nadiren kullanırım. Dedğim gibi, makinelere güvenmem. Hep tam onlara ihtiyacım olduğunda bozuluyorlar.

Ayrıca, eğer ben bu şehirde insanları ikişer ikişer öldürmek için büyü kullanan biri olsaydım ve yakalanmak istemeyseydim emniyet müfettişliğinin ücret ödediği tek profesyonel

büyücüyü ortadan kaldırmayı ihmal etmezdim. Merdiven boşluğundaki şansımı asansörün dar sınırlarındakinden çok daha fazla görüyordum.

Paranoyak mıyım? Belki. Ama paranoyak olmanız, yüzünüzü yemek üzere olan görünmez bir iblis olmadığı anlamına gelmez.

İKİ

Karrin Murphy, Madison'ın önünde beni bekliyordu. Karrin ile ben tam bir zıtlıklar yumağıyızdır. Ben uzun ve zayıfken, o kısa ve tıknazdır. Ben siyah saçlı ve siyah gözlükken, onun Shirley Temple'inki gibi sarı saçları ve süt mavisi gözleri vardır. Ben baştan aşağı ince ve köşeli hatlara, şahin gibi bir burna ve sivri bir çeneye sahipken, onun yuvarlak ve pürüzsüz hatları ile bir ponpon kııda görmeyi bekleyeceğiniz cinsten şirin bir burnu vardır.

Hava mart ayında çoğunlukla olduğu gibi serin ve rüzgarlıydı ve Karrin takım elbisesini örten uzun bir palto giymişti. Murphy asla elbise giymezdi, ama kaslı, şekilli, bir jimnastikçinininkileri andıran bacakları olduğundan şüpheleniyordum. Vücudunu işlev görmesi için geliştirmişti ve bürosundaki bir çift aikido turnuvası madalyası da bunu kanıtlıyordu. Omuzlarına kadar inen saçları bahar rüzgarında durmaksızın dalgalanıyordu. Küpe takmamıştı ve yüzündeki makyaj o kadar ölçülüydü ki, varlığı zar zor anlaşıyordu. Kaşarlanmış bir cinayet masası dedektifinden çok en sevilen

teyzeye ya da neşeli bir anneye benziyordu.

Konuşma mesafesine geldiğimde, “Başka montun yok mu Dresden?” diye sordu. Binanın önünde yasadışı bir şekilde park edilmiş birkaç polis arabası vardı. Yarım saniyeliğine gözlerime baktı, sonra çabucak gözlerini kaçırdı. Hakkını vermeliydim. Çoğu insan bu kadarını bile yapmıyordu. Birkaç saniye boyunca bakmadığınız sürece gerçekten tehlikeli değildi, ama büyücü olduğumu bilen herkesin yüzüme bakmamaya özen göstermesine alıştım.

Başımı eğip kalın kumaşı, su geçirmez astarı ve kollarıma yetecek uzunlukta kolları olan siyah pardösüme baktım. “Bunun nesi var?”

“El Dorado’nun setinden fırlamış gibi duruyor.”

“Eee?”

Öyle ufak tefek bir kadına göre kaba kaçan bir sesle homurdandı ve topukları üzerinde dönerek otelin ön kapısına doğru yürüdü.

Ona yetiştim ve biraz önünden yürüdüm.

Temposunu hızlandırdı. Ben de hızlandırdım. Ön kapıya kadar dün geceki yağmurdan kalan su birikintilerinin arasından ilerleyerek artan bir hızla birbirimizle yarıştık.

Bacaklarım daha uzun olduğu için ben önce vardım. Onun için kapıyı açtım ve centilmence girmesini işaret ettim. Aramızda eskiye dayanan bir çekişmeydi bu. Belki de değerlerimin modası geçmişti, ama ben eski kafalıyım. Bana göre erkeklerin kadınlara göğüsleri olan, daha kısa ve daha zayıf erkeklermiş gibi davranmamaları gerekir. Böyle düşünüyo-

rum diye kötü bir insan oluyorsam beni yargılayın ve mah-kum edin. Bir kadına hanımefendi gibi davranmaktan, onun için kapılar açmaktan, beraber yediğim yemeklerin hesabını ödemekten, ona çiçekler vermekten ve o tür diğer şeylerden keyif alıyorum.

Bu huyum, bulunduğu mevkiye gelebilmek için Chica-go'nun en kıllı adamlarıyla mücadele etmek, savaşmak ve oyunu kirli oynamak zorunda kalmış olan Murphy'yi fena halde sinir ediyor. Ben orada kapıyı tutmuş halde dururken bana ters ters baktı, ama o bakışında rahatlatıcı, gevşetici bir yan vardı. Bu ritüelimize genellikle sinir olsa da, onunla tu-haf bir şekilde avunuyordu.

Acaba yedinci kattaki durum ne kadar kötüydü?

Asansörle yukarı çıkarken ani bir sessizliğe gömüldük. Artık birbirimizi yeterince iyi tanıdığımız için sessizlikler ra-hatsız edici olmuyordu. Murphy hakkında iyi bir fikrim var-dı, onun ruh hallerini ve düşünce kalıplarını zihinsel olarak anlaştım –bu, uzunca bir süre boyunca birinin yakınında olduğumda hep ulaştığım bir anlayıştır. Doğal mı, yoksa do-ğaötesi bir hüner mi bilmiyorum.

İçgüdülerim bana Murphy'nin gergin olduğunu, bir piya-no teli kadar sıkıca gerildiğini söylüyordu. Bu hissini yüzüne yansıtmıyordu, ama omuzlarının ve boynunun duruşundaki, sırtının katılığındaki bir şey bunu fark etmemi sağlamıştı.

Belki de sadece içimdeki gerginliği ona yakıştırıyordum. Asansörün sınırlı alanı beni biraz asabileştiriyordu. Dudakla-rımı yaladım ve kabinin içine göz gezdirdim. Murphy ile iki-

mizin gölgeleri zemine düşüyor ve neredeyse yere yayılmış gibi görünüyordu. Bunda bana sıkıntı veren bir yan vardı ve bu küçük, rahatsız edici hissi sinir bozukluğu olarak dışa vuruyordum. Sakin ol Harry.

Tam asansör yavaşlarken Murphy sertçe nefesini verdi, sonra kapı açılmadan tekrar nefes aldı. Sanki katta kalacağımız süre boyunca nefesini tutmayı ve tekrar asansöre bindiğimizde yeniden nefes alıp vermeye devam etmeyi planlıyor gibiydi.

Kanın kendine özgü bir kokusu vardır. Bu adeta yapışkan, neredeyse madeni bir kokudur; asansör kapısı açıldığı zaman buram buram bu kokuyu aldım. Midem biraz çalkalandı, ama cesaretle yutkundum ve asansörden çıkan Murphy'nin ardına düştüm. Yanından geçtiğimiz iki üniformalı polis beni tanıdı ve şehrin bana verdiği küçük yapraklı kartı göstermemi istemeden geçmemi işaret etti. Kabul edelim, Chicago Emniyet Müdürlüğü gibi bir büyükşehir kurumunda bile sürüyle danışman çağrıldığı söylenemezdi (sanırım resmi belgelerde bir psişik danışman olarak geçiyordum), ama yine de bu aynasızların yaptığı hiç profesyonelce değildi.

Murphy önümden odaya girdi. Kan kokusu daha da ağırlaştı, ama ilk kapının ardında dehşet verici bir şey yoktu. Süit'in dış odası canlı kırmızı ve altın sarısı tonlarının hakim olduğu bir tür oturma odası gibi görünüyordu; otuzlara ait eski bir filmin seti gibi pahalı, ama her nasılsa sahte bir hali vardı. Koltuklar siyah, pahalı deriyle kaplıydı ve ayaklarım

halının kalın, pas rengi tüylerine gömülüyordu. Kadife velur perdeler çekiliydi ve bütün ışıklar açık olmasına rağmen oda hâlâ biraz fazla karanlık, dokuları ve renkleri bakımından biraz fazla şehvi görünüyordu. Oturup kitap okuduğunuz türden bir oda değildi. Sağımda kalan kapının ötesinden insan sesleri geliyordu.

Murphy bana, “Bir dakika burada bekle,” dedi. Ardından girişin sağındaki kapıdan süitin yatak odası olduğunu düşündüğüm odaya geçti.

Gözlerimi iyice kısarak oturma odasında gezdirdim ve etrafımdaki cisimleri not ettim. Deri kanépe. İki deri koltuk. Siyah, cilalı bir eğlence sisteminin içindeki müzik seti ve televizyon. Üzerinde önceki gece buzla, şimdiyse suyla dolu bir kabın olduğu bir stant, kabın içinde ısınan bir şampanya şişesi ve yanında duran iki boş kadeh. Zeminde kırmızı bir gülün taçyaprağı vardı ve halıya hiç uymuyordu (ama odada halıya uyan ne vardı ki?).

Biraz yan tarafta, arkaya yaslanan deri koltuklardan birinin kenarının altında küçük, pürüzsüz ve parlak bir kumaş parçası vardı. Eğildim ve hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek bir elimle kenarı kaldırdım. Yerdeki siyah kadın külotu, uçlarından dantel taşan küçücük bir üçgendi ve bir biyesi, tanga sanki çekilip yırtılmış gibi kopmuştu. Garip ve seksi.

Müzik seti son modeldi, ama pahalı bir marka değildi. Cebimden bir kurşunkalem çıkardım ve silgisiyle ÇAL düğmesine bastım. Sakin, şehvi bir müzik odayı doldurdu. Dü-

şük bir bas, sürükleyici bir davul temposu, sözsüz vokaller, arka planda da bir kadının ağır nefes alıp veriş.

Müzik birkaç saniye daha devam etti, sonra atlayarak yaklaşık iki saniyelik bir kısmı sürekli tekrar etmeye başladı.

Yüzümü buruşturdum. Dediğim gibi, makineler üzerinde böyle bir etkim var. Büyücü olmamla, büyü güçleriyle çalışmamla alakalı bir şey. Makine ne kadar hassas ve modernse ona yeterince yaklaştığımda bir şeyin ters gitmesi ihtimali de o kadar fazla oluyor. Bir fotokopi makinesini elli adım mesafeden bozabilirim.

Bir erkek sesi, “Aşk odası,” dedi. Aşk sözcüğünü uzatarak aşışışş diye telaffuz etmişti. “Ne düşünüyorsunuz beyefendi?”

Arkamı dönmeden, “Merhaba Dedektif Carmichael,” dedim. Carmichael’ın oldukça hafif, genizden gelen sesinin kendine özgü bir rengi vardı. Carmichael Murphy’nin ortağı ve iflah olmaz bir şüphelidir. Bir şarlatandan ibaret olduğuma, sahtekarlık ederek şehrin güç bela kazandığı parayı aldığıma inanıyordu. “Kadın külotunu eve götürmek için mi saklıyordun, yoksa sadece gözünden mi kaçtı?” Dönüp ona baktım. Kısa boylu, fazla kiloluydu. Seyrelmiş saçları, kanlı gözleri ve zayıf bir çenesi vardı. Ceketi buruştu ve kravatında yemek lekeleri vardı. Bütün bunlar bıçak gibi keskin bir zekâyı gizliyordu. Carmichael sıkı bir polisti ve katillerin izini sürme konusunda kesinlikle amansızdı.

Koltuğun yanına yürüdü ve aşağıya baktı. “Hiç fena değil Sherlock,” dedi. “Ama o sadece aperitif. Ana yemeği görünceye kadar bekle. Senin için hazırda bir kova bulunduraca-

ğım.” Döndü ve kendi kurşunkaleminin silgisiyle bastırarak bozulmuş CD çaları kapadı.

Ne kadar korktuğumu göstermek için gözlerimi iyice açarak ona baktım, sonra yanından yürüyüp yatak odasına girdim. Ve pişman oldum. Baktım, mekanik bir şekilde ayrıntıları not ettim ve kafamın odaya girdiğim anda çığlık atmaya başlamış kısmının üzerine sessizce kapıyı kapadım.

Önceki gece bir ara ölmüş olmalılardı, zira ölüm sertliği başlamıştı bile. Yatağın üstündelerdi. Kadın ata biner gibi adamın üzerine oturmuş, vücudunu geriye atmış, sırtını bir dansözünki gibi eğmişti. Göğüslerinin kavisleri çok hoş bir taslak oluşturuyordu. Kadının altında uzanan erkek ince, güçlü bir vücuda sahip bir adamdı. Kollarını dışa uzatmış, elleriyle saten çarşafı kavramış, yumruklarının içinde toplamıştı. Bu erotik bir fotoğraf olsaydı, çarpıcı bir resim olurdu.

Tek sorun, âşıkların göğüs kafeslerinin gövdelerinin üst sol yanındaki kısmının dışa doğru genişleyip derilerini parçalamış; kaburgalarının tırtıklı, kırılmış bıçaklar gibi dışarı fırlamış olmasıydı. Atardamar kanı vücutlarından fışkırmış, ta tavandaki aynaya kadar sıçramıştı. Aynada kanla beraber kalplerinin kalıntısı olduğunu sandığım ezilmiş, peltemsi kitleler de vardı. Ayakta durduğum yerden vücutlarının üst boşluğunun iç tarafını görebiliyordum. Hareketsiz sol akciğerlerin ve belli ki içeriden uygulanan bir güçle dışarı fırlayıp kırılmış kaburgaların etrafındaki artık grileşmiş çizgileri fark ettim.

Bu kesinlikle erotik potansiyeli azaltıyordu.

Yatak, odanın ortasındaydı ve ona incelikli bir vurgu katıyordu. Yatak odası da oturma odasına benzeyen bir dekora sahipti –çok fazla kırmızı, çok fazla peluş kumaş vardı ve mum ışığında olmadığı sürece biraz aşırı kaçıyordu. Hakikaten duvardaki şamdanlarda diplerine kadar yanıp sönmüş mumlar vardı.

Bir adım atarak yatağa yaklaştım ve çevresinde yürüdüm. Yürürken halıdan cıvık bir ses geldi. Beynimin otokontrol-den ve sıkı eğitimden yapılmış kapıların arkasına emniyetli bir şekilde kilitlenmiş çığlık atan küçük kısmı anlaşılmaz bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Ona aldırmamayı denedim. Gerçekten denedim. Ama acilen o odadan çıkmazsam küçük bir kız çocuğu gibi ağlamaya başlayacaktım.

Bu yüzden ayrıntıları hızla zihnime kazıdım. Kadın yirmili yaşlarındaydı ve harika görünüyordu. En azından ölmeden önce öyle olduğunu düşünüyordum. Anlamak zordu. Hizmetçi tarzı kesilmiş kestane rengi saçları bana kalırsa boyalıydı. Gözleri kısmen açıktı; göz renginin siyah olmadığını görebiliyor ama başka bir tahminde bulunamıyordum. Belki de yeşil?

Erkek muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ve ömür boyu devam eden bir koşullanmanın sağladığı türden bir forma sahipti. Sağ pazusunda, çekili çarşafın yarı yarıya gizlediği kanatlı bir hançer dövmesi vardı. Parmak eklemlerinde derin katmanlı yara izleri, karnının alt tarafında da bir bıçak yarısından geldiğini tahmin ettiğim korkunç, dar, buruşuk bir yara izi görülüyordu.

Etrafta atılmış giysiler vardı –adama ait bir smokin ve kadına ait küçük, incecik siyah bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabı. Bir çift küçük valiz vardı; açılmamış, muhtemelen bir oda hizmetçisi tarafından düzgün bir şekilde kenara konulmuşlardı.

Başımı kaldırıp baktım. Carmichael ve Murphy sessizlik içinde beni seyreliyorlardı.

Omzumu silktim.

“Ee?” diye sordu Murphy. “Burada büyüyle karşı karşıyayız, değil miyiz?”

“Ya büyü ya da gerçekten inanılmaz seksmiş,” dedim.

Carmichael homurdandı.

Ben de biraz güldüm ve bu da beynimin çığlık atan kısmının üzerine kapadığım kapıları çarparak açmasına yetti. Midem ayaklanıp kabardı; yalpalayarak odadan dışarı çıktım. Carmichael sözünü tutmuş ve odanın çıkışına paslanmaz çelik bir kova koymuştu. Diz çökerek kusmaya başladım.

Yeniden kendimi kontrol altına almam yalnızca birkaç saniye sürdü –ama o odaya geri dönmek istemiyordum. Artık oradakileri görmeye ihtiyacım yoktu. Kalpleri kelimenin tam anlamıyla patlayarak göğüslerinden dışarı çıkmış iki ölü insanı görmek istemiyordum.

Ve biri bunu yapmak için büyü kullanmıştı. Başka birine zarar vermek için büyü kullanmış, yani Birinci Kanun’u çiğnemişlerdi. Beyaz Konsey toplu halde felç geçirecekti. Bu ne kötü bir ruhun ya da şeytani bir varlığın işi, ne de Yokdiyar’ın vampirler veya troll’ler gibi birçok yarattığından birinin

saldırısıydı. Bu bir sihirbazın, bir büyücünün, kainatın ve hayatın temel enerjilerinden faydalanabilen bir insanın önceden planlanmış ve kasıtlı bir işiydi.

Bu cinayetten de kötüydü. Bu çarpık, rezil bir sapıklıktı; sanki biri başka bir kişiyi bir Botticelli gravürüyle vurarak öldürmüş, bir güzellik timsalini mutlak tahribat silahına dönüştürmüştü.

Eğer hiç ilgilenmediyseniz açıklamak zordur. Büyü hayatla, hepsinden önemlisi bir insanın bilinci, zekâsı ve duygularıyla yaratılır. Bir hayatı bu şekilde, kaynağını yine kendisinden alan büyüyle sona erdirmek iğrençti, neredeyse bir şekilde ensest yapmak gibiydi.

Tekrar doğruldum; sertçe nefes alır, sallanır ve ağzımdaki safra tadını alırken, Murphy ile Carmichael diğer odadan çıkıyorlar.

“Pekala Harry,” dedi Murphy. “Dinliyoruz. Sence burada neler olmuş?”

Cevap vermeden önce düşüncelerimi toplamak için bir an bekledim. “Gelmişler. Biraz şampanya içmişler. Bir süre dans etmiş, orada, müzik setinin yanında oynamışlar. Sonra yatak odasına geçmişler. Orada bir saatten az kalmışlar. Büyü, tam doruk noktasına ulaşırlarken onlara çarpmış.”

“Bir saatten az,” dedi Carmichael. “Nereden anladın?”

“CD yalnızca bir saat on dakika uzunluğundaydı. Birkaç dakikayı dans edip içerek geçirmiş, sonra odaya geçmiş olmalılar. Bulundukları zaman CD çalıyor muymuş?”

“Hayır,” dedi Murphy.

“O halde tekrara alınmamış. Odaya ve diğer şeylere bakarak müziği yalnızca ortamı kusursuzlaştırmak için istedikleri sonucuna vardım.”

Carmichael ters ters homurdandı. “Bizim daha önce fark etmediğimiz bir şey değil,” dedi Murphy’ye. “Umarım daha fazla şey açığa çıkarır.”

Murphy Carmichael’a ‘kes sesini’ diyen bir bakış fırlattı, sonra yumuşak bir sesle, “Daha fazlasına ihtiyacım var Harry,” dedi.

Bir elimi saçımın arkasında gezdirdim. “Birinin bunu başarmasının yalnızca iki yolu var. Birincisi çağırma ile. Çağırma dışı vurulan büyünün ya da sihrin en doğrudan, gösterişli ve gürültülü türüdür. Patlamalar, yangın, o tür şeyler. Ama bunu yapanın bir çağırıcı olduğundan kuşkuluyum.”

Murphy, “Neden?” diye sordu. Kurşunkaleminin, sürekli yanında taşıdığı not defterine yazarken çıkardığı sesi duydum.

“Çünkü yaratacağın etkinin gideceği yeri görebilmen ya da oraya dokunabilmen gerekir,” dedim. “Yalnızca görüş hatındayken işe yarar. Yapan adamın ya da kadının onlarla beraber odanın içinde olması gerekirdi. Böyle bir şey olduğunda adli kanıtları gizlemek zordur ve o tür bir büyü yapabilecek kadar becerikli olan herhangi biri onun yerine bir silah kullanmayı akıl ederdi. Öylesi daha kolay.”

“Diğer seçenek ne?” diye sordu Murphy.

“Teürji,” dedim. “Aşağıdaki yukarıdakine benzer. Bir şeyin küçük bir ölçekte olmasını sağlarsın ve ona büyük bir ölçekte olmasını sağlayacak enerjiyi verirsın.”

Carmichael homurdandı. “Ne saçmalık.”

Murphy’nin sesinde kuşku vardı. “Bu nasıl işler Harry? Başka bir yerden yapılabilir mi?”

Başımla onayladım. “Katilin onu kurbanlara bağlayacak bir şeye ihtiyacı olacaktır. Saç, tırnaklar, kan örnekleri. O türden şeyler.”

“Bir vudu bebeği gibi mi?”

“Evet, tastamam aynı şey.”

“Kadının saçını yeni boyanmış,” dedi Murphy.

Başımla onayladım. “Belki saçını nerede yaptırdığını öğrenebilirsin, oradan bir şeyler çıkabilir. Bilmiyorum.”

“Bana işime yarayacak başka bir şey söyleyebilir misin?”

“Evet. Katil kurbanları tanıyordu. Ve bir kadın olduğunu düşünüyorum.”

Carmichael homurdandı. “Burada oturup bunları dinlememiz gerektiğini düşünmüyorum. Her on cinayetten dokuzunda katil kurbanı tanır.”

“Kes sesini Carmichael,” dedi Murphy. “Neden öyle dedin Harry?”

Ayağa kalktım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Büyünün işleyiş şekline. Büyüyle bir şey yaptığın zaman bu içinden gelir. Büyücülerin yapmaya çalıştıkları şeyi gerçekleştirebilmek için ona odaklanmaları, onu gözlerinde canlandırmaları, ona inanmaları gerekir. İçinizde olmayan, sizin bir parçanız olmayan bir şeyin gerçekleşmesini sağlayamazsınız. Katil her ikisini de öldürebilir ve kaza süsü verebilirdi, ama bu şekilde öldürmüş. Kadının bu şekilde öldürmek için çok

kişisel sebeplerle ölmelerini istemesi, böyle içlerine uzanmaya hazır olması gerekir. Intikamdır belki. Aradığınız kişi bir âşık ya da eş olabilir.

“Ayrıca öldükleri zamanın da etkisi var –seksin ortasında- larmış. Bu bir tesadüf değildi. Duygular büyü için bir tür kanal, size ulaşmak için kullanılabilecek bir yoldur. O kadın ikisinin beraber ve arzuyla yüklenmiş oldukları bir zamanı seçmiş. Bir odak olarak kullanacağı örnekler almış ve bu işi önceden planlamış. Bunu yabancılara yapamazsınız.”

“Saçmalık,” dedi Carmichael, ama bu sefer bana yöneltilmiş bir söze değil, dalgın bir sövgüye benziyordu.

Murphy bana dik dik baktı. “Kadın’ deyip duruyorsun,” diye çıktı. “Ne diye böyle düşünüyorsun ki?”

Başımla odayı işaret ettim. “Çünkü bu kadar kötü bir şeyi çok fazla nefret olmadan yapamazsın,” dedim. “Kadınlar nefret etme konusunda erkeklerden daha iyidir. Onu daha iyi odaklayabilir, daha iyi açığa çıkarabilirler. Lanet olsun, cadılar büyücülerden düpedüz daha *kötüdür*. Bu bana bir tür kadınısı intikam gibi görünüyor.”

“Ama bir erkek de yapmış olabilir,” dedi Murphy.

“Eh,” diye kaçamak bir cevap verdim.

“Tanrı aşkına, şovenist domuzun tekisin Dresden. Bu *yalnızca* bir kadının yapmış olabileceği bir şey mi?”

“Şey. Hayır. Sanmıyorum.”

Carmichael ağır ağır, “*Sanmıyor* musun?” dedi. “Amma da uzmanmışsın.”

Kızgınlıkla ikisine de sert sert baktım. “Birinin kalbinin

patlamasına neden olmak için ihtiyaç duyacağım şeylerin ayrıntılarını henüz iyice inceleyemedim Murph. Fırsatım olduğu anda sana haber vereceğimden emin olabilirsin.”

“Bana ne zaman bir şey söyleyebileceksin?” diye sordu Murphy.

“Bilmiyorum,” dedim. Bir elimi kaldırarak bir sonraki yorumunu engelledim. “Bunun için bir zaman veremem Murph. Bu mümkün değil. Bir şey keşfetmemin ne kadar süreceği bir yana, bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyorum.”

Carmichael, “Saati elli papelden fazla uzun sürmese iyi olur,” diye homurdandı. Murphy ona bir bakış fırlattı. Onunla tam olarak aynı fikirde değildi, ama tam olarak onu susturmuş da değildi.

Bu fırsattan yararlanıp birkaç derin nefes alarak sakinleştim. Nihayet yeniden onlara baktım. “Tamam,” dedim. “Kim onlar? Kurbanlar yani.”

Carmichael, “Bunu bilmen gerekmiyor,” diye çıkıştı.

“Ron,” dedi Murphy. “Şimdi bir kahve iyi gelirdi.”

Carmichael ona döndü. Uzun boylu değildi, ama Murphy’nin yanında heybetli kalıyordu. “Of, hadi ama Murph. Herif seni parmağında oynatıyor. Gerçekten sana duymaya değer bir şey söyleyebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Murphy ortağının terli, boncuk gözlü yüzüne donuk bir kibirle baktı; bu ondan on beş santimetre uzun boylu birine yapılması zor bir şeydi. “Kremasız, iki şekerli.”

“Lanet olsun,” dedi Carmichael. Bana soğuk bir bakış fırlattı.

latı (ama tam olarak gözlerimin içine bakmadı), sonra ellerini pantolonunun ceplerine sokup ağır adımlarla odadan çıktı.

Murphy sessizce yürüyerek kapıya kadar ortanın arkasından gitti, sonra kapıyı ardından kapadı. Oturma odası hemen daha karanlık ve daha mahrem bir hal aldı; daha önceki bayağı mahremiyetinin sırtan hayaleti kan kokusunda ve yan odadaki iki cesedin hatırasında dans ediyordu.

“Kadının ismi Jennifer Stanton’mış. Kadife Oda için çalışıyormuş.”

Islık çaldım. Kadife Oda, Bianca adında bir kadının işlettiği tuzlu bir eskort hizmeti idi. Bianca bir grup güzel, çekici ve zeki kadın bulunduruyor, onları saati yüzlerce dolardan bölgedeki en zengin erkeklere sunuyordu. Bianca, çoğu erkeğin yalnızca televizyonda ve filmlerde gördüğü türden bir kadın beraberliği sunuyordu. Ayrıca onun Yokdiyar’da kayda değer nüfuza sahip bir vampir olduğunu da biliyordum. Kadının muazzam bir gücü vardı.

Murphy’ye daha önce Yokdiyar’ı açıklamaya çalışmıştım. Orayı tam olarak anlamamıştı, ama Bianca’nın zaman zaman bölgesi için çekişen belalı bir vampir olduğunu anlıyordu. İkimiz de Bianca’nın kızlarından biri işin içindeyse, bir şekilde o vampirin de içinde olması gerektiğini biliyorduk.

Murphy hemen konuya geldi. “Bu Bianca’nın bölgesel anlaşmazlıklarından birinin parçası mıydı?”

“Hayır,” dedim. “Tabii bu anlaşmazlığı insan bir büyücüyle değilse. Bir vampir, hattâ bir vampir büyücü bile Yokdiyar’ın dışında böyle bir şeyi beceremez.”

“Bir insan büyücüyle arası bozuk olabilir mi?” diye sordu Murphy.

“Belki. Ama bu ona uymuyor. Kadın o kadar aptal değil.” Murphy’ye anlatmadığım şey, Beyaz Konsey’in ölümlüleri aşağılayan vampirlerin asla bununla böbürlenecek kadar yaşamamasını garanti ettiğiydi. Sıradan insanlara Beyaz Konsey’den bahsetmem. Bu yapabileceğiniz bir şey değildir. “Kaldı ki,” dedim, “eğer bir insan kızlara saldırarak Bianca’ya zarar vermek isteseydi, kızı öldürse ve müşteriye olayı yayıp kadının işlerini bozsun diye sağ bıraksa daha kârlı çıkardı.”

“Hımm,” dedi Murphy. İkna olmamıştı, ama söylediklerimi not aldı.

“Adam kimdi?” diye sordum.

Murphy bir an bana baktı, sonra düz bir sesle, “Tommy Tomm,” dedi.

Ona gözlerimi kırparak bakıp asırların sırrını açığa çıkarmadığını belli ettim. “Kim?”

“Tommy Tomm,” dedi. “Johnny Marcone’un koruması.”

Şimdi anlaşılmıştı. ‘Centilmen’ Johnny Marcone, Vargassi ailesi iç çatışma yüzünden parçalandıktan sonra piramidin tepesine tırmanan hayduttu. Emniyet müdürlüğü Vargassiler’le yıllarca süren acımasız mücadeleden ve kanlı çatışmalardan sonra Marcone’u hem bir nimet hem de bir lanet olarak görüyordu. Centilmen Johnny organizasyonunda hiçbir aşırılığı hoş görmüyordu ve şehrinde serbest çalışanlardan hoşlanmıyordu. Organizasyonunun parçası olmayan gaspçılar, banka soyguncuları ve uyuşturucu satıcıları sanki hep bir

şekilde yüzüstü bırakılıyor ve ihbar ediliyor ya da basitçe ortadan kayboluyor ve bir daha da kendilerinden haber alınmıyordu.

Marcone suç üzerinde uygarlaştırmacı bir etkiye sahipti –ve onun iş yaptığı yerlerde suç, geçmiştekinin aksine, ölçek bakımından sorun olmuştu. Son derece zeki bir işadamı olan Marcone’un emrinde çalışan bir grup avukat vardı; bu avukatlar ifadelerden, belgelerden ve teyp kayıtlarından oluşan bir barikat kurarak onu kanundan koruyorlardı. Polisler asla söylemeseler de kimi zaman neredeyse onun peşinden gitmeye isteksizmiş gibi görünüyorlardı. Marcone diğer alternatiften, yani yeraltı dünyasında anarşiden daha iyiydi.

“Bir infazcısı olduğumu duyduğumu hatırlıyorum,” dedim. “Sanırım artık yok.”

Murphy omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

“O halde şimdi ne yapacaksın?”

“Şu saçını yaptırdığı kuaförü araştırırım herhalde. Bianca ve Marcone ile konuşacağım, ama bana ne söyleyeceklerini şimdiden tahmin edebiliyorum.” Not defterini kapadı ve sinirli sinirli başını salladı.

Bir dakikalığına onu seyrettim. Yorgun görünüyordu. Bunu ona söyledim.

“Usandım,” diye cevap verdi. “Bir çeşit deli gözüyle bakılmaktan usandım. Kendi ortağım Carmichael bile bu işte sınırı aştığımı düşünüyor.”

“Karakoldaki diğerleri de mi öyle düşünüyor?” diye sordum.

“Çoğu sadece kaşlarını çatıyor, bakmadığımı sandıkları zaman işaretparmaklarını şakaklarına dayayıp döndürüyor ve raporlarımı okumaya bile gerek görmeden dosyalıyor. Geriye kalanlar da dışarıda ürkütücü bir şeyle karşılaşmış olanlar ve onların da korkudan ödleri kopuyor. Çocukken *Mister Science*¹’ta izlemedikleri hiçbir şeye inanmak istemiyorlar.”

“Ya sen?”

“Ben mi?” Murphy gülümsedi. Dudaklarını böyle hayat dolu, kadınsı bir ifadeyle kıvrması bir çetin ceviz için fazlasıyla güzel görünmesine neden oluyordu. “Dünyanın çivisi çıktı Harry. Sanırım yalnızca, insanların aşağı yukarı yıllık bir zamanda bilinebilecek her şeyi öğrendiğimize inanmalarının çok küstahça olduğunu düşünüyorum. Lanet olsun. Artık etrafımızdaki karanlıkta kalmış şeyleri yeniden görmeye başladığımıza inanabilirim. Bu içimdeki kiniğe hitap ediyor.”

“Keşke herkes senin gibi düşünseydi,” dedim. “İşletmek için beni arayanların sayısı azalırdı.”

Hınzır hınzır gülümsemeye devam etti. “Ama bütün radyo istasyonlarının ABBA çaldığı bir dünya hayal edebiliyor musun?”

Gülüştük. Tanrı aşkına, o odanın gülüşe ihtiyacı vardı.

Sırıtarak, “Hey Harry,” dedi. Zihninin çalıştığını görebiliyordum.

“Evet?”

1) *Mister Science*: 1990’larda Amerika’da yayınlanmış, çocuklara yönelik bir bilim programı. –çn

“Katilin bunu nasıl yaptığını anlamaktan bahsediyordun hani. Bunu başarıp başaramayacağından emin olmadığını söylüyordun.”

“Evet?”

“Bunun palavra olduğunu biliyorum. Neden bana yalan söyledin?”

Kaskatı kesildim. Vay canına, kadın işinde iyiydi. Ya da belki ben pek yalan söyleyemiyordum. “Bak, Murph,” dedim. “Yapamayacağın bazı şeyler vardır.”

“Bazen ben de peşine düştüğüm pisliklerin içine girmek istemiyorum. Ama işi bitirmek için yapılması gerekeni yaparsın. Ne demek istediğini biliyorum Harry.”

“Hayır,” dedim kısaca. “Bilmiyorsun.” Bilmiyordu da. Geçmişimden, Beyaz Konsey’den ya da başımın üzerindeki Demokles’in Kılıcı’ndan haberi yoktu. Çoğu gün ben de bunlardan haberim yokmuş numarası yapabiliyordum.

Şu anda Konsey’in Büyünün Yedi Kanunu’ndan birini ihlal etmekten suçlu bulmak için tek ihtiyaç duyduğu bir bahaneydi; bu bahaneyi bulurlarsa Kılıç başıma inecekti. Bir cinayet büyüsü için tarif hazırlarsam ve bunu öğrenirlerse, ihtiyaç duyacakları bahane bu olabilirdi.

“Murph,” dedim. “Bu büyüyü çözmeye *çalışamam*. Bunu yapmak için ihtiyacım olan şeyleri toplamaya *koyulamam*. Durumu anlamıyorsun.”

Benimle göz göze gelmeden bana dik dik baktı. Hayatımda bunu becerebilen başka kimseyle karşılaşmamıştım. “Ah, anlıyorum. Sen best olan bir katil olduğunu, onu iş üstünde ya-

kalayamayacağımı anlıyorum. Bana yardımcı olabilecek bir şey bildiğini ya da en azından bir şey öğrenebileceğini anlıyorum. Ve şimdi beni yüzüstü bırakırsan kartını emniyet müdürlüğünün kart kutusundan çıkarıp çöpe atacağımı anlıyorum.”

Lanet olası. Emniyet müdürlüğüne danışmanlık yapmak faturalarımın önemli bir kısmını karşılıyordu. Tamam, çoğunu karşılıyordu. Sanırım onun hislerini anlayabiliyordum. Eğer onun gibi karanlıkta çalışıyor olsaydım, ben de son derece gergin olurum. Murphy büyüler, ritüeller ya da tılsımlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama insanların nefretini ve şiddetini gayet iyi biliyordu.

Sonuçta gerçekten bir kara büyü yapacak değilim, dedim kendi kendime. Sadece nasıl yapıldığını öğrenecektim. Arada bir fark vardı. Polise bir soruşturmada yardımcı oluyordum, o kadar. Belki Beyaz Konsey bunu anlayışla karşılardı.

Ya, tabii. Belki ben de bugünlerde bir sanat müzesine gider ve düzgün bir vücuda kavuşurdum.

Murphy bir saniye sonra kancayı attı. Bir saniye boyunca cesaretle gözlerime baktı, sonra yorgun, samimi ve gururlu yüzünü çevirdi. “Bana anlatabileceğin her şeyi bilmem gerekiyor Harry. Lütfen.”

Klasik bir zor durumdaki kadın olayı. O özgürleşmiş, profesyonel kadınlardan biri olduğu halde beni nasıl o eski moda zincirlerimden çekebileceğini gayet iyi biliyordu.

Dişlerimi gıcırdattım. “Pekala,” dedim. “Pekala. Bu gece üzerinde çalışmaya başlayacağım.” Harika. Beyaz Konsey bu işe bayılacaktı. Bunu öğrenmemelerini sağlamam gerekecekti.

Murphy başıyla onayladı ve bana bakmadan nefesini verdi. Sonra, “Çıkalım buradan,” dedi ve kapıya doğru yürüdü. Kapıya ondan önce ulaşmaya çalışmadım.

Biz süitten çıkarken üniformalı polisler hâlâ dışarıdaki salonda tembellik ediyorlardı. Carmichael ortalıkta yoktu. Adli tıptan gelen çocuklar oradaydı; sabırsız bir şekilde duruyor, dışarı çıkmamızı bekliyorlardı. Ardından plastik çantalarını, cımbızlarını, ışıklarını, cisimlerini aldılar ve sırayla yanımdan geçerek odaya girdiler.

Eski püskü asansörün hiç acele etmeden yedinci kata çıkmasını beklerken, Murphy eliyle rüzgardan dağılmış saçlarını düzeltiyordu. Altın bir saat taktığını görünce randevumu hatırladım. “Ah, şey,” dedim. “Saat kaç?”

Saatine baktı. “İki yirmi beş. Niye sordun?”

Bir lanet okudum ve merdivene yöneldim. “Randevuma geç kaldım.”

Merdivenleri uçarak indim. Ne de olsa bu konuda epey bir pratiğim vardı. Koşar adım lobiye vardım. Ellerinde valizlerle ön kapıdan giren bir hamaldan kaçınmayı başardım ve döner kapıyı itip uzun adımlarla koşarak kaldırıma çıktım. Uzun bacaklarım vardır ve hızlı koşabilirim. Siyah pardösüm arkamda rüzgardan şişerek, rüzgara karşı koşuyordum.

Büromun olduğu binaya sekiz on blok mesafedeydim ve bu yolun yarısını katettikten sonra yavaşlayarak yürümeye başladım. Monica Kayıpadam ile randevuma körük gibi puf-layarak, saçım rüzgardan dağılmış ve yüzüm ter içinde varmak istemiyordum.

Belki de hareketsiz geçmiş bir kış sezonu boyunca formumu yitirdiğim için nefes nefese kalmıştım. Bu durum dikkatimin bir kısmını meşgul ettiği için lacivert Cadillac'ı yanıma yanaşana ve oldukça iri bir adam içinden çıkıp önümde, kaldırımında belirene kadar görmedim. Adamın parlak kızıl saçları ve kalın bir boynu vardı. ıkıntı yapan kaşları hariç bebekken biri yüzünü tahtayla tekrar tekrar vurarak dzleştirmiş gibi görünüyordu. Ben onu ölçüp biçerken kısık ve küçük mavi gözlerini giderek daha da kısıtı.

Durdum ve geriledim, sonra kendi etrafımda döndüm. O yönde de iki adam yavaşlayarak koşar adımdan yürümeye geçiyordu. Her ikisi de benim kadar uzun ve benden bir hayli ağırdı. Belli ki beni takip etmişlerdi ve sinirli görünüyorlardı. Biri hafifçe topallıyordu, diğeriyse saçını  numara kestirmiş, bir tür sa jlesiyle dimdik şekillendirmişti. Kendimi yeniden liseye dönmüş, etrafım kabadayılık yapan futbol takımı oyuncularıyla çevrilmiş gibi hissettim.

“Size yardım edebilir miyim beyler?” diye sordum. Etrafa bakınarak bir polis aradım, ama herhalde hepsi Madison'a gitmişti. Herkes aval aval bakmayı sever.

Önümdeki adam, “Arabaya bin,” dedi. Diğerlerinden biri arka kapıyı açtı.

“Yürümeyi severim. Kalbime iyi geliyor.”

Adam, “Arabaya binmezsen bacaklarına hiç iyi gelmeyecek,” diye homurdandı.

Arabanın içinden bir ses geldi. “Bay Hendricks, lütfen. Daha nazik olun. Bay Dresden, kısa bir süre bana katılmak

ister misiniz? Sizi büronuza bırakmayı ümit etmiştim, ama ani çıkışınız bunu biraz zorlaştırdı. Belki de size yolun geri kalanı boyunca eşlik etmeme izin verirsiniz.”

Eğilerek arka koltuğa baktım. Günlük spor bir ceket ve Levi’s kot giymiş, yakışıklı ve gösterişsiz görünen bir adam gülümseyerek bana baktı. “Peki siz kimsiniz?” diye sordum ona.

Gülümsemesi genişledi. Bu sırada gözlerinin parladığına yemin edebilirdim.

“İsmim John Marcone. Sizinle iş konuşmak istiyorum.”

Bir an ona bakakaldım. Sonra gözlerim yanımdaki çok iri ve çok aşırı gelişmiş Bay Hendricks’e kaydı. Adam Cujo’nun¹ arabadaki kadının üzerine atlamadan önce çıkardığına benzer bir sesle belli belirsiz homurdandı. Cujo ve iki kafadarıyla mücadele etmek hiç içimden gelmiyordu.

Bu yüzden Cadillac’ın arkasına, Centilmen Johnny Marcone’un yanına geçtim.

Bu çok meşgul bir gün oluyordu. Ve hâlâ randevuma gecikiyordum.

1) Cujo: Stephen King’in aynı isimli korku romanındaki kuduz köpek.
-çn

ÜÇ

Centilmen Johnny Marcone bacaklarımı kırdıracak ya da ağzımı tellerle kapattırarak türden bir adam gibi görünmüyordu. Ak düşmüş saçları kısa kesilmişti ve gözlerinin kenarlarında güneşten ve gülmekten çizgiler oluşmuştu. Gözleri yıpranmış dolar banknotu yeşiliydi. Daha çok bir üniversitenin futbol koçu gibi görünüyordu: iyi görünümlü, bronzlaşmış, atletik ve hevesli. Yanında tuttuğu adamlar da bu izlenimi güçlendiriyordu. Cujo Hendricks aşırı derecede gereksiz sertlik nedeniyle oyundan atılmış profesyonel bir oyuncu gibi hantal bir şekilde yürüyordu.

Cujo yeniden arabaya bindi, dikiz aynasından ters ters baktı, sonra caddeye çıkarak yavaşça büroma doğru sürmeye başladı. Direksiyon simidi devasa ellerinde ufacık ve hassas görünüyordu. Zihnime bir not düştüm: Cujo'nun ellerini boğazına dolamasına izin verme. Ya da elini. Neredeyse tek eli bile buna yetermiş gibi görünüyordu.

Radyo açıldı, ama ben arabaya girerken sesi bozuldu ve hoparlörlerden cızırtılı bir geri besleme gelmeye başladı.

Hendricks kaşlarını çatı ve bir saniye bunu düşündü. Belki de mesajı ikinci beynine ya da öyle bir yere aktarması gerekiyordu. Ardından elini uzattı, düğmelerle oynadı ve sonunda radyoyu kapadı. Böyle giderse, arabanın yolun kalan kısmını almasına şükredecektim.

“Bay Dresden,” dedi Marcone gülümseyerek, “anladığım kadarıyla zaman zaman emniyet müdürlüğü için çalışıyorsunuz.”

“Arada bir önüme bir şeyler atıyorlar,” diye kabul ettim. “Hey, Hendricks. Emniyet kemerini bağlasan iyi olur. İstatistiklere göre öylesi yüzde elli ya da altmış daha güvenli.”

Cujo dikiz aynasından bana yine homurdandı, ben de ona gülümsedim. Gülümsemek her zaman insanları gerçekten hakaret etmekten daha fazla sinirlendiriyor gibi. Ya da belki benim sinir edici bir gülümsemem var.

Marcone tutumum yüzünden hayrete düşmüş görünüyordu. Belki de şapkamı elimde tutmam gerekiyordu, ama Francis Ford Coppola’yı asla sevmemiştim ve bir vaftiz babam da yoktu. (Bir vaftiz annem var ve o belki de kaçınılmaz olarak bir peri. Ama o başka bir hikâye.) “Bay Dresden,” dedi. “Hizmetlerinizi almanın maliyeti ne olur?”

Bu beni sakınganlaştırdı. Marcone gibi biri beni neden istesindi ki? “Standart ücretim saatte elli dolar artı yolculuk masraflarıdır,” dedim. “Ama ne yapılmasını istediğinize göre değişebilir.”

Marcone ben konuşurken beni konuşmaya teşvik edermiş gibi başını salladı. Ne diyeceğini dikkatle düşünür ve iyi

kalpli birinin endişesiyle esenliğimi hesaba katarmış gibi yüzünü kıvrıttı. “Bir şeyi araştırmamanızı sağlamak bana kaçapatlar?”

“Bana bir şeyi yapmamam için para ödemek mi istiyorsunuz?”

“Size standart ücretinizi ödeyeceğim diyelim. Bu günde bin dört yüz ediyor, değil mi?”

“Aslında bin iki yüz,” diye düzelttim onu.

Bana gülümsedi. “Dürüst bir adam nadir bulunan bir hazinedir. Günde bin iki yüz. Bay Dresden, şöyle diyelim. Size iki haftalık çalışma parası ödeyeyim ve siz de bir süre izne çıkın. Gidip birkaç film seyredin, daha çok uyuyun, o tür şeyler...”

Ona dikkatle baktım. “Yani günde bin dolardan fazla para karşılığında, benim?..”

“Hiçbir şey yapmamanızı istiyorum Bay Dresden.” Marcone gülümsedi. “Kesinlikle hiçbir şey. Sadece gevşeyin ve ayaklarınızı uzatın. Ve Dedektif Murphy’den uzak durun.”

A-ha. Marcone, Tommy Tomm cinayetini araştırmamı istemiyordu. İlginç. Pencereden dışarı baktım ve bu öneriyi düşünüyormuş gibi gözlerimi kıstım.

“Para yanımda,” dedi Marcone. “Hemen peşin vereceğim. Sizin de kendi üzerinize düşeni yapacağınıza güveniyorum Bay Dresden. Dürüstlüğünüz el üstünde tutuluyor.”

“Hımm. Bilmiyorum John. Şu anda daha fazla iş kabul edemeyecek kadar meşgulüm.” Araba neredeyse büromun olduğu binaya gelmişti. Arabanın kapısı hâlâ kilitli değildi.

Emniyet kemerimi de bağlamamıştım, olur da kapıyı hızla açıp dışarı atlamam gerekir diye. Nasıl ileriye düşündüğümü görüyor musunuz? Bu büyücü zekâsı ve paranoyasıdır.

Marcone'un gülümsemesi silindi. Yüz ifadesi ciddileşti. “Bay Dresden, ben burada olumlu bir iş ilişkisi kurmaya çok hevesliyim. Eğer sorun paraysa size daha fazla teklif edebilirim. Her zamanki ücretinizin iki katı diyelim.” Konuşurken ellerini önünde kavuşturarak yarı yarıya bana doğru döndü. Tanrım, hâlâ bana sahaya çıkıp takım için bu maçı almamı söylemesini bekliyordum. Gülümsedi. “Buna ne dersiniz?”

“Mesele para değil John,” dedim. Tembel tembel onunla göz göze geldim. “Bunun olabileceğini sanmıyorum, o kadar.”

Gözlerini kaçırmayınca şaşırdım.

Büyüyle uğraşanlar dünyayı diğer herkesten biraz farklı bir ışıkla görmeyi öğrenirler. Daha önce hiç düşünmediğiniz bir bakış açısına, bir büyücünün gördüğü ve duyduğu şeylere maruz kalmadan aklınıza bile gelmeyecek bir düşünüş tarzına kavuşursunuz.

Birinin gözlerinin içine baktığınızda o kişiyi o farklı ışıktaki görürsünüz. Ve yalnızca bir saniyelğine onlar da sizi aynı şekilde görürler. Marcone ile ikimiz birbirimize baktık.

Marcone o gevşek gülümsemesinin ve babacan tavrının arkasında bir asker ve savaşçıydı. İstedikini alacaktı ve mümkün olan en verimli yolla alacaktı. Adanmış bir adamdı; hedeflerine, yanındaki insanlara adanmış bir adam. Asla korkunun onu etkilemesine izin vermiyordu. İnsanların sefaleti ve

acılarıyla besleniyor; uyuşturucu, kadın ve çalıntı mallar satıyordu, ama neden olduğu acıyı en aza indirmek için adımlar atıyordu, çünkü bu basitçe, işini yürütmenin en verimli yöntemiymiş. Tommy Tamm öldürüldüğü için çok öfkeliydi –haklı olan hakimiyet alanının işgal edilmesinden ve ona meydan okunmasından ileri gelen soğuk ve pratik bir öfkeydi bu. Sorumlu olanları bulmaya ve kendi yöntemleriyle onların icabına bakmaya niyetliydi ve polisin işine karışmasını istemiyordu. Daha önce insan öldürmüştü, yine öldürecek ve bu onun için bir ticari işlem, market kasasında yiyeceklerin parasını ödemekten öte bir anlam ifade etmeyecekti. Centilmen Johnny Marccone’un içi çok kuru ve soğuk bir yerdi. Loş bir köşe dışında. Orada, günlük düşüncelerinden uzakta gizli bir utanç yatıyordu. Onun ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Ama geçmişte bir noktada geri almak için her şeyi verebileceği, silmek için kan dökebileceği bir şey olduğunu biliyordum. Azmini, kuvvetini o karanlık köşeden alıyordu.

İçine baktığımda bütün oyunlarını ve savunmalarını aşarak onu işte böyle gördüm. Bakarsam göreceğim şeyin farkında olduğundan, neyi açığa vuracağını bilerek bakışıma özellikle karşılık verdiğinden içgüdüsel bir düzeyde eminim. Benimle yalnız görüşmekteki amacı buydu. Ruhumu gözetlemek istiyordu. Ne tür bir adam olduğumu görmek istiyordu.

Birinin gözlerinin içine, ruhunun içine, en içteki haline baktığımda karşılık olarak onlar da benim içimi görebilirler

–yapduğum şeyleri, yapmak istediğim şeyleri, yapmaya muktedir olduğum şeyleri. Bunu yapan çoğu insanın en azından yüzü sararır. Bir kadın bayılıp kalmıştı. Oraya baktıkları zaman ne gördüklerini bilmiyordum, orası benim de çok kurcaladığım bir yer değildi.

John Marcone ruhumu gören diğer insanlar gibi değildi. Gözünü bile kırpmadı. Yalnızca baktı, ölçüp biçti ve o an geçtikten sonra sanki bir şeyi anlamış gibi bana başını salladı. Beni kandırdığı gibi rahatsız edici bir izlenim edindim. Sanki benim hakkımda, benim onun hakkında öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmişti. İlk hissim öfke oldu; yönlendirildiğim için, benim ruhuma bakmaya cüret ettiği için öfkeliydim.

Yalnızca bir saniye sonra bu adamdan ödüm koptu. Ruhuna bakmıştım ve oranın katı, paslanmaz çelikten bir buzdolabı kadar çıplak olduğunu görmüştüm. Bu sıkıntı vericiden de öteydi. Adamın içi güçlü, gaddar olmaksızın vahşi ve acımasızdı. Onda bir kaplanın ruhu vardı.

Marcone hiçbir şey olmamış gibi rahatça, “Peki öyleyse,” dedi. “Teklifimi size zorla kabul ettirmeye çalışmayacağım Bay Dresden.” Araba binama yaklaşırken yavaşladı. Hendricks binanın önünde kenara yanaştı. “Ama size bir tavsiyede bulunmama izin verin.” Oğluyla konuşan baba rolünü bir kenara bırakmış, sakin ve sabırlı bir sesle konuşuyordu.

“Para almayacaksanız, tabii.” Esprilere şükürler olsun. Zekice bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın haldeydim.

Marcone neredeyse gülümsedi. “Bence birkaç günlüğüne

gribe yakalanırsanız daha mutlu olursunuz. Dedektif Murphy'nin araştırmanızı istediği o işin açığa çıkarılması gerekmiyor. Gördüğünüz şeyler hoşunuza gitmeyecektir. O iş benim. İcabına bakınama izin vererseniz hiç başınıza bela olmayacaktır.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordum ona. Tehdit ettiğini sanmıyordum, ama onun bunu bilmesini istemiyordum. Bir de sesim titremese iyi olurdu.

“Hayır,” dedi dürüstçe. “Size öyle bir yola başvurmayacak kadar çok saygım var. Gerçek olduğunuzu söylüyorlar Bay Dresden. Gerçek bir büyü uygulayıcısıymışsınız.”

“Zirdelinin teki olduğumu da söylüyorlar.”

“Kimin söylediklerini dinlediğime çok dikkat ederim,” dedi Marcone. “Dediklerimi düşünür müsünüz Bay Dresden? Karşılıklı iş alanlarımızın çok sık kesişmesine gerek olduğunu sanmıyorum. Bu konu yüzünden sizi kendime düşman etmemeyi tercih ederim.”

Dişlerimi sıkarak korkumu bastırdım ve ona hızla, sertçe sözcükler saçtım. “Beni kendine düşman etmek istemezsin Marcone. Bu akıllıca olmaz. Hem de hiç olmaz.”

Tembel ve gevşek bir tavırla gözlerini kısarak bana baktı. Artık korkmadan benimle göz göze gelebiliyordu. Birbirimizi ölçüp biçmiştik. Bir daha aynı şey olmayacaktı. “Gerçekten daha nazik olmaya çalışmalısınız Bay Dresden,” dedi. “İş için öylesi iyidir.”

Dediğine bir cevap vermedim; korkumu belli etmeyecek ya da aptallık derecesinde maço gelmeyecek bir cevabım

yoktu. Bunun yerine ona, “Olur da arabanın anahtarlarını kaybedersen beni ara. Bir daha bana para teklif etmeye ya da tehditler yağdırmaya kalkma. Büroma bıraktığın için teşekkürler,” dedim.

Ben arabadan inip kapıyı kapatırken yüz ifadesini hiç değiştirmeden beni izledi. Hendricks bana son bir sinirli bakış fırlatuktan sonra arabayı harekete ettirip uzaklaştı. Daha önce birçok kişinin ruhuna bakmıştım. Bu unutulacak türden bir şey değildi. Asla onun gibi, o kadar soğuk ve kontrollü biriyle karşılaşmamıştım –göz göze geldiğim diğer büyü uygulayıcıları bile onun gibi değillerdi. İçlerinden hiçbiri beni basitçe sayı sütunlarıymışım gibi ölçüp biçip, gelecekteki denklemlerde dikkate almak üzere dosyalamamıştı.

Ellerimi pardösümün ceplerine soktum ve rüzgar bana çarparken titredim. Bir büyücü olduğumu ve etrafa gerçek büyüler fırlattığımı kendime hatırlattım. Büyük arabalardaki büyük adamlardan korkmazdım. Benim yapabileceğim herhangi bir şeyden daha yoğun bir büyüyle patlatılarak öldürülmüş cesetler dişlerimi takırdatmazdı. Gerçekten. Cidden.

Ama o dolar banknotu rengi gözler ve arkalarındaki o soğuk ve neredeyse tutkusuz ruh, büroma doğru merdivenleri çıkarken beni titretiyordu. Aptallık etmişim. Adam beni şaşırtmış, ruh bakışının ani mahremiyeti irkiltmiş ve korkutmuştu. Hepsi bir araya gelince dağılmış ve korku içindeki bir okul çocuğu gibi ona tehditler yağdırmıştım. Marcone bir yırtıcıydı. Resmen korkumun kokusunu alabiliyordu. İçimden bir his eğer güçsüz olduğumu düşünmeye başlarsa, o na-

zik gülümsemenin ve babacan yüzün tamamen ve ortaya çıktığı kadar hızlı yitip gideceğini söylüyordu.

Ne berbat bir ilk izlenim.

Ah, neyse. En azından randevuma zamanında varacaktım.

DÖRT

Büroma ulaştığımda Monica Soyadsız dışarıda duruyor, büromun kapısına yapıştırdığım notun arkasına bir şeyler yazıyordu.

Ona doğru yürüdüm; yazmaya daldığı için başını kaldırıp bakmadı. Otuzlu yaşlarının ortasında, hoş görünümlü bir kadındı. Kül sarısı saçlarına bakınca istemsizce ve ürkütücü bir şekilde ölü kadının saç boyasını hatırlayıp, onun saçının muhtemelen doğal olduğunu düşündüm. Makyajı uyumlu ve kusursuzdu, yüzü alımlı, dostane ve canlı, yanakları genç görünmesini sağlayacak kadar yuvarlak, ağzı çok kadınsı görünmesini sağlayacak kadar dolgundu. Çok açık sarı renkte uzun bir etek ve kahverengi binici çizimleri, tiril tiril beyaz bir bluz ve onun üzerine de ilkbahar başlarındaki ayazdan korunmak için pahalı görünen yeşil bir örgü ceket giymişti. Böyle bir renk kombinasyonu oluşturmak için mali durumunun iyi olması gerekirdi ve anlaşılan öyleydi de. Genel olarak rahatsız edecek kadar tanıdık bir görünümü vardı, Annette Funicello ya da Barbara Billingsley gibi bir ihtimal erdemli ve tepeden tırnağa Amerikalıydı.

“Monica?” dedim. En masum ve dostane gülümsememi takındım.

Yaklaşırken bana gözlerini kırptı. “Ah, siz, Harry?..”

Gülümsedim ve ona elimi uzattım. “Harry Dresden, hanımefendi. Benim.”

Çok kısa bir duraksamadan sonra elimi tuttu ve bu sırada gözlerini göğsümden ayırmadı. Bu noktada gözlerime bakamayacak kadar tedirgin biriyle ilgilendiğim için ben de onun kadar memnundum. Sıkı ama yumuşak bir şekilde elini sıktım, sonra bırakıp yanından geçerek büromun kapısının kilidini açıp kapıyı araladım. “Geç kaldığım için özür dilerim, polisten bir telefon geldi ve incelemeye gitmem gerekti.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Yani, polis, şey...” Cümleyi bitirmek yerine parmaklarını salladı ve ben onun için kapıyı açık tutunca büroma girdi.

Başımla onaylayıp, “Bazen,” dedim. “Bir şeyle karşılaşmalar ve benim fikrimi isterler.”

“Ne tür şeyler?”

Omuz silktim ve yutkundum. Madison’daki cesetleri düşündüm ve midemin bulandığını hissettim. Başımı kaldırıp Monica’ya baktığımda tedirgin bir şekilde dudağını ısırarak yüzümü inceliyordu. Aceleyle gözlerini kaçırıldı.

“Kahve ister misiniz?” diye sordum. Arkamızdan kapıyı kapadım ve ışıkları açtım.

“Ah. Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim.” Çantasını iki eliyle göbeğinin üzerinde tutup, atılmış kitaplarla dolu kutuma bakarak orada durdu. Eğer *böö* dersem çılgılık atabileceği-

ni düşündüm, bu yüzden dikkatle ve yavaşça hareket etmeye özen göstererek kendime bir fincan hazır kahve yaptım. Mekanik bir biçimde nefes alıp vererek Marcone ile karşılaşmamın etkisinden kurtulup sakinleşmeyi bekledim. Bunu becerdiğimde kahvem de hazır olmuştu. Masama gittim ve karşımdaki iki koltuktan birine oturmasını işaret ettim.

“Pekala, Monica,” dedim. “Bugün sizin için ne yapabilirim?”

“Eee, şey. Size kocamın şey... şey...” El kol hareketi yaptı ve başını salladı.

“Kayıp olduğunu?” diye destek verdim.

Neredeyse rahatlık dolu bir iç çekişle, “Evet, kayıp olduğunu söylemiştim,” dedi. “Ama gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş filan değil. Sadece gitti.” Kızardı ve kekeleydi. “Sanki bavuluna birkaç eşya koydu ve öylece ayrıldı. Ama hiç kimseye bir şey söylemedi. Bir daha da ortaya çıkmadı. Onun için endişeleniyorum.”

“Hı hı,” dedim. “Gideli ne kadar zaman oldu?”

“Bu, üçüncü gün,” dedi.

Başımla onayladım. “Bir özel dedektif ya da polis yerine bana gelmenizin bir neden olmalı,” dedim.

Yine kızardı. Kızarınaya müsait, bir kızinki gibi rengi değişen açık tenli bir yüzü vardı. Aslında bu gayet çekiciydi. “Evet, şey. Şeyle ilgileniyordu...”

“Büyüyle mi?”

“Evet. Kitapçılardaki dini kitaplar bölümünden konuyla ilgili kitaplar satın alıyordu. O Zindanlar ve Ejderhalar oyunları gibi değil. Sahici olanından. O tarot kartlarından aldı.”

Tarotu uzun a ile telaffuz etmişti. Şu amatörler!

“Ortadan kayboluşunun bu ilgisiyle bir bağlantısı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Emin değilim,” diye itiraf etti. “Ama olabilir. Sinirleri altüst olmuştu. Işığın yeni atılmıştı ve çok fazla baskı altında idi. Onun için endişeleniyorum. Onu bulan kişinin, onunla bütün bu ıvır zıvır hakkında konuşabilecek biri olması gerekebileceğini düşündüm.” Sanki bu kadar çok cümleyi tek bir kere şey demeden söyleme çabası onu yormuş gibi derin bir nefes aldı.

“Hâlâ bunu anlayabilmiş değilim. Neden ben? Neden polis değil?”

Çantasının üzerindeki parmaklarının mafsalları beyazladı. “Bir çanta hazırladı Bay Dresden. Bence polis sadece karısını ve çocuklarını terk ettiğini varsayacaktır. Onu gerçekten aramayacaklardır. Ama bizi terk etmedi. Öyle biri değildir. Yalnızca bize iyi bir hayat sağlamak istiyor, tek istediği bu.”

Kaşlarımı çatıttım. Belki de kocan sonunda seni bırakıp gittiği için gerginsindir tatlım? “Öyle bile olsa,” dedim, “neden bana geldiniz? Neden bir özel dedektife gitmediniz? İhtiyacınız olursa güvenilir birini tanıyorum.”

“Çünkü siz şeyi biliyorsunuz...” Gelişigüzel bir el hareketi yaptı.

“Büyüyü!” dedim.

Monica başıyla onayladı. “Bence bu önemli olabilir. Yani, bilmiyorum. Ama olabileceğini düşünüyorum.”

“Nerede çalışıyordu?” diye sordum. Konuşurken cebim-

den bir kâğıt parçası çıkarıp birkaç not karaladım.

“SilverCo,” dedi. “Bir ticaret şirketi. Ürünler için iyi pazarlar belirliyor ve sonra şirketlere paralarını en iyi nasıl harcaabileceklerine dair tavsiyelerde bulunuyorlar.”

“Hı hı,” dedim. “İsmi ne, Monica?”

Yutkundu; bana söylemek için onun gerçek isminden başka bir isim düşünerek kıpırdandığını gördüm. “George,” dedi en sonunda.

Başımı kaldırıp ona baktım. Öfkeyle gözlerini ellerine dikmişti.

“Monica,” dedim. “Bunun sizin için gerçekten zor olduğunu biliyorum. İnanın bana hanımefendi, büroma geldiklerinde gergin olan pek çok insan var. Ama lütfen, beni dinleyin. Size ya da başka herhangi birine zarar vermeye çalışmıyorum. Yaptığım işi insanlara yardım etmek için yapıyorum. Uygun becerilere sahip birinin isimlerinizi size karşı kullanabileceği doğru, ama ben öyle değilim.” Johnny Marcone’un sözünü kullandım. “Öylesi, iş için iyi degildir.”

Gergin ve hafif bir şekilde güldü. “Kendimi çok aptal hissediyorum,” diye itiraf etti. “Ama şeyler hakkında o kadar çok şey duyduğum ki...”

“Büyücüler hakkında. Anlıyorum.” Kurşunkalemimi bıraktım ve ellerimi bir büyücüye yakışacak biçimde kavuşturdum. Kadın gergindi ve bazı beklentileri vardı. Bunlardan bazılarını karşılırsam korkularını da biraz yatıştırabilirdim. Omuzlarının üzerinden duvarda asılı takvime ve geçen ayın on beşini çevreleyen kırmızı daireye bakmamaya çalıştım. Ki-

ra gecikmişti. Para lazımdı. Bugünden gelecek ücretle ve gelecekte alacaklarım düşünöldüğünde bile şehir yönetiminin kirayı karşılaması çok uzun zaman alacaktı.

Kaldı ki, asla zor durumdaki bir kadının yardımına koşmadan yapamazdım. Onu kurtarmamı istediğinden tamamen, yüzde yüz emin olmasam bile.

“Monica,” dedim. “Evrende çoğu insanın farkında bile olmadığı güçler vardır. Hâlâ tam olarak anlayamadığımız güçler. Bu güçleri kullanan erkekler ve kadınlar dünyayı sıradan insanlara göre farklı bir ışık altında görürler. Dünyayı biraz farklı bir biçimde anlamaya başlarlar. Bu onları ayrı kılar. Bazen yersiz bir şüpheyne ve korkuya neden olur. Benim gibi insanların ne korkunç olduğuna dair kitaplar okuduğunuzu ve filmler seyrettiğinizi biliyorum; Eski Ahit’teki o ‘büyücü kadını yaşatmayacaksınız’ cümlesi de işleri çok kolaylaştırmadı. Ama aslında diğer insanlardan farklı değiliz.” Ona en iyi gülümsememi takındım. “Size yardım etmek istiyorum. Ama eğer bunu yaparsam, bana biraz güvenmeniz gerekecek. Söz veriyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum.”

Bu dediklerimi kavrayıp gözlerini ellerine dikerek bir süreye değerlendirdiğini gördüm.

“Victor,” dedi sonunda. “Victor Sells.”

“Pekala,” dedim ve kurşunkalemimi alıp ismi geciktirmeden not ettim. “Rastgele gitmiş olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir yer var mı?”

Başıyla onayladı. “Göl evi. Orada bir evimiz var.” Elini salladı.

“Gölde mi?”

Bana gülümsedi ve kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım. “Lake Providence’ta, eyalet sınırının ötesinde, Michigan Gölü civarında. Sonbaharda oralar çok güzel olur.”

“Tamam öyleyse. Görmek için kaçmış olabileceği bir arkadaşı, ziyarete gitmiş olabileceği aile fertleri filan var mı, biliyor musunuz?”

“Ah, Victor ailesiyle konuşmuyordu. Nedenini hiç bilmiyorum. Aslında onlardan pek bahsetmezdi. On yıldır evliyiz ve onlarla bir kere olsun konuşmadı.”

“Tamam,” deyip bunu da not aldım. “Peki arkadaşları?”

Çok alışıkımış gibi gelen bir hareketle dudaklarını kemirdi. “Pek yoktu. Patronuyla ve işyerindeki bazı insanlarla arkadaşlardı, ama işten atıldıktan sonra...”

“Hı hı,” dedim. “Anlıyorum.” Düşüncelerimi birbirinden ayırmak için aralarına koyu çizgiler çekerek yazmaya devam ettim. Olayları ve Monica hakkındaki gözlemlerimi yazmayı tamamladığımda bir sonraki sayfaya geçmiştim. Bu tür şeylere titizlenmeyi severim.

“Ee, Bay Dresden?” diye sordu. “Bana yardım edebilir misiniz?”

Yazdığım sayfaya baktım ve başımla onayladım. “Öyle sayıyorum Monica. Mümkünse kocanızın topladığı şu cisimleri görmek istiyorum. Hangi kitaplar var, onun gibi şeyler. Ayrıca elimde bir fotoğrafının olması da yararlı olur. Lake Providence’taki evinizin çevresine bir göz atabilirim. Bu sorun olmaz değil mi?”

“Tabii ki olmaz,” dedi. Rahatlamış, ama aynı zamanda önceki haline göre daha da gergin görünüyordu. Göl evinin adresini ve kısa yol tarifini not aldım.

“Ücretimi biliyorsunuz, değil mi?” dedim. “Ucuza çalışmıyorum. Başka birini tutarsanız size maliyeti daha az olabilir.”

“Oldukça birikmiş paramız var Bay Dresden,” dedi. “Para konusunda endişelenmiyorum.” Ondan bu yorumu duymak tuhaftı –genel olarak gergin tavırlarına uymuyordu.

“Tamam öyleyse,” dedim. “Ücretim saatte elli dolar artı harcamalardır. Size yaptıklarımın maddeler halinde bir listesini yollarım, böylece ne üzerine çalıştığımı hakkında iyi bir fikriniz olur. Avans ödeme âdetlidir. Özel olarak sizin vakanız üzerinde çalışacağımı garanti etmeyeceğim. Müşterilerimin her birine saygı ve nezaketle muamele etmeye çalışırım, bu yüzden birini diğerinin önüne koyamam.”

Monica kesin bir hareketle başını salladı ve el çantasına uzandı. Beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı. “Zarfta beş yüz dolar var,” dedi. “Şimdilik yeterli mi?”

Trink! Beş yüz dolar geçen ayın kirasının icabına bakar ve bu aykinin de önemli bir kısmını karşılardı. Çek hesaplarının ayrıntılarını, sözde büyü güçlerimden korumak isteyen gergin müşterilerden bu yolla ödeme isteyebilirdim. Nakit her zaman işe yarar.

“Evet, yeterli olur,” dedim. Zarfı okşamamaya çalıştım. En azından parayı masama atıp sayacak kadar görgüsüz değildim.

Başka bir zarf daha çıkardı. “Eşyalarının çoğunu yanında

götürdü,” dedi. “En azından, onları genelde tuttuğu yerde bulamadım. Ama bunu buldum.” Zarfta şişkinlik yapan bir şey vardı, bunun bir tür tılsım, yüzük ya da efsun olduğuna bahse vardım. Ardından el çantasından üçüncü bir zarf daha çıkardı –kadın takıntı derecesinde düzenli biri olmalıydı. “Bu zarfta da kocamın bir fotoğrafı ve telefon numaram var. Teşekkür ederim Bay Dresden. Ne zaman ararsınız?”

“Bir şeyler öğrenir öğrenmez,” dedim. “Muhtemelen yarın öğleden sonraya ya da cumartesi sabahına kadar. İyi mi?”

Neredeyse gözlerime hakacakken kendini son anda tuttu ve onun yerine doğrudan burnuma bakarak gülümsedi. “Evet. Evet, yardımınız için çok teşekkürler.” Başını kaldırıp duvara göz attı. “Ah, saat kaç olmuş. Gitmem gerek. Okul neredeyse paydos edecek.” Sözlerini dişlerinin arasından konuşarak bitirdi ve böyle önemli bir gerçeği ağzından kaçırdığı için mahcup olmuş gibi yeniden kızardı.

“Elimden geleni yapacağım hanımefendi,” diye güvence vererek yerimden kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim. “İş getirdiğiniz için teşekkürler. Yakında sizinle irtibata geçeceğim.”

Monica hiç yüzüme bakmadan veda etti ve kaçarak kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından kapayıp zarflara bakmak üzere geri döndüm.

Önce para. Hepsi ellilikler halindeydi. Ellilikler yıllarca önce basılmış olsalar da hep yeni görünürler, çünkü çok az tedavüle çıkarlar. On tane banknot vardı. Onları cüzdanıma koydum ve zarfı attım.

Sonra fotoğrafın olduğu zarfa baktım. Fotoğrafi çıkardım ve Monica ile ince ve yakışıklı hatları, geniş bir alnı ve yakışıklılığını oldukça eksantrik bir açıdan çarpıtan kabarık kaşları olan bir adamın olduğu resme baktım. Adam bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu ve cildi güneşte çok fazla zaman geçiren, belki de sandala binen birinin pürüzsüz, koyu bronz rengindeydi. Monica'nın solgun rengiyle keskin bir karışıklık oluşturunuyordu. Bu Victor Sells olsa gerekti.

Telefon numarası zarfın içine sığması için düzgün bir şekilde kesilmiş, düz beyaz bir indeks kartına yazılmıştı. Hiçbir isim ya da alan kodu yoktu, sadece yedi haneli bir numara vardı. Çapraz listeli telefon defterimi çıkardım ve numaraya baktım.

Numarayı da not ettim. Kadının yalnızca önadları vererek, ama buna karşılık bana soyadları bulmak için bir düzine başka yöntem sağlayarak ne elde etmeye çalıştığını merak ettim. Bu sadece insanların bir konu hakkında gergin oldukları zaman tuhaflaştıklarını gösterir. Sonradan düşününce inanılmayacak kadar aptalca olduğunu hissettikleri acayip şeyler ve garip tercihler yaparlar. Yeniden onunla konuştuğumda bunu yüzüne vuracak bir şey söylememeye dikkat etmem gerekiyordu.

İkinci zarfı attım ve sonuncusunu açıp masamın üzerinde tersyüz ettim.

Ölü, kurutulmuş bir akrebin bir tür koruyucunun etkisiyle parıldayan kahverengi kabuğu tıkırdayarak masamın üzerine düştü. Hayvanın kuyruğunun tabanına geçirilmiş bir yü-

zükten esnek, örgülü deri bir ip uzanıyordu. Öyle ki, yüzük takılırsa hayvan başı aşağıda, kuyruğu yukarıda ve kurumuş gövdenin üzerinden kıvrılıp yere doğru yönelmiş halde asılı kalacaktı.

Ürperdim. Akrepler kimi inanç çevrelerinde sembolik olarak güçlüydü. Genellikle iyi ya da erdemli bir şeyin sembolü de değillerdi. Bunun gibi bir tılsımın etrafında bir sürü aşağılık, kötücül büyü odaklanabilirdi. Onu bu tür şeylerin takılması gerektiği gibi derinize dokunacak şekilde takarsanız, hayvanın dikenli ayakları durmadan göğsünüze batar ve sizi tedirgin eder, orada olduğunu sürekli olarak hatırlatırdı. Kuyruğun ucundaki kurumuş iğne, hayvanı takmış kişiyi kucaklamaya çalışan birinin derisini deşebilirdi. Hayvanın yengece benzeyen kıskaçları bir erkeğin göğüs kıllarını kıştırabilirdi ya da bir kadının göğüslerinin kıvrımlarını tırmalayabilirdi. İğrenç, nahoş şey. Kendi başına kötü değildi –ama boynunuza böyle bir cisim asılıyken büyüyle mutluluk ve neşe verici işler yapmanızın pek de olası olmadığı kesindi.

Belki de Victor Sells gerçek bir şeyin, bütün dikkatini vermesini gerektiren bir şeyin içine dalmıştı. Büyü insana bunu yapabiliyordu –özellikle de karanlık yönleriyle. Eğer işini yitirdikten sonra çaresizlik içinde büyüye yönelmişse, belki bu evinden aniden ayrılmasını açıklayabilirdi. Birçok büyücü ya da büyücü özentisi, soyutlanmanın büyüye odaklanabilme yeteneklerini artıracak inancıyla inzivaya çekilirlerdi. Halbuki artırmazdı –ama zayıf ya da eğitimsiz bir zihnin dikkat dağıtıcı unsurlardan kaçınmasını kolaylaştırırdı.

Ya da belki bu gerçek bir tılsım bile değildi. Belki de yalnızca tuhaf bir cisim ya da Güneybatı'ya bir ziyarette alınmış bir hatıraydı. Bunun hakikaten büyü enerjilerinin odağını ve yönünü iyileştirmek için kullanılan bir aygıt olup olmadığını anlamamın bir yolu yoktu –tabii onu bir büyü yapmak için kullanmaya çalışmak dışında; bir dizi iyi sebepten bu kadar şüpheli bir nesneyi kullanmayı gerçekten hiç istemiyordum.

Bu adamın izini sürerken bu küçük sevimsiz şeyi aklımda tutmam gerekecekti. Pekala hiçbir anlamı olmayabilirdi. Öte yandan, olabilirdi de. Başımı kaldırıp saate baktım.    eyrek geçiyordu. Yerel morglara ellerinde uyabilecek bir kimliği belirsiz erkek olup olmadığını soracak –kimbilir, belki de araştırmam gün bitmeden sona erebilirdi– sonra da bankaya gidip parayı yatıracak ve ev sahibime bir ek yazacak kadar zaman vardı.

Telefon defterimi çıkardım ve hastaneleri aramaya başladım –bu benim pek rutin çalışma tarzım sayılmazdı, ama zor da değildi, tabii telefonda konuşurken sürekli yaşadığım sorunlar dışında: cızırtı, hat gürültüsü, başka insanların konuşmalarının benimkinden yüksek gelmesi. Eğer bir şey ters gi-decekse, gidecektir.

Bir ara göz ucuyla bir şey gördüğümü, masamın üzerinde duran kurumuş akrebin hafifçe kıpırdadığını zannettim. Gözümü kırptım ve akrebe uzun uzun baktım. Hareket etmedi. İhtiyatlı bir şekilde algılarımı görünmez bir el gibi ona doğru uzattım ve herhangi bir tılsım ya da büyü enerjisi izi hissetmeye çalıştım.

Hiçbir şey yoktu. İçinde hayat olmadığı gibi tılsım da yoktu.

Asla Harry Dresden'in kuru, ölü bir böcekten korktuğunun söylenmesine izin vermeyin. Tüyler ürpertici olsun ya da olmasın, onun konsantrasyonumu bozmasına izin vermiyecektim.

Bu yüzden onu telefon defterimin köşesiyle alıp masamın orta çekmecesine attım. Gözümden uzak, zihnimden uzak.

Evet, tüyler ürpertici, ölü, zehirli nesnelerle bir sorunum var. Hadi dava edin beni.

BEŞ

McAnally's büromdan birkaç blok uzaktaki bir birahaneydi. Kendimi stres altında hissettiğimde ya da güzel bir akşam yemeğine harcayacak birkaç kuruşum olduğunda oraya giderim. Biz kenarda kalmışların birçoğu gider. Birahane'nin sahibi Mac biz büyücülere ve beraberimizde getirdiğimiz bütün sorunlara alışıktır. McAnally's'te atari oyunu yoktur. Televizyon ya da pahalı bilgisayarlı soru cevap oyunları da yoktur. Otomatik CD çalar bile yoktur. Mac bunların yerine bir otomatik piyano bulundurur. Onun bizim yanımızda kontrolden çıkma ihtimali daha azdır.

Birahane kelimesini en iyi anlamıyla kullanıyorum. İçeri girip birkaç basamak aşağı indiğinizde, kendinizi alçak tavan ve tavan vantilatörleri gibi ölümcül bir kombinasyona sahip bir odada bulursunuz. Eğer benim gibi uzun boylusanız McAnally's'te dikkatli yürümeniz gerekir. Barda on üç tabure ve salonda on üç masa vardır. Zemin seviyesinin üstünde olmaları için duvarın üst kısmına yerleştirilmiş on üç pencere sokaktan içeri biraz ışık alır. Duvarlardaki on üç ayna

müşterilerin loş akislerini yansıtır ve daha geniş bir mekân yanılması oluşturur. Üzerlerine Eski Dünya'nın halk hikâyelerinden ve efsanelerinden tasvirler oyulmuş on üç ahşap sütun dolambaçlı bir rota çizmeden içeride yürümeyi zorlaştırır –aynı zamanda gayet kasıtlı bir biçimde rastgele enerjilerin akışını keserek düşünceli, huysuz büyücülerin çevrelerinde toplanan auraları bir dereceye kadar dağıtıp, kazara renkli biçimlerde ortaya çıkmalarını engeller. Bütün renkler yumuşak toprak kahverengisi ve deniz yeşili tonlarıdır. McAnally's'e ilk girdiğimde kendimi en sevdiğim eski inine geri dönen bir kurt gibi hissetmiştim. Mac kendi birasını, daha doğrusu ale'ini¹ yapar ve bu şehirde bulabileceğinizin en iyisidir. Yemekleri odun fırınında pişer. Ve Mac'e göre, siparişiniz hazır olduğunda pekala bara kadar yürüyüp kendiniz alabilirsiniz. Benim tarzımda bir yerdir.

Morglarla yaptığım telefon görüşmelerinden hiçbir şey çıkmadığı için Monica Sells'in avansından birkaç banknotu kendime sakladım ve McAnally's'e gittim. Böyle bir günün sonunda biraz Mac'in ale'inden içmeyi ve başka birinin pişirdiği yemekten yemeyi hak ediyordum. Hem eve gidip Johnny Marcone'un tetikçisi Tommy Tomm ve kız arkadaşı Jennifer Stanton üzerinde kullanılan ölüm büyüsünü yapan her kimse, bunu nasıl becerdiğini anlama çalışmalarına giriştikten sonra önümde uzun bir gece olacaktı.

Bara oturduğumda Mac, "Dresden," diyerek beni karşıladı. Loş, rahat salon arkadaki bir masada oturmuş, satranç oy-

1) Ale: Üstten mayalanmış bir bira cinsi. –çn

nayan, göz aşinalığım olan iki adam dışında boştu. Mac uzun boylu, neredeyse sırık gibi bir adamdı. Yaşı belli olmuyordu, ama bilgeliğe ve kuvvete sahip olduğunu gösteren bir tarafı vardı, dolayısıyla elli yaşından genç olduğunu sanmıyordum. Şaşı gözleri ve nadiren takındığı, muzipçe bir gülümsemesi vardı. Mac asla fazla konuşmaz, ama konuştuğu zaman neredeyse hep dinlemeye değer şeyler söyler.

“Selam Mac,” diye onu selamladım. “Amma gün oldu ha. Bana bir biftekli sandviç, patates kızartması ve ale ver.”

“Hı,” dedi Mac. Ale’inden bir şişe açtı ve onu ılık haliyle bardağa dökmeye başladı. Bu arada arkama, orta mesafeye bakıyordu. Bunu herkese yapar. Müşteri kitlesi göz önüne alındığında onu suçlayamam. Ben de onların yüzüne bakmayı göze alamazdım.

“Madison’da olanları duydun mu?”

“Hı,” diye onayladı.

“Nahoş bir iş.”

Belli ki böyle anlamsız bir yorum, homurtulu bir cevabı bile hak etmiyordu. Mac içkimi önüme koydu, barın arkasındaki fırına dönüp odunu kontrol etti ve eşit ısıtma sağlaması için ileri geri oynattı.

Yakında duran okunmuş bir gazeteyi aldım ve başlıklara göz attım. “Hey, şuna bak. Bir ÜÇGöz saldırısı daha. Tanrı aşkına, bu meret crack’ten beter.” Makale bir mahalle bakkalının patlamaya mahkum olduğuna ikna olmuş, kaderden önce davranmak isteyen iki ÜÇGöz bağımlısının bakkalı neredeyse yok etmesini ayrıntılarıyla anlatıyordu.

“Hı.”

“Hiç böyle bir şey gördün mü?”

Mac başını iki yana salladı.

Makaleyi okuyarak, “Bu meredin sana üçüncü görüş verdiğini söylüyorlar,” dedim. Her iki bağımlı da olay yerinde düşüp kaldıktan sonra hastaneye yatırılmıştı ve kritik durumdaydı. “Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?”

Yemek pişiren Mac dönüp bana baktı.

“Ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ne saçmalık ama. Bu zavallı çocuklara büyü yapabilecekleri fikrini satmaya çalışıyorlar.”

Mac başıyla onayladı.

“Eğer bu ciddi bir iş olsaydı müdürlük şimdiye kadar beni aramış olurdu.”

Mac omuz silkip fırına geri döndü. Sonra şaşı gözle yukarı baktı ve barın arkasındaki aynadan gelen loş akse dikkatle gözlerini dikti.

“Harry,” dedi, “izleniyorsun.”

Günün büyük bir bölümünü çok tedirgin geçirdiğim için omuzlarımın ani bir sancıyla sıkışmasına engel olamadım. Her iki elimle kupanı kavradım ve zihnime birkaç sözde Latince ifade getirdim. Birinin bana zarar vermeye niyetli olması ihtimaline karşı kendimi korumaya hazır olmamın asla zararı olmazdı. Eski püskü aynadan yansıyan akisten birinin, bulanık bir şeklin yaklaşmasını izledim. Mac istifini bozmadan yemek pişirmeye devam etti. Mac hiçbir şeye pek istifini bozmazdı.

Kendi etrafımda dönmeden kadının parfümünün kokusunu aldım. “Ah, Bayan Rodriguez,” dedim. “Sizi görmek her zaman büyük bir zevk.”

Kadın benden iki adım uzakta aniden durdu, belli ki telaşlanmıştı. Bir büyücü olmanın avantajlarından biri, insanların yaptığınız herhangi bir şeyi, o anda akıllarına başka bir açıklama gelmiyorsa, her zaman büyüye atfetmeleridir. Muhtemelen, onu gizemli bir şekilde görmeden tanımamı mistik güçlerime bağlamak varken, parfümünün kimliğini ele verdiğini aklının ucundan bile geçirmeyecekti.

“Hadi ama,” dedim. “Otur. Sana bir içki ısmarlayayım ve bu arada bir şey anlatmayı reddedeyim.”

“Harry,” diye uyardı beni, “buraya iş için gelip gelmediğimi biliyorsun.” Yanımdaki bar taburesine oturdu. Orta boylu, çarpıcı, karanlık bir güzelliğe sahip bir kadındı. Tiril tiril bir iş ceketi ve etek, çorap ve topuklu ayakkabı giymişti. Enseline kadar inen koyu renk ve düz saçları düzgün bir kesimle kırpılmıştı ve alnının koyu derisi üzerinde ikiye ayrılıyor, koyu renk gözlerinin tembel cazibesini vurguluyordu.

“Susan, eğer işin olmasaydı burada olmazdın,” diye onu azarladım. “Branson’da iyi vakit geçirdin mi?”

Susan Rodriguez Ortabatı’daki her çeşit doğaüstü ve paranormal olayı ele alan bir tabloid dergi olan *Chicago Arcane*’de çalışan bir muhabirdi. Derginin ele aldığı olaylar çoğunlukla şuna benzer şeylerdi: ‘Maymun Adam, Elvis’in Gayrimeşru Çocuğuyla Görüldü’ veya ‘JFK’in Mutant Hayaleti Şekil Değiştiren İzci Kızı Kaçırıldı’. Ama *Arcane* çok nadiren de olsa

gerçek bir haber verirdi. 1994'te Milwaukee şehrinin tamamının iki saatliğine ortadan kaybolduğu Unseelie İstilasası gibi. Şehir yok olup gitmişti. Devlet uydusu resimlerinde nehir vadisi ağaçlarla kaplı; herhangi bir canlı ve insan yerleşimi izinden yoksun görünmüştü. Bütün iletişim kesilmişti. Ardından, birkaç saat sonra gerisingeri gelmişti ve şehirdeki hiç kimsenin bir şeyden haberi yoktu.

Rodriguez geçen hafta Branson'da yaptığım araştırmada da ortalıkta dolanmıştı. İlk işe başlamamın hemen ardından yayımlanan bir kapak haberi için benimle görüşme yaptığından beri beni izliyordu. Hakkını vermem gerekiyordu –içgüdüleri vardı. Başını türlü türlü belalara sokmasına yetecek kadar da merakı... İlk görüşmemizin sonunda, görüşme yaptığı kişinin bir yönünü araştıran hevesli genç bir muhabir olarak beni oyuna getirip benimle göz göze gelmişti. Ruh bakışımızdan sonra bayılan kadın işte oydu.

Bana sırtıttı. Sırtıuşından hoşlanıyordum. Dudaklarına ilginç bir hava veriyordu, ki onunkiler normalde de çekiciydi. “Kalıp, gösteriyi izlemeliydin,” dedi. “Çok etkileyiciydi.” Çantasını barın üzerine koydu ve yanımdaki iskemlenin üzerine kaydı.

“Almayayım,” dedim. “Bana göre olmadığından gayet eminim.”

“Editörüm yazımı çok beğendi. Bir tür ödül kazanacağına inanmış durumda.”

“Gözümde canlandırabiliyorum,” dedim. “‘Uyuşturucu Kullanan Country Yıldızına Gizemli Görüntüler Dadandı.’

Gerçekten vurucu bir paranormal gazetecilik örneği.” Ona bir bakış attım ve korkusuzca bakışına karşılık verdi. Dalga geçişimin onu rahatsız edip etmediğini görmeme izin vermedi.

“Bugün Özel Soruşturmalar müdürünün seni aradığını duydum,” dedi. Bana doğru eğildi, öyle ki aşağıya bir göz atmamla beyaz gömleğindeki V’yi ilginç bir açıdan görmem işten değildi. “Bundan bahsetmen beni çok mutlu edecektir Harry.” Kısacık bir süre boyunca bir şeyler vaat eder şekilde gülümsedi.

Neredeyse ben de ona gülümseyecektim. “Kusura bakma,” dedim. “Şehirle standart bir gizlilik sözleşmem var.”

“O halde kayıtdışı bir şey, hı?” diye sordu. “Söylentiye göre bu cinayetler oldukça sansasyonelmiş.”

“Sana yardım edemem Susan,” dedim. “Canımı alsalar söylemem, vesaire vesaire.”

“Sadece bir ipucu,” diye bastırdı. “Bir yorum sözü. Birbirini çok çekici bulan iki kişinin birbiriyle paylaştığı bir şey.”

“O iki kişi de kim acaba?”

Bir dirseğini tezgaha koydu ve çenesini eline dayayarak beni kısılmış gözlerinin ve uzun kirpiklerinin arasından inceledi. Bu kadının beni cezbeden taraflarından biri, haberlerinin peşinden giderken cazibesini ve kadınsılığını acımasızca kullanmasına rağmen, gerçekte ne kadar da çekici olduğuna dair hiçbir fikrinin olmamasıydı –geçen yıl onun içine baktığımda bunu görmüştüm. “Harry Dresden,” dedi, “tam anlamıyla çıldırtıcı bir adamsın.” Gözlerini biraz daha kıstı. “Bir kere bile bluzumdan aşağıya bakmadın, değil mi?” diye beni suçladı.

Ale'imden bir yudum aldım ve elimle Mac'e ona da bir kupa doldurmasını işaret ettim. Öyle de yaptı. "Suçluyum."

"Şimdiye kadar çoğu erkek dengesini yitirirdi," diye şikayet etti. "Sahi senin kaybetmen için ne gerekiyor Dresden?"

"Kalbim ve zihnim temiz," dedim. "Beni doğru yoldan saptıramazsın."

Bana bir an hayal kırıklığıyla baktı. Sonra başını arkaya atarak güldü. İyi de bir gülüşü vardı, genizden ve canlı. Güldüğü sırada yalnızca bir saniyelğine göğsünün içine baktım. Saf bir kalp ve zihin sizi sadece bir yere kadar götürür –er ya da geç hormonlar da söz alır. Yani, artık bir ergen filan değilim, ama bu konularda tam olarak uzman da sayılmam. Profesyonel kariyerime olan ilgimin baskın çıkıgını söyleyebilirsiniz, ama asla kızlarla çıkmaya ya da genel olarak karşı cinsle ayıracak fazla zamanım olmadı. Zaman bulduğumda da sonu çok iyi olmadı.

Susan tanıdığım biriydi –çekiciydi, zekiydi, sevimliydi, motivasyonları açık, basitti ve dürüstçe onların peşinden gidiyordu. Benimle flört etmesinin nedeni sadece çekici olduğumu düşünmesi değil, aynı zamanda bilgi istemesiydi. Bazen istediğini alıyordu. Bazen alamıyordu. Bu seferki, Susan'ın ve *Arcane*'in dokunabileceğinden çok daha sıcaktı ve eğer Murphy birine olanlar hakkında tüyo verdiğimi duyarsa kalbimi öğle yemeği niyetine iki ekmek dilimi arasına koyup yerdi.

"Bak sana ne diyeceğim Harry," dedi. "Sana bazı sorular sorsam ve sen de onlara evet ya da hayır diye cevap versen?"

“Hayır,” dedim hemen. Lanet olsun. Kötü bir yalancıyım-
dır ve bunu anlamak için Susan gibi zeki bir muhabir olma-
ya gerek yoktu.

Gözleri neşeli ve şeytani bir hırsla parladı. “Tommy
Tomm paranormal bir varlık tarafından ya da paranormal bir
yöntemle mi öldürüldü?”

Tekrar, “Hayır,” dedim inatla.

“Paranormal bir yöntemle öldürülmedi mi, yoksa öldüren
paranormal bir varlık değil miydi?”

Yardım isteyecekmiş gibi Mac’a göz attım. Mac beni kaale
almadı. Mac taraf tutmaz. Akıllıdır.

“Hayır, sorulara cevap vermeyeceğim,” dedim.

“Polisin elinde hiç ipucu var mı? Şüpheli var mı?”

“Hayır.”

“Sen kendin bir şüpheli misin Harry?”

Rahatsız edici bir düşünce. Usanmış bir halde, “Hayır,”
dedim. “Susan...”

“Cumartesi akşamı benimle akşam yemeği yemeye itirazın
olur mu?”

“Hayır! Ben...” Gözlerimi kırparak ona baktım. “Ne?”

Bana gülümsedi, üzerime eğildi ve yanağımdan öptü. O
kadar beğendiğim dudaklarının verdiği his çok ama çok hoş-
tu. “Süper,” dedi. “Seni evinden alırım. Dokuz civarı iyi mi?”

“Az önce bir şey mi kaçırdım?” diye sordum.

Başını eğdi. Koyu gözleri neşeyle ışıldıyordu. “Seni muh-
teşem bir akşam yemeğine götüreceğim. Hiç Pump Room’da
yedin mi? Ambassador East Oteli’nde?”

Başımı iki yana salladım.

“İnanamayacağın kadar güzel biftekleri var,” diye garanti verdi. “Çok da romantik bir ortam. Ceket ve kravat zorunlu. Ayarlayabilir misin?”

Dikkatli bir şekilde, “Hımm. Evet?” dedim. “Bu seninle çıkıp çıkmayacağım sorusunun cevabı, değil mi?”

“Hayır,” dedi gülümseyerek. “O seni oyuna getirerek aldığı cevap, bu yüzden o konuda çıkmazdasın. Yalnızca kot ve düğmeleri aşağıda Batı tipi gömlekler dışında giysin olduğundan emin olmak istedim.”

“Ah. Evet,” dedim.

Yine, “Süper,” dedi ve ayağa kalkıp çantasını alırken beni bir kere daha yanağımdan öptü. “Cumartesi görüşürüz öyleyse.” Geri çekildi ve yine hızla o sırtıma benzeyen küçük gülümsemesini takındı. Çok çekici, ihtirash ve albenili bir manzaraydı bu. “Orada olacağım. Şevkle.”

Dönüp dışarı yürüdü. Taburemde kaykılıp arkasından bakakaldım. Bakarken ağzım açıldı ve bardan aşağı kayıp yere düştü.

Az önce bir çıkma teklifini mi kabul etmiştim? Yoksa bir sorgulama oturumunu mu?

“Muhtemelen ikisini de,” diye mırıldandım.

Mac biftekli sandvicimi ve patates kızartmamı çarparak önüme koydu. Suratsızca bir miktar para koydum, o da üstünü verdi.

“Tek yapacağı ona vermemem gereken bilgileri benden hileyle almaya çalışmak olacak Mac,” dedim.

Mac, “Hı,” diye onayladı.

“Neden evet dedim ki?”

Mac omuz silkti.

“O güzel,” dedim. “Zeki. Seksi.”

“Hı.”

“Yerimde hangi kendinden emin adam olsa aynı şeyi yapardı.”

“Hı,” diye homurdandı Mac.

“Eh. Belki sen değil.”

Mac yumuşayarak hafifçe gülümsedi.

“Yine de bu benim başıma çorap örecek. Öyle birinden hoşlandığım için çıldırmış olmalıyım.” Sandvicimi elime aldım ve içimi çektim.

“Aptal,” dedi Mac.

“Az önce zeki olduğunu söyledim Mac.”

Mac’in yüzünden yine o gülümseme gelip geçti ve olduğundan çok daha genç, neredeyse bir oğlan gibi görünmesine neden oldu. “O değil,” dedi. “Sen.”

Akşam yemeğimi yedim. Haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Bu planlarıma çomak sokuyordu. Sells’in göl evinin çevresine bakınma ve bilgi edinme fikrim en iyi geceleyin uygulanabilirdi. Ve şimdiden sonraki akşam Bianca ile konuşmayı planlamıştım, zira içimden bir ses Murphy ile Carmichael’ın dişi vampiri işbirliğine ikna edemeyeceklerini söylüyordu. Yani Lake Providence’a bu gece direksiyon sallamam gerekecekti, çünkü artık cumartesi akşamını da Susan ile yeme-

ğim doldurmuştu –ya da en azından gece yarısından önceki kısmını.

Gecenin kalan kısmının da dolu olması ihtimalini düşündüğüm zaman ağzım kurudu. Bu işler belli olmazdı. Başımı döndürmüş, budala gibi görünmeme neden olmuştu ve muhtemelen *Arcane*'in pazartesi sabahı çıkacak sayısı için benden daha fazla bilgi edinmek üzere bildiği bütün numaraları deneyecekti. Öte yandan seksiydi, zekiydi ve beni en azından biraz çekici buluyordu. Bu da yalnızca konuşma ve akşam yemeğinden daha fazlasının olabileceğini gösteriyordu. Öyle değil mi?

Mesele daha fazlasının olmasını gerçekten isteyip istemediğimdi.

İlk aşkım kötüye gittiğinden beri ilişkilerde acınacak kadar başarısız olmuştum. Yani, birçok ergen oğlan ilk ilişkisinde çuvallar.

Ama aralarında, ilişkide olduğu kızı öldüren çok fazla yoktur.

Çok fazla eski hatırayı su yüzüne çıkarmasın diye o düşünce zincirinden kaçındım.

Mac bana açıklama niyetine, “Mister,” diye homurdanarak bir artık torbası uzattıktan sonra McAnally's'ten ayrıldım. Köşedeki satranç maçı hâlâ devam ediyor, her iki oyuncu da pipolarından tatlı kokulu duman bulutları çıkarıyorlardı. Arabama doğru yürürken Susan ile nasıl ilgileneceğimi çözmeye çalıştım. Dairemi temizlemem gerekir miydi? Bu gecenin ilerleyen saatlerinde göl evinde yapacağım büyüünün bü-

t n bileşenleri elimde var mıydı? Bianca ile konu tuğum zaman Murphy küplere binecek miydi?

Arabaya binerken yanağımda hâlâ Susan'ın  p c Ğ n n izini hissedebiliyordum.

Afallamı  halde ba ımı iki yana salladım. Biz büyücülerin kurnaz olduğunu söylerler. Ama inanın bana, *kadınlar* hakkında hiç ama hiçbir şey bilmiyoruz.

ALTI

Eve vardığımda Mister ortalıkta yoktu, ama yine de yemeği tabağına bıraktım. Eninde sonunda beni eve geç geldiğim için affedecekti. Mutfağımdan ihtiyacım olan malzemeleri aldım –koruyucu madde içermeyen taze pişirilmiş ekmek, bal, süt, taze bir elma, keskin, gümüş bir çakı ve kendi kendime bir tikağacı kütüğünden oyduğum tabak, kase ve kupadan oluşan küçücük bir akşam yemeği takımı.

Yeniden arabama döndüm. Kaplumbağa artık gerçekten mavi değildi, zira iki kapısından biri yeşil, diğeri beyaz bir kopyayla değiştirilmişti ve öndeki bagaj bölmesinin kapağının da kırmızı bir yedeğiyle değiştirilmesi gerekmişti, ama ismi yapışıp kalmıştı. Mike süper bir tamircidir. Asla ön kaportada delik açmış yanıklar ya da kapıların her ikisini de kullanılmaz hale getirmiş pençe izleri hakkında sorular sormamıştı. Böyle bir hizmetin karşılığını ödeyemezsiniz.

Kaplumbağa'yı çalıştırdım, I-94 otoyoluna çıkıp Michigan Gölü'nün kıyısını dolaşım ve kısa süre Indiana'nın içinden geçtikten sonra Michigan eyalet sınırını aştım. Lake Provi-

dence büyük evlerin ve yaygın arazilerin bulunduğu pahalı, üst sınıf bir topluluktur. Orada araziye sahip olmak ucuza çıkmazdı. Victor Sells orada bir eve sahip olabildiğine göre SilverCo'daki eski işinde iyi para kazanıyor olmalıydı.

Göl kıyısı yolu kalın, yüksek ağaçların ve inişli çıkışlı tepelerin arasından geçerek sahili katediyordu. Mülkler iyice yayılmıştı, aralarında yüzlerce metre mesafe vardı. Çoğunluğu çitlerle çevrelenmişti ve kapısı yolun sağ tarafındaydı; kuzeye yol aldığım için gölün ters yönündeydi. Sells'lerin evi yolun göl kıyısında gördüğüm tek evdi.

İki tarafında ağaçlar olan, düzgün bir çakıl yol göl kıyısı yolundan Sells'lerin evine doğru uzanıyordu. Bir yarımada göle doğru çıkıntı yapıyor, eve ve hiçbir sandalın bağlı olmadığı küçük bir iskeleye yetecek kadar yer bırakıyordu. Ev Lake Providence topluluğunun geri kalanının standartlarına göre büyük değildi. İki kat olarak inşa edilmiş, çok modern bir konuttu –bol miktarda çimen ve kesilme, cilalanma şekline bakılırsa ahşaba göre daha sentetik bir şey havası verilmiş ahşap içeriyordu. Yol evin arkasına doğru kıvrılıyordu. Orada bir tarafa dikilmiş bir potanın çevresinde beşerli takımlarla basketbol oynamaya yetecek büyüklükte bir özel araba yolu ve o yola bakan, evin ikinci kauna geçilen ahşap bir güverte vardı.

Mavi Kaplumbağa'yı evin arkasına sürdüm ve orada park ettim. Malzemelerim siyah naylon bir sırt çantasındaydı, onu da yanıma alarak arabadan dışarı çıktım ve bacaklarımı esnettim. Gölde gelen esinti biraz ürpertecek kadar serin olduğu için kolsuz pardösümü karnımın üzerine kapadım.

İlk izlenimler önemlidir ve içgüdülerimin ev hakkında söyleyeceklerini dinlemek istiyordum. Uzun bir süre durdum ve sadece başımı kaldırıp eve baktım.

İçgüdülerimin canı Mac'in ale'inden bir şişe daha çekiyor olmalıydı. Mekânın bir sürü hafta sonu tatilinde bir aileyi misafir etmiş pahalı bir meskene benzediği dışında pek bir şey söylemediler. Eh, içgüdünün işe yaramadığı yerlerde zekâ devreye girmeli. Neredeyse her şey hayli yeniydi. Evin çevresindeki çimler bu kış boyunca biçilmeyi gerektirecek kadar uzamıştı. Basket potasındaki ağ sık sık kullanıldığını belli eden bir şekilde uzamış ve gevşemişti. Bütün perdeler çekiliydi.

Güvertenin altındaki çimlerde kırmızı bir şey parlıyordu, onu almak için güvertenin altına gittim. Bir fotoğraf filmini fotoğrafçıya bırakırken kullandığınız türden kırmızı renkli, gri kapaklı, plastik bir film kutusuydu. Film kutuları bazen kullandığım çeşitli malzemeleri tutmak için işe yarıyordu. Kutuyu pardösümün cebine tıktım ve incelememe devam ettim.

Aslında mekân pek de aile meskenine benzemiyordu. Zengin bir adamın yarımadaının ağaçlarının gerisine yerleşmiş, meraklı gözlerden uzak aşk yuvasına benziyordu. Veya çaylak bir büyücünün gelip yeni yeteneklerini, yarıda kesilme korkusu olmadan denemesi için de ideal bir konum olabilirdi. Victor Sells'in tezgah kurup pratik yapması için iyi bir yerdi.

Evin çevresini çabucak dolaştım, ön ve arka kapıları, hatı güvertedeki, büyük ihtimalle bir mutfığa çıkan kapıyı bile denedim. Hepsi kilitliydi. Aslında kilitler bir engel değildi, fakat Monica Sells beni evin içine değil, yalnızca çevresine

göz atmaya davet etmişti. İnsanların evlerinde davet edilmeden cirit atmanın kötü bir aurası vardı. Vampirlerin bir kural olarak onu yapmalarının sebeplerinden biri de buydu –halihazırda Yokdiyar dışında tek parça olarak kalmayı zor beceriyorlardı. Benim gibi bir insan büyücü için zararlı değildi, ama aslında büyüyle yapmaya çalıştığınız herhangi bir şeyi engelleyebilirdi. Ayrıca hiç terbiyeli bir davranış değildi. Değim gibi, ben eski moda bir adamım.

Elbette ön pencereden bakınca görebildiğim TekTronic Güvenlik kontrol panelinin de kararında biraz payı oldu –sistemi büyüyle işe yaramaz bir plastik ve tel demetine çevirebilirdim, ama birçok güvenlik sistemi haber vermeden aniden çalışmayı keserlerse, güvenlik şirketinde bir alarmı harekete geçirir. Her halükarda faydasız bir egzersiz olurdu –gerçek bilgi başka yerlerdeydi.

Yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. İçimde evin tam olarak boş olmadığı hissi vardı. Bir önseziyle ön kapıya birkaç kere vurdum. Zili bile çaldım. Kimse kapıya bakmadı ve içeride ışık da yanmıyordu. Omuz silktim ve boş çöp kutularının yanından geçerek tekrar evin arkasına yürüdüm.

İşte bu biraz tuhaftı. Yani, evde bir süredir kimse kalmamış olsa bile çöpte bir şeyler olmasını beklerdim. Çöp kamyonu özel araba yolunu tamamen katedip çöp kutularını mı almıştı? Bu pek olası görünmüyordu. Eğer Sells ailesi hafta sonu eve geldiyse ve çöpün boşaltılmasını istediye ayrılırken çöpü özel yol üzerinde, anayola yakın bir yere bırakmaları mantıklı olurdu. Görünüşe göre, bu da çöpçülerin boş çöp

kutularını anayolun kenarına bıraktıkları anlamına geliyordu. Biri onları yeniden evin yanına getirmiş olmalıydı.

Elbette bu Victor Sells olmak zorunda değildi. Bir komşu filan da olabilirdi. Belki de Victor Sells çöpçülere çöp kutularını anayoldan eve taşımaları için bahşiş vermişti. Ama bu devam etmem için bir sebep veriyordu, zira evin bütün hafta boyunca boş kalmadığına dair bir ipucuydu.

Evi ardımda bıraktım ve göle doğru yürüdüm. Gece esintili ama bulutsuzdu ve biraz da serindi. Uzun yaşlı ağaçlar rüzgar altında gıcırıyor ve inliyordu. Henüz sivrisineklerin azıtınası için çok erkendi. Tepedeki ay dolunaya yakındı ve ara sıra bir bulut puslu bir örtü gibi ayın üzerinden kayıp gidiyordu.

Peri yakalamak için mükemmel bir geceydi.

Göl kıyısının yakınında olan toprak bir alandaki yaprakları ve dalları temizledim ve sırt çantamdan gümüş bıçağı çıkardım. Bıçağın sapını kullanarak toprağa bir daire çizdim, sonra dairenin olduğu yeri zihnime not ederek üzerini yine yapraklar ve dallarla örttüm. Konsantrasyonumu daireye yönelterek herhangi bir gücün içine kaymasına ve tuzağı bozmasına izin vermemeye özen gösterdim. Sonra dikkatle çalışarak küçük kupayı ve kabı yere koydum. Kupanın içine bir yüksük dolusu süt döktüm ve sırtımdaki küçük plastik ayıdan döktüğüm balla kabı sıvayarak doldurdum.

Sonra yanımda getirdiğim ekmekten bir parça kopardım ve başparmağımı bıçakla kestim. Ayın gümüş ışığı altında derimde bir parça koyu renk kan birikti. Başparmağımı hafifçe

kaba ekmeğin alt kısmına dokundurarak kanı emmesine izin verdim. Ardından ekmeği kanlı tarafı aşağı gelecek şekilde küçük tabağın üzerine koydum.

Tuzağım hazırды. Teçhizatımı topladım ve ağaçların örtüsüne çekildim.

Bir periyi yakalamak için anlamamız gereken iki büyü bilgisi vardır. Bunlardan biri, gerçek isimler kavramıdır. Bütün dünyadaki her şeyin kendi ismi vardır. İsimler tek bir özel bireyle ilişkili benzersiz sesler ve sözcük ahenkleridir –bir tür tema müziği gibi. Neredeyse bir büyücünün bir kişinin saç teline, tırnak kesiklerine ya da kanına sahipse ona erişip dokunabilmesi gibi, bir şeyin ismini biliyorsanız kendinizi onunla büyü anlamında ilişkilendirebilirsiniz. Birinin telefon numarasını bildiğinizde onu arayıp konuşabilirsiniz gibi, bir şeyin ismini biliyorsanız onunla bir büyü bağı yaratabilirsiniz. Ama sadece ismi bilmek yeterli değildir: Onu tam olarak nasıl söylemeniz gerektiğini de bilmeniz gerekir. İki John Franklin Smith'ten size isimlerini söylemelerini isteyin, tonda ve telaffuzda ince farklar olduğunu, her birinin sahibine özgü olduğunu göreceksiniz. Büyücüler bir tür dev fihrist gibi yaratıkların, ruhların ve insanların isimlerini toplama eğilimindedirler. Ne zaman işinize yarayacağı hiç belli olmaz.

İhtiyaç duyacağınız diğer büyü bilgisi, büyü dairesi teorisidir. Çoğu büyü bir çeşit daire içerir. Bir daire çizmek bir büyücünün yapmaya çalıştığı şeye yerel bir sınır koyar. Onun büyüsunu arıtmasına, odaklamasına ve daha net bir şekilde yönlendirmesine yardımcı olur. Bunu dairenin çevre-

sinin tanımladığı, rastgele büyü enerjisinin geçmesini önleyen, onun kullanılabilmesi için dairenin içinde tutan bir tür perde oluşturarak yapar. Bir daire oluşturmak için onu zemine çizer ya da bir avuç insanla ellerinizi birleştirir ya da tüt-sü yayarak ortalıkta dolaşır ya da diğer yöntemlerden herhangi birini uygular ve bu sırada daireyi çizmekteki amacınıza odaklanırsınız. Sonra devreyi kapamak için onu küçük bir enerji kıvılcımıyla bağlarsınız ve böylece hazır olmuş olur.

Bu dairenin yaptığı başka bir şey de periler, hattâ iblisler gibi büyü yaratıklarının geçmesini önlemektir. Hoş, değil mi? Genellikle bu onları dışarıda tutmak için kullanılır. Onları *içeride* tutacak bir daire oluşturmak ise biraz daha ustalık ister. Kan işte burada devreye girer. Kanla beraber güç gelir. Eğer birinin kanının bir kısmını alırsanız, bunun metafiziksel bir önemi, bir tür enerjisi vardır. Eğer gerçekten o yolla enerji almak istemiyorsanız (vampirler gibi) bu enerji çok azdır, ama bir daireyi kapamak için yeterlidir.

Artık nasıl yapıldığını biliyorsunuz. Ama evde denemenizi önermem. Bir şeyler ters giderse ne yapacağınızı bilmiyorsunuz.

Ağaçlara çekildim ve istediğim özel perinin ismini söyledim. Yuvarlanan bir heceler dizisiydi, aslında hayli güzeldi –özellikle de bu peri onunla daha önceki bütün karşılaşmalarımda Tüf-tüf ismiyle anıldığı için. Isimle beraber irademi dışarı ittim ve onu bir çağrı, perinin gönüllü olarak bu tarafa doğru gezinmesine neden olacak kadar incelikli bir şey haline getirdim. En azından teoride böyle olacaktı.

İsmi mi neydi? Lütfen ama, büyücülerin böyle bir bilgiyi öylece açıkladığını mı düşünüyorsunuz? O ismi öğrenmek için neler çektiğimden haberiniz yok.

Yaklaşık on dakika sonra Tuf titreyerek Michigan Gölü'nün üzerine geldi. Onu önce ayın, gölde yavaşça yuvarlanan dalgaların kenarındaki aksi zannettim. Tuf en fazla on beş santimetre uzunluğundaydı. Sırtından ve solgun, güzel, minik insansı gövdesinden filizlenmiş gümüş yusuçuk kanatları peri efendilerinin görkemini yansıtıyordu. Gümüş bir ılık halesiyle çevriliydi. İpeksi, küçük bir yele şeklindeki kaba saçları bir cennetkuşunun tüylerini andırıyordu ve eflatun renkliydi.

Tuf ekmeğe, süte ve bala bayılırdı –bu küçük perilerde yaygın olarak görülen bir zaaftı. Genellikle bala ulaşmak için bir kovan dolusu arıyla kapışmaya istekli değillerdir ve yüksek teknoloji mandıralar sektörün büyük kısmını ele geçirdiğinden beri Yokdiyar'da da tam bir bal kıtlığı vardı. Tabii ki ekme yapmak için kendi buğdaylarını yetiştirmek, biçmek, dövmek ve sonra da değirmende una dönüştürüp ekme yapmak gibi bir huyları da yoktur.

Tuf ihtiyatla yere kondu ve çevredeki ağaçları taradı. Beni görmedi. Ağzını sildiğini ve bir eliyle oburca midesini ovuşturarak minyatür akşam yemeği takımının çevresinde yavaşça daire çizdiğini gördüm. Bir kere ekmeği alıp daireyi kapadıktan sonra onu serbest bırakmak için bilgi pazarlığı yapabilecektim. Tuf bölgedeki küçük bir varlık, Yokdiyar için çalışan bir tür liman işçisiydi. Victor Sells hakkında bir

şey gören biri varsa, Tüf ya o gören birinin ta kendisi ya da gören biriyle tanışık çıkacaktı.

Tüf bir süre duraksadı. Yemeğin çevresinde ileri geri kı-mıldanıyor, ama yavaşça yaklaşıyordu. Periler ve bal. Pervaneler ve alev. Tüf daha önce de birkaç kere bu tuzağa düş-müştü; perilerin doğasında hatıraları çok uzun süre akılların-da tutmak ya da temel özelliklerini değiştirmek yoktu. Yine de nefesimi tuttum.

Peri nihayet çömeldi, ekmeği eline alarak bala daldırdı, sonra da oburca silip süpürdü. Daire zar zor duyabildiğim küçük bir çıt sesiyle kapandı.

Bu kapanış Tüf üzerindeki etkisini hemen gösterdi. Yaratık kapana kısılmış bir tavşan gibi küçük, cırtlak bir çığlık kopardı ve aceleyle kanatlarını çırparak göle doğru uçuşa geçti. Dairenin çevresinde tuğla bir duvar kadar katı bir şeye tosladı ve üzerinden küçük bir puf sesiyle gümüş zerrecikten oluşan bir bulut kalktı. Tüf homurdandı ve toprağa, o küçük peri kıçının üzerine düştü.

Ben ağaçlardan yaklaşıırken, “Anlamalıydım!” diye feryat etti. Sesi tizdi, ama çizgi filmlerde duyduğum abartılı peri seslerinden ziyade küçük bir çocuğun sesine benziyordu. “Şimdi o tabakları nerede gördüğümü hatırladım! Seni çirkin, sinsî, hoyrat, koca burunlu, düzayaklı fani solucan!”

“Selam Tüf,” dedim. “Geçen seferki anlaşmamızı hatırlıyor musun, yoksa tekrar mı üzerinden geçmemiz gerekecek?”

Tüf bana meydan okuyan dik bir bakış fırlattı ve ayağını

zemine vurdu. Bu darbenin etkisiyle biraz daha gümüş peri tozu etrafa saçıldı. “Beni serbest bırak!” diye talep etti. “Yoksa Kraliçe’ye söylerim!”

“Seni serbest bırakmazsam, Kraliçe’ye söyleyemezsin,” diye dikkatini çektim. “Hem ekmek, süt ve baldan oluşan bir tuzağa yakalanacak kadar şapşal herhangi bir çiğ damlası perisi hakkında ne söyleyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Tüf meydan okurcasına ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Seni uyarıyorum fani. Ya beni hemen serbest bırakırsın ya da peri büyüsunün berbat, korkunç, karşı konulamaz gücünü hissedersin! Dişlerini çürütüp ağzından dökeceğim! Gözlerini yuvalarından sökeceğim! Ağzını gübreyle, kulaklarını solucanlarla dolduracağım!”

“Elinden geleni ardına koyma,” dedim. “Sonra o daireden çıkmak için ne yapman gerektiği hakkında konuşabiliriz.”

Blöfünü görmüştüm. Her zaman görüyordum, ama muhtemelen ayrıntıları pek iyi hatırlamayacaktı. Birkaç yüzyıl yaşarsanız küçük şeyleri unutma eğiliminde olursunuz. Tüf surat astı ve minik ayaklarından birini savurarak bir miktar peri tozu kaldırdı. “En azından korkmuş *numarası* yapabiliirdin Harry.”

“Pardon Tüf. Zamanım yok.”

Tüf, “Zaman, zaman,” diye şikayet etti. “Siz fanilerin tek düşündüğü zaman mıdır? Herkes *zamandan* şikayet ediyor! Bütün şehir geç kaldık diye çığlıklar atıp kornalarına asılarak sağa sola koşturuyor! *Eskiden* iyiydiniz, biliyorsun.”

Söylevini iyi huylulukla dinledim. Her halükarda, Tuf asla zihnini gerçekten bıktıracak kadar uzun süre aynı konuya odaklayamazdı.

“Ah, siz solgun, hırıltılı çocuklar gelmeden önce burada yaşayan insanları hatırlıyorum. Ve onlar asla ülserden ya da başka hastalık...” Tufün gözleri yeniden ekmek, süt ve bala yönelip parladı. O yana doğru seğırtti, kalan ekmeğı kaptı ve olduğı gibi bala bandırıp oburca, kuş gibi hareketlerle silip süpürdü.

“Bu güzelmiş Harry. İçinde kimi zaman rastladığımız o tuhaf maddeden yok.”

“Koruyucular,” dedim.

“Neyse işte.” Tuf sütü de bir dikişte içip bitirdi, sonra he-men sırtüstü yere yığılıp yuvarlak karnına vurdu. “Pekala,” dedi. “Şimdi beni serbest bırak.”

“Henüz değil Tuf. Önce bir şeye ihtiyacım var.”

Tuf kaşlarını çatarak bana baktı. “Siz büyücüler. Hep bir şeye ihtiyacınız var. Gerçekten o gübre hareketini yapabilirim, biliyorsun.” Ayağı kalktı, kollarını mağrurca göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana sanki ondan on iki kat daha uzun değilmişim gibi baktı. “Pekala,” dedi kibirli bir sesle. “Cömertçe mutfağından istifade etmemi sağlamana karşılık tek bir ehemmiyetsiz talebini sana bahşetmeye tenezzül edeceğim.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Çok nazıksın.”

Tuf burun kıvırdı ve her nasılsa küçük, ucu kalkık ve basık burnunun üzerinden bana küçümseyerek bakmayı becerdi. “Hem iyiliksever hem de bilgelik dolu bir tabiatım vardır.”

Sanki bu çok büyük bir bilgelikmiş gibi başımla onayladım. “Hı hı. Bak Tüf. Son birkaç gecedir buralarda mıydın veya olan birini tanıyor musun bilmek istiyorum. Birini arıyorum ve buraya gelmiş olabilir.”

“Bunu sana söylersem,” dedi Tüf, “kuşkusuz tuhaf bir rastlantı eseri çevreme sarılmış olan bu daireyi yok edeceğin sonucunu çıkarıyorum?”

Tüm ciddiyetimle, “Bu makul olacaktır,” dedim.

Tüf bunu zihninde tartıyormuş, işbirliği yapınama eğiliminde olabilirmiş gibi bir havaya büründü, sonra başıyla onayladı. “Pekala. İstedğin bilgiyi alacaksın. Beni serbest bırak.”

Gözlerimi kısıtım. “Emin misin? Söz veriyor musun?”

Tüf yine ayağını yere vurup gümüş peri tozu zerrecikleri kaldırdı. “Harry! Dramanın içine ediyorsun!”

Kollarımı kavuşturdum. “Söz verdiğini duymak istiyorum.”

Tüf ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam, *tamam*! Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum! Öğrenmen gereken şeyi araştıracağım!” Kanatlarıyla rahatça havalanıp büyük bir gerginlikle vızıldayarak dairenin içinde uçmaya başladı. “Bırak beni! Bırak beni!”

Üç kere söz vermesi bir periden elde edebileceğiniz kesin gerçeğe en yakın şeydir. Çabucak daireye gittim ve toprağa çizdiğim çizgiye ayağını sürterek dairenin dağılmasını istedim. Daire enerjinin dağılmasından ileri gelen küçük bir tıslamayla bozuldu.

Tuf minyatür, gümüş bir kuyruklu yıldızı andıran bir hareketle hızla, Michigan Gölü'nün sularının üzerine uçu ve tıpkı Noel Baba gibi parıldayarak ortadan kayboldu. Ama Noel Baba'nın Tüften çok daha büyük ve daha güçlü bir peri olduğunu söylemem gerek, zaten gerçek ismini de bilmiyorum. Noel Baba'yı büyüdü bir daireye hapsetmeye çalışsam bile beni bunu yaparken göremezsiniz. Kimsede o kadar büyük taşlar olduğunu sanmıyorum.

Uyuyakalmamak için volta atarak bekledim. Uyuyakalırsam Tuf ben uyurken bilgiyi bana verme hakkına sahipti, böylece peri olarak sözünü yerine getirmiş olacaktı. Ayrıca az önce onu yakaladığım ve küçük duruma düşürdüğüm göz önüne alınırsa, muhtemelen ödeşmek için bir şey yapacaktı –bundan iki hafta sonra bunu hatırlamayacaktı bile, ama eğer bu gece eline imkân veririm bir eşek kafasıyla uyanabilirdim ve bunun iş için iyi olacağını sanmıyordum.

Bu yüzden bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve bekledim. Tuf'un bilmek istediğim şeyi öğrenip gelmesi genellikle yarım saat filan sürerdi.

Hakikaten yaklaşık yarım saat sonra peri parıldayarak geri döndü ve vızlayarak, net görülemeyen kanatlarıyla etrafa peri tozu saçarak başımın çevresinde dönmeye başladı. "Hah, Harry!" dedi. "Başardım!"

"Ne öğrendin Tuf?"

"Tahmin et!"

Homurdandım. "Hayır."

"Aa, hadi ama. Sadece küçük bir tahmin?"

Somurttum. Yorgun ve sinirliydim, ama belli etmemeye çalıştım. Tüf olduğu gibi olmaktan kendini alıkoyamazdı. “Tüf, saat çok geç oldu. Bana söyleyeceğine söz verdin.”

“Hiç eğlenceli değilsin,” diye şikayet etti Tüf. “Biri senden bir şey öğrenmek istemediği sürece kimseyle çıkamamana şaşmamalı.”

Gözümü kırparak ona bakınca neşeyle kahkaha attı. “Ha-ha! Buna bayılıyorum! Seni izliyoruz Harry Dresden!”

İşte bu endişe vericiydi. Aniden bir düzine röntgenci perinin dairemin pencerelerinin etrafında oyalanması ve içeriyi dikizlemesi gözümün önüne geldi. Bunu yapmamalarını temin etmek için önlemler almam gerekecekti. Onlardan korktuğum için değil. Her ihtimale karşı.

İçimi çekip, “Sadece söyle şunu Tüf,” dedim.

Tüf, “İşte geliyor!” diye tiz bir sesle bağırdı, ben de parmaklarımı düzleştirip avucum üste gelecek şekilde elimi uzattım. Işıl ışıl yanarak avucumun merkezine kondu. Ağır-lığını zar zor hissedebiliyordum, ama yarattığı his ve hale cildimden küçük bir elektrik akımı gibi geçti. Korkusuzca gözlerimin içine baktı –perilerin içine bakılacak bir ruhu yoktur ve bir faninin ruhunu görseler bile idrak edemezler.

“Tamam!” dedi Tüf. “Maviçiçek ile konuştum, o da Alburun ile konuşmuş, o da Meg Titrekkavak ile konuşmuş, o da Goldeneyes’ın bindiği pizza arabasının dün gece buraya geldiğini söylediğini söylemiş!” dedi ve gururla göğsünü kabarttı.

“Pizza arabası mı?” dedim hayretle.

Coşkuyla, “Pizza!” diye bağırdı Tüf. “Pizza! Pizza! Pizza!”

Yine kanatlarını çırpı. Gözlerimi kırparak lanet olası peri to-
zunu hapsirmeden gözlerimden çıkarmaya çalıştım.

Nefes nefese, “Ah, Harry,” dedi Tüf. “Daha önce hiç pizza
yemedin mi?”

“Elbette yedim,” dedim.

Tüf incinmiş gibi baktı. “Peki paylaşmadın mı?”

İçimi çektim. “Bak. Belki de yakın bir zamanda siz çocuk-
lara yardımınız için teşekkür etmek üzere biraz pizza ısmar-
layabilirim.”

Tüf neşeyle etrafa sıçrayarak bir parmak ucumdan diğeri-
ne geçti. “Evet! Evet! Onlara söyleyinceye kadar bekle! Bir
dahaki sefere kimin Tüf-tüfe güleceğini göreceğiz!”

“Tüf,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak, “başka bir şey
görmüş mü?”

Tüf sinsi ve imalı bir yüz ifadesiyle kıkırdadı. “Spor yapan
faniler olduğunu ve güçlerini tekrar kazanmak için pizzaya
ihtiyaç duyduklarını söyledi!”

“Hangi pizza restoranı Tüf?”

Peri gözlerini kırptı ve iflah olmayacak kadar aptalmışım
gibi bana gözünü dikti. “Harry. Pizza kamyoneti.” Sonra gö-
ğü doğru havalandı ve yukarıdaki ağaçların arasında kaybol-
du gitti.

İçimi çekip başımı eğdim. Tüf, Domino’s ile Pizza Hut
arasındaki farkı bilemezdi. Bir referans sistemine sahip değil-
di ve okumasını bilmiyordu –çoğu peri basılı yazıdan hiç mi
hiç hoşlanmazdı.

O zaman elimde iki bilgi parçası vardı. Birincisi, biri bu-

raya teslim edilmek üzere pizza ısmarlamıştı. Bu iki anlama geliyordu. Birincisi, dün gece burada birileri vardı. İkincisi, biri o birilerini görmüş ve onlarla konuşmuştu. Belki de pizza arabasının sürücüsünün izini bulabilir ve ona Victor Sells'i görüp görmediğini sorabilirdim.

İkinci bilgi parçası, Tüfün spor yapmaya atıfta bulunmuş olmasıydı. Periler fanilerin 'spor yapma' fikrine, işin içinde bol miktarda çıplaklık ve ihtiras olmadığı sürece burun kıvrırlardı. Sarmaş dolaş öpüşen ergenlerin peşine takılıp onlara oyunlar oynamaya pek düşkünlerdi. Yani herhangi bir 'spor' yapılmış olduğuna göre, Victor bir tür sevgiliyle buraya gelmişti.

Gitgide Monica Sells'in inkar içinde olduğunu düşünmeye başlıyordum. Ürkütücü akrep tılsımları bir yana, kocasının ortalıkta dolanarak büyücü olmayı öğrendiği filan yoktu. Uysal ve evcil karısından sıkılmış herhangi bir kocanın baskı altındayken yapabileceği gibi bir kız arkadaşıyla aşk yuvasında saklanıyordu. Takdire şayan bir hareket değildi, ama sanırım buna sebep olabilecek motivasyonları anlayabiliyordum.

Tek sorun Monica'ya anlatmak olacaktı. İçimden bir ses öğrendiğim şeyleri dinlemek istemeyeceğini söylüyordu.

Küçük tabağı, kabı, kupayı aldım ve gümüş bıçağımla beraber tekrar siyah naylon sırt çantama koydum. Ayaklarım çok fazla yürümekten ve ayakta durmaktan ağrıyordu. Eve gidip biraz uyumayı iple çekiyordum.

Ellerinde çekilmiş kılıcı olan adam varlığını ilan etmek için uyarıcı bir hışırtı ya da bir büyü esintisi oluşturmaksızın

karanlığın içinden belirdi. Benim gibi uzun boyluydu, ama geniş omuzlu ve yapılıydı, ağırlığını ağır bir vakarla taşıyordu. Belki elli yaşındaydı, cansız kahverengi saçları düzensiz benekler halinde kırlaşıyordu. Benimkine çok benzeyen ama kolları olan uzun, siyah bir yağmurluk giyiyordu; ceketini ve pantolonunu da koyu renklerdeydi –odun kömürü ve lacivert. Gömleği buruşuk ve bembeyaz, genellikle sadece smokinlerde görülen renktiydi. Gözleri griydi, kenarlarında hafif kırışıklar vardı ve tehlikeli görünüyordu. Ay ışığı hem o gözlerden hem de kılıcın bıçağının daha parlak olan gümüşünden aynı tonda yansıyor. Adam kasıtlı bir şekilde bana doğru yürümeye ve bu arada alçak sesle konuşmaya başladı.

“Harry Blackstone Copperfield Dresden. Diğerlerini çağırmak ve kendi iradene bağlamak amacıyla gerçek isimleri sorumsuzca kullanmak Büyünün Dördüncü Kanunu’na aykırıdır,” diye monoton bir sesle konuştu. “Sana Demokles’in Kılıcı’nın üzerinde olduğunu hatırlatırım. Kanunların daha fazla ihlal edilmesine izin verilmeyecek. Gelecekteki bir ihlalin cezası idamdır ve derhal kılıçla infaz edilecektir.”

YEDİ

Hiç gecenin bir yarısı, Michigan Gölü'nün kıyısında, yıldızların altında, elinde yaklaşık on beş metre uzunluğunda bir kılıç olan, amansız görünümlü bir adamın size yaklaştığı oldu mu? Olduysa bir profesyonelden yardım isteyin. Olmadıysa, o halde inanın bana, ödünüz kopuyor.

Çabucak bir nefes aldım; o nefesi verirken adamın vücudunu tutuşturacak ve onu bir kül yığınına çevirecek bir sözde Latince ifade telaffuz etmemek için çaba harcamam gerekti. Korkuya kötü tepki veririm. Genellikle kaçmak ya da saklanmak gibi sağduyulu hareketler yapmam –yalnızca beni korkutan her neyse ona darbe vurmaya çalışırım. İlkel türden bir hareket, ama fazla sorguladığım bir huyum değil.

Ama refleks kaynaklı cinayet birazcık aşırı göründü, bu yüzden onu tutuşturmak yerine başımı eğdim. “İyi akşamlar Morgan. O kanunların periler değil, faniler için geçerli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Özellikle demin yaptığım kadar önemsiz bir şey için. Hem Dördüncü Kanun’u ihlal etmiş değilim. Teklifimi kabul etme ya da etmeme seçeneğine sahipti.”

Morgan'ın somurtkan, kayış gibi yüzü biraz daha somurtkanlaştı ve ağzının kenarlarındaki çizgiler uzayıp derinleşti. "Bu teknik bir ayrıntı Dresden. Aslında iki ayrıntı." Kaba ve güçlü elleriyle tuttuğu kılıcı yeniden sıkıca kavradı. Düzensizce kırlaşan saçlarını Sean Connery'nin bazı filmlerinde yaptığı gibi arkada atkuyruğu yapmıştı, ama Morgan'ın yüzü Connery'nin görünüşünü elde edebilmesi için fazlasıyla dar ve inceydi.

"Varmak istediğin nokta nedir?" Gergin ya da etkilenmiş görünmemek için elimden geleni yaptım. Doğrusunu söylemek gerekirse hem gerilmiş hem de etkilenmiştim. Morgan Bekçi'imdi, Büyü Kanunları'ndan herhangi birini esnetmediğimden ya da çığnemediğimden emin olmak için Beyaz Konsey tarafından bana tayin edilmişti. Ortalıkta oyalanıyor, çoğu zaman beni gözlüyor ve bir tür büyü yapmamdan sonra genellikle gelip havayı kokluyordu. Beyaz Konsey'in bekçi köpeğinin korktuğumu görmesine dünyada izin veremezdim. Kaldı ki, Morgan her yerdeki paranoyak fanatiklerin ruhuna sadık kalıp, bunu bir suçluluk işareti olarak algıladı. Yani tek yapmam gereken yüzümü ifadesiz tutmak ve yorgunluk yüzünden hata yapıp, bana karşı kullanabileceği bir şey yapmadan veya söylemeden buradan gitmekti.

Morgan dünyadaki en ölümcül çağırıcılardan biriydi. Konsey'e sadakatini sorgulayacak kadar zeki değildi; hızlı ve kirli büyü yapma yeteneğiyle çok az kişi boy ölçüşebilirdi.

Aslında istediği takdirde Tommy Tomm'un ve Jennifer Stanton'ın kalplerini göğüslerinden söküp çıkaracak kadar hızlı ve kirli bir büyü de yapabilirdi.

Kaşlarını çatarak, “Varmak istediğim nokta, bana gücünü nasıl kullandığını izleme ve onu kötüye kullanmamamı sağlama görevinin verilmiş olması,” dedi.

“Bir kayıp şahıs vakasıyla ilgileniyorum,” dedim. “Tek yaptığım biraz bilgi edinmek için bir çığ damlası perisini çağırmak. Hadi ama, Morgan. Herkes ara sıra periler çağırır. Bunun hiçbir zararı yoktur. O yaratıkların zihnini kontrol ediyor filan değilim. Yalnızca biraz üzerlerine eğiliyorum.”

Morgan, “Teknik bir ayrıntı,” diye homurdandı.

Çenemi kavgaya hazır bir tavırla ona doğru uzattım. Aynı boydaydık, ama benden yaklaşık kırk kilo fazlası vardı. Kendime düşman edecek daha iyi insanlar seçebilirdim, ama gerçekten asabımı bozmuştu. “Çılgınca arkasına saklanmaya hazır olduğum bir teknik ayrıntı. Bu yüzden, eğer beni suçlayacağın bir Konsey toplantısı düzenlemek istemiyorsan bu tartışmayı burada kesebiliriz. Bütün planlarını iptal etmelerinin, yolculuk düzenlemeleri yapmalarının ve sonra da buraya gelmelerinin yalnızca iki gün kadar süreceğinden eminim. O zamana kadar sana katlanabilirim. Yani, bir grup aksi mi aksi yaşlı adamı bir hiç uğruna deneylerinden ve işlerinden koparmış olursun, ama gerçekten bunun gerekli olduğunu düşünüyorsan...”

Morgan kaşlarını çatarak bana baktı. “Hayır. Değmez.” Koyu renk yağmurluğunu açtı ve silahı kınına kaydırды. Biraz gevşedim. Kılıç katiyen adamın en tehlikeli yanı değildi, ama Beyaz Konsey’in ona verdiği yetkinin sembolüydü ve eğer söylentiler doğruysa, ona karşı koyan herhangi birinin büyülerini delip geçecek şekilde tıslımlanmıştı. Durumumun asla

bu söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenmemi sağlayacak kadar kötüye gitmesini istemiyordum.

“Bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim,” dedim. “Seni yeniden görmek güzeldi.” Yanından yürümeye başladım.

Ben yanından geçerken Morgan o büyük ellerinden birini koluma koydu ve parmaklarıyla beni kavradı. “Henüz seninle işim bitmedi Dresden.”

Beyaz Konsey’in Bekçisi rolünde hareket ederken Morgan’la uğraşmaya cesaret edemezdim. Ama artık o şapkayı takmıyordu. Bir kere kılıcını kınına soktuktan sonra kendi başına hareket ediyor demekti ve artık başka herhangi bir adamdan daha fazla resmi yetkiye sahip değildi –veya en azından teknik gerçek böyleydi. Morgan teknik ayrıntıları pek severdi. Kısa bir süre içinde önce ödümü patlatmış, sonra da beni çok huzursuz etmişti. Şimdi de bana kabadayılık etmeye kalkıyordu. Kabadayılardan nefret ederim.

Bu yüzden hesaplanmış bir riske girdim, boştaki elimi kullandım ve ağzına bütün gücümle vurdum.

Sanırım darbe onu her şeyden öte irkiltti. Hayretle elimi bırakarak bir adım geriledi ve sadece gözlerini kırparak bana baktı. Bir elini ağzına koydu, parmaklarını geri çektiğinde üzerlerinde kan vardı.

Ayaklarımı sıkıca yere bastım ve gözlerine bakmadan karşısında durdum. “Bana dokunma.”

Morgan bana boş boş bakmaya devam etti. Ardından öfkenin yüzüne yerleştiğini, çenesini sıkılaştırdığını ve şakağındaki damarları kabarttığını gördüm.

“Bu ne cüret?” dedi. “Nasıl bana vurmaya cüret edersin?”

“O kadar da zor olmadı,” dedim. “Eğer benimle Konsey işlerini görüeceksen sana hak ettiğin saygıyı sonuna kadar göstermeye hazırım. Ama kişisel bir iş için bana güç kullanmaya kalkarsan, buna katlanmaya mecbur değilim.”

Bunu adeta kulaklarından buhar çıkararak düşünüp taşıdı. Peşimden gelmek için bir sebep arıyordu, ama Kanunlar’a göre bir sebebi olmadığının farkına vardı. Çok zeki sayılmazdı –bundan bahsetmiş miydim?– ve Kanunlar’a uymayı çok seviyordu. Sonunda ağzından tükürükler saçarak, “Sen budalanın tekisin Dresden,” dedi. “Küstah, küçük bir budala.”

“Muhtemelen,” dedim. Gerekirse hızlı hareket etmek için kendimi gerdim. Beni korkutan şeyden kaçmayı sevmiyor olabilirim, ama ümitsiz kavgalara da girmemeye çalışırım ve Morgan uzun yılların tecrübesine ve benden en az kırk kilo fazlaya sahipti. Ayrıca *beni ondan* ve yumruklarından koruyan bir Büyü Kanunu da yoktu; eğer bu aklına gelirse harekete geçmeye karar verebilirdi. İndirdiğim o yumruk şans eseriydi ve apansızın inmişti. Bu bir daha yanıma kâr kalmazdı.

“Dün gece biri iki kişiyi büyüyle öldürdü Dresden. Onun sen olduğunu düşünüyorum. Ve bunu nasıl becerdiğini anlamayı ve senin izini sürmeyi başardığımda aynı büyüü bana yapacak kadar hayatta kalacağını sanma.” Morgan koca eliyle ağzındaki kanı sildi.

Bu sefer göz kırparak bakma sırası bendeydi. Zihin vitesi-

mi değiştirmeye, konu değişikliğine ayak uydurmaya çalıştım. Morgan benim katil olduğumu düşünüyordu. Ve Morgan pek kendi başına düşünmediğine göre, demek ki Beyaz Konsey benim katil olduğumu düşünüyordu. Lanet olsun.

Elbette, Morgan'ın dar ve tek amaçlı bakış açısından mantıklı geliyordu bu. Bir büyücü birini öldürmüştü. Önceden başka birini büyüyle öldürmekten hüküm giymiş bir büyücüydim, ama nefsi müdafaa maddesi beni idam edilmekten kurtarmıştı. Polisler başka suçlular aramadan önce, daha evvel suç işlemiş insanlara bakarlar. Bana kalırsa Morgan da başka tür bir polisten ibaretti.

Ve ona kalırsa da, ben yeni bir tehlikeli hükümlüden ibarettim.

“Ciddi olamazsın,” dedim. “Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

Bana dudağını büktü. Sesi aşağılayıcı, güven doluydu ve kesin bir inanç içeriyordu. “Saklamaya çalışma Dresden. Kendini biz geri kafalı ihtiyarların izini süremeyeceği yenilikçi bir şey bulacak kadar zeki zannettiğinden eminim. Ama yanılıyorsun. Bu işi nasıl yaptığını bulacağız ve onu seninle ilişkilendireceğiz. İşte o zaman, ben de bir daha hiç kimseye zarar vermediğinden emin olmak için orada olacağım.”

“Elinden geleni ardına koyma,” dedim. Sesimi istediğim kadar gamsız tutabilmek için çok ama çok çaba harcamam gerekti. “Ben yapmadım. Ama polise yapan adamı bulması için yardım ediyorum.”

“Polis mi?” diye sordu Morgan. Yüz ifademi ölçüp biçer-

miş gibi gözlerini kıstı. “Sanki bu konuda bir yetkileri olabirmiş gibi. Sana hiçbir faydaları olmaz. Fani kanunları kapsamında senin yerine suçu üzerine alacak birini bulsan bile Beyaz Konsey yine de adaletin yerini bulmasını sağlayacaktır.” Yıldızların altında gözleri fanatik bir ışıltıyla parlıyordu.

“Her neyse. Bak, eğer katil hakkında bir şey, polislere yardımcı olabilecek herhangi bir şey öğrenirsen beni arar mısın?”

Morgan bana derin bir tiksintiyle baktı. “Benden seni kısıtırmaya yaklaştığımızda seni uyarınamı mı bekliyorsun Dresden? Gençsin, ama bu kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Aklıma gelen bariz yorumu dile getirmedim. Morgan zaten ölkesinin sınırlarındaydı. Hatamı yakalama uğruna nasıl gözünün döndüğünün farkında olsam, ağzına vurarak içindeki ateşe daha da fazla odun atmazdım.

Pekala. Muhtemelen yine de ağzına vururdum. Ama o kadar sert vurmazdım.

“İyi geceler Morgan,” dedim. Çenemin başımı daha fazla belaya sokmasına izin vermeden yeniden uzaklaşmaya başladım.

Onun yaşında bir adamdan beklediğimden daha hızlı hareket etti. Yumruğunu saatte yaklaşık bir milyon kilometre hızla çeneme indirdi; ipli bir kukla gibi dönerek toprağa düştüm. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapamadım, nefes bile alamadım. Morgan tepemde dikildi.

“Seni izleyeceğiz Dresden.” Döndü ve uzaklaşmaya başla-

di. Akşamın gölgeleri siyah yağmurluğunu çabucak yuttu. Uzaktan gelen sesini duydum. “Gerçekte ne olduğunu öğreneceğiz.”

Püskürerek hazırcevaplık yapmaya cesaret edemedim. Çenemi parmaklarımla hissettim, kırılmamış olduğundan emin oldum, ardından ayağa kalkıp Kaplumbağa’ya doğru yürüdüm. Bacaklarım gevşemiş ve suyla dolmuştu. Morgan’ın gerçekte ne olduğunu öğrenmesini hararetle ümit ediyordum. Bir kere bu, Beyaz Konsey’in beni Birinci Kanun’u çiğneme suçundan idam etmesini önlerdi.

Kaplumbağa’ya kadar bütün yol boyunca gözlerini sırtımda hissettim. Lanet olsun şu Morgan’a. Beni gözetlemekten bu kadar da zevk almak zorunda değildi. İçime çöken bir his önümüzdeki birkaç gün boyunca muhtemelen gittiğim her yerde onun beni izliyor olacağını söylüyordu. Çizgi filmlerde fare deliğinin dışında küçük fareyi koca pençesiyle parçalayabilmek için bumunu dışarı çıkarmasını bekleyen büyük erkek kediler gibiydi. Kendimi tıpkı o küçük fare gibi hissediyordum.

O benzetmenin beni biraz neşelendirmesine izin verdim. Görünüşe göre çizgi film kedileri son tahlilde hep kaybeden taraf oluyorlardı. Belki Morgan da olurdu.

Sorunun bir parçası Morgan’ın her zaman sıkıntı dolu ergenlik günlerimden çok fazla hatırayı beraberinde getirdiğini görmektir. Büyü öğrenmeye o zaman başlamıştım, hocam beni kandırıp kara büyücü yapmaya çalışmış, sonra beni öldürme girişiminde bulunmuş ve başarısız olmuştu. Bunun yeri-

ne ben onu öldürmüştüm, büyük ölçüde şans eseri idi, ama bu ölmüş olmasını değiştirmiyordu ve bunu büyücülükle yapmıştım. Büyünün Birinci Kanunu'nu çiğnemiştım: *Öldürmeyeceksin*. Eğer biri suçlu bulunursa yalnızca bir ceza ve onu yerine getirmek için kullandıkları tek bir kılıç vardır.

Beyaz Konsey ölüm cezasını hafifletti, çünkü geleneğe göre bir büyücü eğer kendi hayatını ya da savunmasız olanların hayatını koruyorsa ölümcül kuvvet kullanımına başvurabilir di ve ustasının cesedi önce benim saldırıya uğradığıma dair iddiama itirazda bulunamamıştı. Bu yüzden bunun yerine beni bir tür hızlandırılmış şartlı tahliye tabi tuttular: Bir suç işlersem işim bitecekti. Bazı büyücüler bana karşı verilen kararın saçma bir adaletsizlik olduğunu düşünürken (ben de onlardan biriydim ama gerçekte oyum sayılmıyordu), bazıları da hafifletici sebeplere bakılmaksızın idam edilmem gerektiğini düşünüyordu. Morgan ikinci grubun içindeydi. Benim şanssızlığım.

İyiliksever niyetleri bir yana, bütün Beyaz Konsey'e epey bir öfkelenmiştim. Benden şüphelenmelerinin mantıklı olduğunu tahmin ediyordum ve Tanrı bilir ya, gelenekleri hiçe sayıp sanatımı açıktan açığa uygulayarak onlar için bir baş belası olmuşum. Konsey'de pekala ölmemi isteyebilecek birçok kişi vardı. Daha dikkatli olmaya başlamam gerekecekti.

Chicago'ya dönüş yolunda uyanık kalmama yardımcı olsun diye Kaplumbağa'nın pencerelerini açtım. Bitkindim, ama zihnim egzersiz çarkındaki bir hamster gibi koşturuyor, büyük bir süratle çalışıyor, hiçbir yere ulaşamıyordu.

İroni dudağımı uçuklatacak kadar güçlüydü. Beyaz Konsey cinayetlerle ilgili benden şüpheleniyordu ve eğer başka bir şüpheli ortaya çıkmazsa sorumluluk bana kalacaktı. Murphy'nin soruşturması artık benim için çok ama çok önemli hale gelmişti. Ama soruşturmayı yürütebilmek için katilin o büyüü nasıl becerdiğini anlamam gerekiyordu ve onu yapmak için de, muhtemelen tek başına bana bir idam cezası verilmesine yetecek, son derece kuşkulu bir araştırmaya girişmem gerekecekti. Tam bir çıkmaz! Eğer Morgan'ın zekâsına biraz olsun itibarım olsaydı, cinayetleri onun işlediğinden ve suçu benim üzerime attığından şüphelenebilirdim.

Ama öylesi hiç uymuyordu. Morgan kuralları eğip bükebilir ve adalet olarak gördüğü sonucu elde edebilirdi, ama asla onları açıkça ihlal etmezdi. Ama eğer Morgan değilse, kim yapmış olabilirdi? O tür bir büyüye, başarılı olmasına yetecek kadar güç kazandıracak çok fazla insan yoktu –tabii büyüde geçerli olan sözde-fizikte bazı kalplerin başka şeylere göre daha kolayca patlamasına izin veren bir kusur yoksa; bunu da yasak araştırmaya girişmeden anlayamazdım.

Bianca bu işi kimin yapmış olabileceği hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilirdi –olması gerekiyordu. Zaten dişi vampirle konuşmayı planlamıştım, ama Morgan'ın ziyareti bunu bir öncelik olmaktan çıkarmış, zaruret haline getirmişti. Murphy soruşturmanın ona ait tarafına burnumu soktugum için çok mutlu olmayacaktı. Daha da güzeli, Beyaz Konsey işleri büyücü olmayanlardan gizli olduğu için ona

bunu neden yaptığımı da açıklayamayacaktım. Aman ne hoş.

Biliyor musunuz, bazen yukarıda Biri'nin benden gerçekten nefret ettiğini düşünüyorum.

SEKİZ

Eve vardığımda saat gece ikiyi geçmişti. Kaplumbağa'daki saat çalışmıyordu (elbette), ama yıldızların ve ayın konumundan oldukça iyi bir tahmin yapabilmişim. Canım çıkmıştı, yorgundum ve sinirlerim gitar telleri kadar sıkıca gerilmişti.

Uyuyabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden rahatlamak için biraz simyayla uğraşmaya karar verdim.

Sık sık, böyle zamanlarda sığınabileceğim hoş ve sosyal olarak kabul edilebilir bir hobim olmasını istemişimdir. Bilirsiniz, Sherlock Holmes gibi keman çalmak (yoksa viyola mıydı?) ya da Kaptan Nemo'nun Disney versiyonu gibi borulu orgda parmaklarını oynatmak gibi. Ama öyle bir hobim yok. Ben klasik bir bilgisayar delisinin büyücü versiyonuyum. O ya da bu biçimde büyü yapıyorum, o kadar işte. Gerçekten, bu sıralar kendime bir hayat edinmem gerek.

Bir sürü farklı daireye bölünmüş eski, büyük ve ferah bir evin altındaki bodrum dairesinde yaşıyorum. Bodrum ve onun altındaki alt bodrum katları bana ait, ki bu harika bir

şey. İki katta yaşayan tek kiracıym ve kiram tam pencereleri olan insanlarınkinden daha ucuz.

Evimde gıcırtilar, iç çekişler ve yerine oturan kalaslar eksik olmaz, hem zaman hem de hayatlar ahşap ve tuğla üzerine izlerini bırakmıştır. Tüm gece üstümde ve çevremde mekânın bütün seslerini, bütün karakterini duyabilirim. Eski bir mekândır, ama karanlıkta şarkı söyler ve kendine has acayip bir canlılığı vardır. Burası evim.

Mister dairenin ön kapısına giden merdivenin en altında beni bekliyordu. Kendisi devasa, gri bir kedidir. Hakikaten devasa demek istiyorum. Mister'dan daha küçük köpekler vardır. On üç buçuk kilodan biraz ağırdır ve vücudunda en ufak bir gereksiz yağ kitlesi yoktur. Babasının yaban kedisi, vaşak ya da onun gibi bir şey olabileceğini düşünüyorum. Mister'ı yaklaşık üç yıl önce daha miyavlayan bir yavruyken çöp kutusunda bulmuştum. Ya bir köpek ya da bir araba kuyruğunu koparmıştı –hangisinin işi olduğundan asla emin olamadım, ama Mister ikisinden de nefret ediyordu ve onları gördüğünde ya saldırıyor ya da kaçıyordu.

Sonraki birkaç ay içinde asaletini yeniden kazanmış ve kısa sürede kendisinin dairenin kiracısı, benim de mekânı paylaşmaya zar zor dayandığı biri olduğuma inanmaya başlamıştı. Şimdiyse yukarı bakıyor ve huysuz bir ses tonuyla bana miyavlıyordu.

“Bir afetle randevun olduğunu sanıyordum,” dedim.

Mister aylak aylak bana doğru geldi ve bir omzunu neşeyle dizime vurdu. Sendeledim, dengemi tekrar kazandım ve

kapıyı açtım. Mister hakkı olduğu üzere benden önce içeri girdi.

Dairem stüdyo tipindedir. Köşede küçük bir mutfak, bir tarafta da şöminesi olan, fazla büyük olmayan bir odası vardır. Diğer odaya, yani yatak odama ve banyoma açılan bir kapı, zeminde de laboratuvarımın bulunduğu alt bodruma inen menteşeli bir kapı vardır. Dairemin her tarafı bol miktarda eşyayla doludur –zeminde birçok halı, duvarlarda duvar halıları, müsait olan her yüzeye koyduğum bir biblo ve antika koleksiyonu, köşede asam, kılıç bastonum ve bir gün gerçekten düzenleyeceğim bel vermiş birkaç kitap rafım durur.

Mister şöminenin önündeki yerine gitti ve ısıtılmayı talep etti. Bir ateş yakarak onu memnun ettim, bir de gaz lambası yaktım. Ah, elektrik ışıklarım filan var, ama o kadar sık bozuluyorlar ki neredeyse açmaya bile değmiyor. Gaz ısıtıcısıyla riske girmeyeyse kesinlikle niyetim yok. Basit şeyleri, şömineyi, mumları ve gaz lambalarını tercih ediyorum. Özel bir odunkömürü fırınım ve dumanın büyük kısmını dışarı atan bir bacam var, ama ne yaparsam yapayım, bütün daire biraz odun dumanı ve odunkömürü kokuyor.

Laboratuvara inmeden önce pardösümü çıkardım ve ağır pazen cübbemi aldım. Size yemin ederim, büyücüler işte bu yüzden cübbe giyerler. Laboratuvar cübbesiz girilemeyecek kadar soğuktur. Mumu elimde taşıyarak merdivenden laboratuvara indim, birkaç gaz lambası, bir çift ocak ve köşedeki gazyağı ısıtıcısını yaktım.

Işıklar yandığında odanın merkezinde uzun bir masa,

çevresindeki duvarların dibinde başka masalar ve odanın bir ucundaki boş alanda U şeklinde cıvatarla zemine tutturulmuş pirinç bir çember ortaya çıktı. Masaların üzerindeki raflarda her ebatta boş kafesler, kutular, plastik kaplar, kavanozlar, tenekeler, demir kaplar, bir çift tuhaf boynuz, bir çift deri post, birkaç eski ve küflü kitap, uzun bir sıra dolusu kargacık burgacık yazımla dolu not defteri ve beyazlamış bir insan kafatası vardı.

“Bob,” dedim. Kutuları, bakkal torbalarını ve plastik leğenleri zemindeki pirinç çemberin üzerine atarak merkezdeki masada yer açmaya başladım. Çalışmak için yere ihtiyacım vardı. “Bob, uyan.”

Kısa bir süre sessizlik devam etti, bu arada raflardan bir şeyler indirmeye başladım.

“Bob!” dedim daha yüksek sesle. “Hadi kalk, tembel kemik torbası.”

Kafatasının boş gözyuvalarında turuncu, mum alevleri gibi titreşen bir çift ışık yandı. “Sadece uyanmak zorunda kalmam yetmiyor,” dedi kafatası. “Bir de kötü esprilerle kaldırılıyorum. Neden sürekli kötü espriler yapman gerekiyor sanki?”

“Sızlanmayı bırak,” dedim neşeyle. “Yapacak işlerimiz var.”

Kafatası Bob sanırım eski Fransızca bir şeyler homurdandı, ama lafı kurbağaların anatomilerinin ihtimaldışı olduğuna getirdiğinde dikkatim dağıldı. Esnedi ve ağzı çıtırtıyla tekrar kapandığında kemikli dişleri takırdadı. Bob aslında bir insan kafatası değildi. Bir hava ruhuydu –bir nevi peri gibi,

ama farklı. Birkaç yüzyıl önce onun için hazırlanmış kafatasının içine yerleşmişti, işi bilgileri hatırlamaktı. Aşıkâr sebeplerle bilgi depolamak ve fiziğın yavaş yavaş değışen kanunlarını takip etmek için bilgisayar kullanamam. İşte Bob bunun için vardı. Yıllar boyunca onlarca büyücüyle çalışmıştı ve bu sayede geniş bir bilgi dağarcığına sahip olmuştu. “Kahrolası büyücüler,” diye mırıldandı.

“Uyuyamıyorum, bu yüzden bir çift iksir yapacağız. Kulağına iyi geliyormu?”

“Başka bir seçeneğim varmış gibi,” dedi Bob. “Nereden icap etti?”

Bob’a o gün olanları aktardım. Islık çaldı (dudaklar olmadan hiç kolay iş değildir) ve, “Berbat bir işe benziyor,” dedi.

“Hayli berbat,” diye kabul ettim.

“Bak ne diyeceğim,” dedi. “Beni biraz serbest bırak, ben de sana nasıl kurtulacağını anlatayım.”

Bu beni alarma geçirdi. “Bob, bir kere seni serbest bıraktım. Hatırlıyor musun?”

Bob kemiğı tahtaya vurarak hülyalı hülyalı onayladı. “Kızlar kulübü. Hatırlıyorum.”

Burnumdan soludum ve ocaklardan birine kaynaması için su koydum. “Senin bir zekâ ruhu olman lazım. Neden seksle kafayı bozduğunu anlamıyorum.”

Bob savunmaya geçti. “Bu akademik bir ilgi alanı Harry.”

“Hadi ya? Eh belki de ben akademik çevrelerinin başka insanların evlerini gözetlemeye gitmesinin iyi olmadığını düşünüyordumdur.”

“Bekle bir dakika. Benim akademik çevrelerim *sadece gözetlemekle kalmaz...*”

Bir elimi kaldırdım. “Kendine sakla. Duymak istemiyorum.”

Homurdandı. “Biraz buradan çıkmanın benim için anlamını önemsizleştiriyorsun Harry. Erkekliğime hakaret ediyorsun.”

“Bob,” dedim, “sen bir *kafatasısın*. Hakaret edilecek bir erkekliğin *yok*.”

Bob, “Hadi ya?” diye bana meydan okudu. “Tencere dibin kara, seninki benden kara Harry! Henüz biriyle çıktın mı? Hı? Çoğu erkeğin gecenin bir yarısında kimya setleriyle oynamak dışında yapacağı daha iyi bir işi vardır.”

“Aslına bakarsan,” dedim, “cumartesi akşamı biriyle olacağım.”

Bob’un göz rengi turuncudan kırmızıya dönüştü. “Ooo,” diyerek pis pis baktı. “Güzel mi bari?”

“Koyu ten,” dedim. “Koyu saçlar, koyu gözler. Uğruna ölünecek bacaklar. Zeki, acayip seksi.”

Bob kıkırdadı. “Laboratuvarı görmek ister mi dersin?”

“Müstehcenliği bırak.”

“Cidden,” dedi Bob. “Eğer bu kadar iyiye, seninle ne yapıyor? Pek Sir Gawain sayılmazsın, biliyorsun.”

Bu sefer savunmaya geçme sırası bendeydi. “Benden hoşlanıyor,” dedim. “Bu kadar şoke edici bir şey mi bu?”

“Harry,” dedi Bob ağır ağır, gözleri kendini beğenmiş bir şekilde titreyerek, “senin kadınlar hakkında bildiklerini ben hokkabazlıkla yapabilirim.”

Bir an Bob'a boş boş baktım, sonra içime gömülen bir hisle kafatasının muhtemelen haklı olduğunun farkına vardım. Elbette bunu ona hayatta itiraf etmezdim, ama haklıydı işte.

"Bir kaçış iksiri yapacağız," dedim. "Bütün gece ayakta durmak istemiyorum, bu yüzden artık işe koyulabilir miyiz? Hı? Tarifin anca yarısını hatırlayabiliyorum."

"Bir tane iksir yapıyorsan her zaman ikincisini yapmaya da zaman vardır Harry. Bunu biliyorsun."

Bak bu doğrudu. Bir simya iksiri yapma süreci büyük ölçüde çalkalamak, kaynatmak ve beklemekten ibaretti. Her zaman başka bir tane daha yapmaya başlayıp ikisiyle dönüşümlü olarak ilgilenebilirsiniz. Kimi zaman üç tane bile yapabilirsiniz, ama bu şansınızı zorlamak olur. "Tamam, o halde bir de kopya yaparız."

Bob, "Of, hadi ama," diye azarladı. "O sıkıcı. Kendini zorlamalısın. Yeni bir şey dene."

"Ne gibi?"

Bob'un gözyuvaları neşeyle yanıp söndü. "Bir aşk iksiri Harry! Eğer beni serbest bırakmayacaksan, en azından onu yapınama izin ver! Ruhlar biliyor ya, onu kullanabilirsin... hem..."

"Hayır," dedim sertçe. "Kesinlikle olmaz. Aşk iksiri yapmam."

"Peki," dedi. "Aşk iksiri yoksa, kaçış iksiri de yok."

"Bob!" diye uyardım.

Bob'un göz ışıkları sönüp gitti.

Hırıldadım. Yorgun ve asabiydim, en iyi durumda bile tam

olarak A tipi bir kişiliğe sahip değilimdir. Ağır adımlarla yürüdüm, Bob'u çenesinden kaldırdım ve salladım. "Hey!" diye bağırdım. "Bob! Çık oradan! Yoksa bu kafatasını alıp bulabildiğim en derin kuyuya atarım! Sana yemin ederim, seni hiç kimsenin bir daha serbest bırakamayacağı bir yere koyarım!"

Bob'un gözleri bir an yandı. "Hayır atamazsın. Fazlasıyla değerliyim." Sonra yine gözlerini söndürdü.

Dişlerimi gıcırdattım ve kafatasını zeminde parçalamamaya çalıştım. Derin nefesler alarak öfke nöbetine kapılıp güzel ruhu küçük parçalara ayırmamak için yılların büyücülük eğitimi ve kontrolünü yardıma çağırdım. Bunun yerine kafatasını rafın üzerine geri koydum ve yavaşça otuza kadar saydım.

İksiri kendim yapabilir miydim? Muhtemelen yapabilir dim. Ama içime gömülen bir his tam olarak istediğim etkiye yol açmaması ihtimali olduğunu söylüyordu. İksir yapmak ince bir işti ve büyülerde olduğu gibi niyetten ziyade kesin ayrıntılara dayanıyordu. Hem aşk iksiri yapmam ille de onu kullanacağım anlamına gelmiyordu ki. Değil mi? Her halükarda yalnızca iki gün etkili olurdu –kesinlikle hafta sonunu çıkarmazdı. Ne kadar soruna yol açabilirdi ki?

Bu işi rasyonelleştirmek için mücadele ettim. Bu Bob'u sakinleştirecek ve içini bir çeşit heyecanla dolduracaktı. Aşk iksirleri dünyada en ucuza gelen şeylerden biridir, bu yüzden bana maliyeti fazla olmazdı. Hem eğer Susan benden bir tür büyü gösterisi yapmamı isterse (her zaman istediği gibi), ona biraz ikram...

Hayır. Bu çok fazla olurdu. Kendi başıma bir kadının ben-

den hoşlanmasını sağlayamadığımı kabul etmek gibi olurdu ve kadından o şekilde faydalanmak haksızlık olurdu. Benim istediğim kaçış iksiriydi. Bianca'nın yerinde ona ihtiyacım olabilirdi ve durum iyice kötüleştiği takdirde Morgan'dan ve Beyaz Konsey'den kaçmak için de kullanabilirdim. Kaçış iksiri elimde olursa kendimi çok daha iyi hissedecektim.

“Tamam Bob. Pekala. Sen kazandın. İksisini de yapacağız, tamam mı?”

Bob ihtiyatlı bir şekilde göz ışıklarını yaktı. “Emin misin? Aşk iksirini tıpkı dediğim gibi yapacak mıyız?”

“İksirleri hep dediğin gibi yapmıyor muyuz Bob?”

“Ya denediğin diyet iksiri?”

“Tamam. O bir hataydı.”

“Ya yerçekimi yok edici iksir, onu hatırlıyor musun?”

“Zemini *düzelttik*! Ciddi bir şey değildi!”

“Ya şu...”

“Tamam, tamam,” diye homurdandım. “Yüzüme vurmana gerek yok. Şimdi tarifleri dökül bakalım.”

Bob kendinden hoşnut bir tavırla dediğimi yaptı ve sonraki iki saat boyunca iksirler yaptık. İksirlerin hepsi neredeyse aynı biçimde yapılır. Önce zorunlu sıvı içeriği oluşturacak bir baza, sonra duyuları harekete geçirecek bir şeye, sonra zihin için bir şeye ve ruh için de başka bir şeye ihtiyacınız vardır. Toplamda sekiz malzeme vardır ve bunlar her bir iksir ve onları yapan her bir insan için farklıdır. Bob'un yüzlerce yıllık deneyimi vardı ve belirli bir kişiye yönelik iksir yapmak için en başarılı bileşenleri tahmin edebilirdi. Paha biçilmez

bir kaynak olduğu konusunda haklıydı –Bob kadar tecrübeli bir ruhtan söz edildiğini bile duymamıştım ve ona sahip olduğum için şanslıydım.

Ama bu, zaman zaman o kafatasını kırmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Kaçış iksiri iki yüz yirmi beş gram Jolt koladan¹ oluşan bir baz içinde yapılıyordu. Kokusu için bir damla motoryağı ekledik ve dokunma değeri için bir kuştüyünü küçücük parçalar halinde kırdık. Ardından toz halinde öğütölmüş seksen beş gram çikolata kaplı espresso çekirdeği koyduk. Sonra zihnin için hiç kullanmadığım yırtık bir otobüs biletini attık, kalp için de bir zinciri kırıp ilave ettik. Tam da böyle bir durum için, içine titrek bir gölge sakladığım temiz, beyaz bir bezi açtım ve onu da karışıma attım, sonra fare koşuşturmalarımı tuttuğum cam bir kavanozu açtım ve o sesi iksirin kaynadığı deney şişesine döktüm...

“Bunun işe yarayacağından emin misin Bob?” dedim.

“Her zaman. Oradaki süper bir tarif.”

“Berbat kokuyor.”

Bob’un ışıkları sönüp yandı. “Genellikle öyle kokarlar.”

“Nasil işliyor? Süper hız mı kazandırıyor, yoksa ışınıyor mu?”

Bob öksürdü. “Aslında ikisinden de biraz var. İçtiğinde birkaç dakikalığına rüzgar olacaksın.”

“Rüzgar mı?” Onu gözledim. “Bak bunu daha önce hiç duymamıştım Bob.”

1) Jolt kola: Yüksek kafein oranlı bir içecek. –çm

“Sonuçta bir hava ruhuyum,” dedi Bob. “Bu işe yarayacaktır. Güven bana.”

Homurdanarak ilk iksiri hafif ateşte kaynamaya bıraktım, sonra ikincisine başladım. Bob bana ilk malzemeyi söyledikten sonra duraksadım.

“Tekila mı?” diye sordum şüpheyle. “Emin misin? Bir aşk iksirinin bazının şampanya olması gerektiğini sanıyordum?”

“Şampanya, tekila, ne fark eder? Yeter ki kadının engellerini indirsın,” dedi Bob.

“Hımm. Şey, sanırım daha bayağı bir sonuç verebilir.”

“Hey!” diye protesto etti Bob, “burada hafıza ruhu kim! Ben mi, sen mi?”

“Şey...”

“Kadınlarla onca tecrübesi olan kim? Ben mi, sen mi?”

“Bob...”

“Harry, sen daha büyük, büyükbabanın yediği portakalda vitamin değilken ben kadın çobanları baştan çıkarıyordum. Ne yaptığımı bildiğimi düşünüyorum,” diye azarladı Bob.

İçimi çektim. Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. “Tamam, tamam, sus. Tekila.” Şişeyi çıkardım, iki yüz yirmi beş gram ölçüp deney şişesine koydum ve kafatasına göz attım.

“Pekala. Şimdi seksen beş gram siyah çikolata.”

“Çikolata mı?” diye sordum.

“Piliçler çikolatayı severler Harry.”

Artık sadece bu işi bitirmek ister halde mırıldandım ve malzemeleri tek tek ölçtüm. Aynısını bir damla parfüm (ho-

şuma giden ünlü bir markanın taklidi), yirmi sekiz gram kırılmış dantel ve cam bir kavanozun dibindeki son iç çekiş için de yaptım. Karışıma biraz mum ışığı ekleyince pembemsi altın bir ışıltı kazandı.

“Harika,” dedi Bob. “Tam gerektiği gibi oldu. Pekala, şimdi ihtirashlı bir aşk mektubunun küllerini ekliyoruz.”

Kafatasına gözlerimi kırparak baktım. “Ee, Bob. Elimdekiler yeni bitti.”

Bob homurdandı. “Biliyordum. Arkamdaki rafa bak.”

Baktım ve iki pembe roman buldum. Kapakları inanılmaz yacak kadar hoş vücutlarla doluydu. “Hey! Onları da nereden buldun?”

Bob gamsızca, “Dışarıya son gezimde buldum,” diye cevap verdi. “Sayfa yetmiş dört, ‘Onun sütbeyaz memeleri’ ile başlayan paragraf. O sayfayı yırt, yak ve küllerini ekle.”

Nefesim kesildi. “İşe yarayacak mı?”

“Hey, kadınlar bu kitapları yiyip bitirirler. Güven bana.”

İçimi çekip, “Peki,” dedim. “Bu ruh bileşeni mi?”

“Hı hı,” dedi Bob. Heyecan içinde çenekemiği üzerinde ileri geri sallanıyordu. “Şimdi bir çay kaşığı da toz elmas ekledin mi tamamdır.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Elmas mı? Hiç elmasım yok Bob.”

“Tahmin etmiştim. Ucuzsun, kadınlar işte bu yüzden senden hoşlanmıyor. Bak, sadece bir elliliği küçücük parçalara böl ve karışıma at.”

“Elli dolarlık bir banknot mu?” diye sordum.

Bob, “Para çok seksidir,” diye görüş belirtti.

Mırıldandım ve kalan elliliği cebimden çıkardım, yırttım ve iksiri tamamlamak için karışıma attım.

Bir sonraki adım gerçekten çaba harcamayı gerektiren kısımdı. Bütün malzemeler karıştırıldıktan sonra onları aktive etmek için içlerinden yeterli enerjiyi zorla geçirmeniz gerekir. Önemli olan sadece asıl fiziksel malzemeler değildir; iksiri yapan kişi ve kullanacak kişiler için taşıdıkları anlam da önemlidir.

Büyünün enerjisi birçok yerden gelir. Özel bir yerden (genellikle St. Helen Dağı ya da Old Faithful Gayzeri gibi harikulade bir doğa alanı), bir tür odak noktasından (büyük ölçekte Stonehenge’in olduğu gibi) ya da insanların içlerinden gelebilir. En iyi büyü içten gelir. Kimi zaman saf zihinsel çaba, ham irade gücüdür. Kimi zaman coşkular ve duygulardır. Bunların hepsi o bilinen ateş için kullanılabilecek uygun kerestelerdir.

Büyü için yakıt olarak kullanabileceğim bol bol endişem, bol bol öfkem ve çok fazla inatçılığım vardı. Iksirlerin üzerine gerekli sözde Latince duayı tekrar tekrar okudum. Bir tür direncin oluştuğunu hissettim; fiziksel duyularımın menzili-
nin hemen dışında olsa da mevcuttu. Bütün endişemi, öfkemi ve inatçılığımı toplayıp sözcüklerimin kuvveti ve tonuyla şekillendirerek büyük bir top halinde dirence doğru fırlattım. Büyü ansızın boşalan bir testi gibi ani bir dalga halinde benden ayrıldı.

Bob, “Bu kısma bayılıyorum,” derken her iki iksir de ye-

şilimturak duman kabartıları içinde patladı ve köpürerek deney tüplerinin kenarlarından taşmaya başladı.

Bir tabureye çökerek iksirlerin köpüklerinin sona ermesini bekledim. İçimdeki bütün kuvvet tükenmişti ve yorgunluk tuğla dolu bir çuval gibi omuzlarımı eziyordu. Köpükler bittikten sonra eğildim ve her bir iksiri ayrı şişelere döktüm, sonra da kapları silinmez bir keçeli kalemle çok açık bir şekilde işaretledim. Güzel bir sakal bırakmaya çalıştığım sırada meydana gelen görünmezlik-saç güçlendiricisi vakasından beri iksirleri birbiriyle karıştırma riskini almıyorum.

Bob, “Pişman olmayacaksın Harry,” diye güvence verdi. “Bu şu ana kadar yaptığım en iyi iksirdi.”

“Ben yaptım, sen değil,” diye homurdandım. Artık gerçekten bitap düşmüştüm –idam edilme ihtimalim gibi önemsiz endişelerin beni uyumaktan alıkoymasına izin vermeyecek kadar yorgundum.

“Tabii, tabii,” diye kabul etti Bob. “Her neyse Harry.”

Odayı dolaşarak bütün ateşleri ve gazyağı ısıtıcısını söndürdüm, ardından iyi geceler dilemeden bodruma giden merdiveni tırmandım. Ben çıkarken Bob mutlu mutlu kıkırdıyordu.

Sendeleyerek yatağıma gittim ve üzerine serildim. Mister hep yatağa çıkar ve bacaklarımın üzerine kıvrılarak uyur. Onu bekledim, birkaç saniye sonra ortaya çıktı, yerine yerleşti ve minyatür bir dıştan takma motor gibi mırılamaya başladı.

Yorgunluğumun pusu içinde sonraki iki gün için bir çalışma programı oluşturmaya çalıştım. Vampirle konuşulacak.

Kayıp koca bulunacak. Beyaz Konsey'in gazabından kurtulunacak. Katil bulunacak.

O beni bulmadan önce.

Tatsız bir düşünceydi –ama onun da beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğime karar verdim ve kıvrılarak uykuya daldım.

DOKUZ

Cuma gecesi dişi vampir Bianca'yı ziyarette gittim.

Tabii ki yataktan sıçradığım gibi onu görmeye gitmedim. Herkesin bildiğı bir aslan inine öylece giremezsiniz. Önce iyi bir kahvaltı edersiniz.

Kahvaltım öğleden sonra üç civarı, telefonumun çalışıyla uyandığımda başladı. Cevap vermek için yatağımdan çıkıp ana odaya yürümem gerekti.

"Hımmmmm," diye homurdandım.

"Dresden," dedi Murphy, "bana ne anlatabilirsin?"

Murphy'nin sesi stresli geliyordu. Sesinde, ne zaman gergin olsa ortaya çıkan o farklı sinirli tını vardı ve bu beni kemiklere sürtünen tımaklar gibi gıcık ediyordu. Tommy Tomm cinayetinin soruşturması iyi gitmiyor olmalıydı. "Henüz hiçbir şey," dedim. Sonra ona biraz yalan söyledim. "Gecenin büyük kısmında ayaktaydım, çalıştım ama henüz sana söyleyecek bir şeyim yok."

Bana bir küfürle cevap verdi. "Bu yeterince iyi değil, Harry. Cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen."

“Konuyla elimden geldiğince çabuk ilgileneceğim.”

“Daha çabuk ilgilen,” diye çıkıştı. Sinirliydi. Bu Murphy için sıradışı bir durum değildi, ama başka bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. İşler kötüleştğinde, rahatsız edici bir hal aldığında bazı insanlar paniğe kapılır. Bazıları altüst olur. Murphy ise sinirlenirdi.

“Komiser yine tepene mi biniyor?” Şehir Polis Komiseri Howard Fairweather, Murphy’yi ve ekibini ona devrettiği her çeşit çözölemeyen suç için günah keçisi olarak kullanıyordu. Fairweather her zaman pusuda bekliyor, Murphy’yi kötü göstermek için fırsat kolluyordu. Sanki böyle yaparak kendisi çarmıha gerilmekten kurtulabilecekmiş gibi.

“Oz Büyücüsü’ndeki kanatlı maymunlardan biri gibi. İnsan işleri hallettirmek için ona kimin yüklendiğini merak ediyor.” Sesi ham limon kadar buruktu. Bir bardak sıvıya Alka-Seltzer attığını duydum. “Ciddiyim Harry. Bana ihtiyaç duyduğum cevapları bul, hem de hızla. Bunun büyücülük olup olmadığını ve eğer öyleyse nasıl yapıldığını ve kimin yapmış olabileceğini bilmem gerekiyor. İsimler, yerler –her şeyi bilmem gerekiyor.”

“O kadar basit değil, Mur...”

“O halde *basitleştir*. Bana ne zaman söyleyebilirsin? On beş dakika içinde Komiser’in soruşturma komitesi için bir tahmine ihtiyacım var, aksi halde hemen bugün rozetimi geri vermem gerekecek.”

Yüzümü buruşturdum. Bianca’dan bir şeyler öğrenmeyi başarırsam Murph’e soruşturmada yardımcı olabilirdim

–ama ondan bir bilgi çıkmazsa bütün geceyi verimli hiçbir şey yapmadan geçirmiş olacaktım ve Murphy’nin cevaplara şimdi ihtiyacı vardı. Belki de önceki gece bir uyanık kalma iksiri yapmalıyım. “Komite hafta sonları çalışıyor mu?”

Murphy burnundan soludu. “Şaka mı ediyorsun?”

“O halde pazartesi günü bir şeyler öğrenmiş oluruz.”

“O zamana kadar cinayeti çözebilir misin?” diye sordu.

“Aydınlatabilsem bile senin ne kadar işine yarar bilmiyorum. Umarım devam etmek için elinde daha fazla koz vardır.”

Telefona iç çektiğini ve köpüklü içeceği içtiğini duydum. “Beni hayal kırıklığına uğratma Harry.”

Murphy beni sıkıştırıp yalan söylediğimi hissetmeden konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Yasak araştırmayı yapmamanın bir yolunu bulduğum takdirde onu yapmaya hiç niyetim yoktu. “Bianca’da şansın yaver gitmedi mi?”

Bir küfür daha. “O kaltak bizimle konuşmuyor. Yalnızca gülümsüyor, başını sallıyor, duman üflüyor, gevezelik ediyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Carmichael’ın ağzının sulanışını görmeliydin.”

“Eh. Belki de onu suçlamak zordur. Güzelmiş diye duydum. Dinle Murph. Ne dersin, ben gidip...”

“Hayır, Harry. Katiyen olmaz. Kadife Oda’ya gitmeyeceksin, o kadınla konuşmayacaksın ve bu işe karışmayacaksın.”

“Teğmen Murphy,” dedim ağır bir sesle. “Biraz kıskanıyor muyuz ne?”

“Hiç gururlanma. Sen bir sivilsin Dresden, dedektif ruh-

satın olsa bile. Eğer kıçın hastaneye ya da morga serilirse bu yüzden azap çeken ben olacağım.”

“Murph, duygulandım.”

“Eğer bu konuda beni atlatırsan, seni başını tuğla bir duvara birkaç kere çarparak duygulandırırım Harry.” Sesi keskin ve hiddetliydi.

“Hey, sakın ol Murph. Eğer gitmemi istemiyorsan, sorun yok.” Amanın. Bir yalan. Erkek keçinin üzerine atlayan troll gibi bunun üzerine atlayacaktı.

“Çok kötü bir yalancısın Harry. Lanet olsun, sadece sana engel olmak için nezarete atmam...”

“Ne?” dedim yüksek sesle ahizeye. “Murph, sesin gidiyor. Seni duyamıyorum. Yine şu lanet olası telefon. Beni tekrar ara.” Sonra telefonu yüzüne kapadım.

Mister bana doğru yürüdü ve bacağıma sürtündü. Ben eğilip tekrar çalmaya başlamış telefonun fişini çekerken ciddi yeşil gözlerle beni izledi.

“Pekala Mister. Aç mısın?”

İkimize kahvaltı hazırladım. Onun için dünden kalma biftekli sandviç, benim için de odun ocağında ısıtılmış spaghetti. Mister’ın da en az benim kadar düşkün olduğu kolanın elimde kalan son kutusunu ikimize paylaştırdım. Yemeyi, içmeyi ve kedi sevmeyi bitirdiğimde uyanmış, yeniden düşünmeye –ve günbatımı için hazırlanmaya– başlamıştım.

Yaz saati uygulaması henüz başlamamıştı, yani hava saat altı civarı kararacaktı. Gitmeye hazır olmak için yaklaşık iki saatim vardı.

Vampirler hakkında birkaç şey bildiğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Belki de duyduğunuz bilgilerden bir kısmı doğrudur. Muhtemelen değildir. Her halükarda, Bianca'dan bilgi istemek için inine girme işini iple çekmiyordum. Asam aşağıda bir halde yakalanmamayı garantilemek için her şey sona ermeden işlerin çirkinleşeceğini varsayacaktım.

Büyücülükte en önemli şey ileriye düşünmek, hazırlıklı olmaktır. Büyücüler aslında süper insanlar değildirler. Sadece çevremizi diğer insanlara göre daha açık görmek ve sahip olduğumuz fazladan bilgiyi kendi çıkarınıza kullanmak konusunda avantajlıyız. Lanet olsun, *wizard* (büyücü) sözcüğü *wise* (bilge) ile aynı kökten gelir. İşleri biliriz. Diğer insanlardan daha güçlü ya da hızlı değiliz. Zihinsel bakımdan bile diğerlerine göre büyük bir üstünlüğümüz yoktur. Ama aşırı derecede sinsiyizdir ve eğer bir şey için hazırlanma fırsatımız olursa etkileyici işler yapabiliriz.

Bir büyücü olarak, eğer bir sorunu ele almaya hazırsanız, o halde muhtemelen onunla başa çıkmanıza imkân tanıyacak bir çözüm bulabileceksiniz demektir. Bu yüzden ihtiyaç duyabileceğimi düşündüğüm bütün eşyalarımı bir araya topladım: Bastonumun cilalı ve hazır olduğundan emin oldum. Gümüş bıçağımı sol kolumun hemen altında asılı bir kına soktum. Plastik şişedeki kaçış iksirini pardösümün cebine koydum. Gümüş bir zincir üzerinde gümüş bir beş köşeli yıldızdan oluşan en sevdiğim tılsımı taktım –eskiden anneminmiş. Babam onu bana bırakmıştı. Ve küçük, katlanmış bir beyaz bez parçasını da cebime koydum.

Etrafta birkaç efsunlu öge vardı –en azından yarı efsunlu öğeler. Tam bir efsun taşımak pahalı ve zaman alıcıdır, ayrıca bunu çok fazla yapabilecek kadar param yoktur. Biz mavi yakalı büyücüler elimizden geldiğinde birkaç büyü fırlatmakla ve yanlış zamanda bozulmayacaklarını ümit etmekle yetinmek zorundayızdır. Eğer patlatma çubuğumu ya da asamı yanımda taşıyor olsam çok daha rahat olurum, ama o Bianca’nın kapısına tankla gitmek ve savaşmak istediğimi söyleyip, bir makine-li tüfek ya da alev makinesi taşıyarak içeri girmek gibi olurdu.

Belaya hazır halde içeri girmek ile bela arayarak içeri girmek arasında ince bir denge tutturmam gerekiyordu.

Sakın korktuğumu filan sanmayın. Bianca’nın fani bir büyücünün başına dert açmak istediğini sanmıyordum. Bianca benimle uğraşarak Beyaz Konsey’i kızdırmak istemezdi.

Öte yandan pek de Beyaz Konsey’in en sevdiği adam sayılmazdım. Eğer Bianca beni sessizce temizlemek isterse başlarını diğer yana bile çevirebilirlerdi.

Dikkatli ol Harry, diye kendimi uyardım. İyice paranoyak olma. Eğer öyle düşünmeye başlarsan küçük daireni bir Yalnızlık Bodrumu’na dönüştürürsün.

Taşımak istediğim araç gereci kuşandıktan sonra Mister’a, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Mister kapıya gitti ve ona ısrarla tosladı.

“Herkes beni eleştiriyor. Pekala, pekala.” İçimi çektim. Onu serbest bıraktım, sonra dışarı çıktım, arabama bindim ve gölün yanındaki pahalı bir yerde bulunan Kadife Oda’ya doğru sürdüm.

Bianca işini Gürleyen Yirmiler'in ilk yıllarında inşa edilmiş devasa, eski bir malikaneden yürütür. Söylentilere göre, kötü üne sahip Al Capone orayı metreslerinden biri için inşa ettirmiş.

Malikanenin demir çitli bir kapısı, kapının başında da güvenlik görevlisi vardı. Kaplumbağa'yı caddede başlayan ve çitte sona eren kısa özel yol şeridine çektim. Motor stop ederken arkadan hıçkırık gibi bir takırtı geldi. Pencereyi açtım ve başımı çıkararak arkaya dikkatle baktım. Bir vınnn sesi geldi, ardından siyah bir duman arabanın altından çıkıp özel yolun eğimi boyunca ilerleyerek caddeye yayıldı.

İrkildim. Motor neredeyse özür diler gibi hırıldadı ve titreterek öldü. Harika. Artık eve dönecek bir arabam yoktu. Kaplumbağa'dan çıktım ve bir an durup motor için yas tuttum.

Giriş kapısının diğer tarafındaki muhafız tıknaz bir adamdı, aşırı uzun değildi ama aşırı kaslıydı ve o kasları pahalı bir takım elbisenin altında saklıyordu. Beni saldırı köpeğinki-ne benzeyen gözlerle inceledi, sonra giriş kapısının diğer tarafından, "Randevunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama Bianca'nın beni görmek isteyeceğini sanıyorum."

Etkilenmiş görünmüyordu. "Özür dilerim," dedi. "Bianca bu gece dışarıda."

Artık işler eskisi gibi basit değil. Omuz silkтім, kollarımı kavuşturdum ve Kaplumbağa'nın kaputuna dayandım. "Nasıl isterseniz. O halde bir çekici kamyon gelip arabamı özel yolunuzdan çekinceye kadar burada duracağım."

Gözlerini düşünmenin gerektirdiği çabayla iyice kıсарak bana boş boş baktı. Sonunda düşünceler beynine ulaştı, işlendi ve 'sorumluluğu başkasına atma' mesajıyla beraber tekrar dışarı gönderildi.

"İsminizi içeri iletirim," dedi.

"İyi adam," diye tasvip ettim. "Pişman olmayacaksınız."

"İsminiz?" diye homurdandı.

"Harry Dresden."

İsmimi tanıdıysa bile bu yüzünden belli olmadı. Bana ve Kaplumbağa'ya dik dik baktı, sonra birkaç adım uzağa yürüdü ve cebinden bir cep telefonu çıkararak kulağına götürdü.

Dinledim. Dinlemek zor bir iş değildir. Bugünlerde kimse­nin tecrübesi yok, ama yeterince uzun süre uğraşırsanız kendinizi duyularınıza hükmedecek şekilde eğitebilirsiniz.

"Burada Bianca'nın onunla konuşmak isteyeceğini söyleyen bir adam var," dedi muhafız. "İsminin Harry Dresden olduğunu söylüyor." Bir an sessiz kaldı. Karşı taraftaki sesin ne dediğini tam çıkaramadım, sadece kadın olduğunu anlayabildim. "Hı hı," dedi. Tekrar bana göz attı. "Hı hı," dedi yine. "Elbette. Elbette, öyle yapacağım. Tabii hanımefendi."

Kaplumbağa'nın penceresinden içeri uzandım ve bastonumu aldım. Onu botlarımın yanındaki betona dayadım ve sabırsızlanmış gibi birkaç kere yere vurdum.

Muhafız tekrar bana döndü, bir tarafa eğildi ve bir yerdeki düğmeye bastı. Giriş kapısı vızıldayarak açıldı.

"İçeri girin Bay Dresden," dedi. "İsterseniz arabanızı çek­tirecek birini çağırabilirim."

“Süper,” dedim. Ona Mike’in anlaşmalı olduğu çekicinin telefonunu verdim ve adama yine Harry’nin arabası olduğunu söylemesini istedim. Muhafız Fino itaatkar bir biçimde bunu cebinden çıkardığı küçük bir not defterine yazdı. O yazarken ben de yanından geçip eve doğru yürüdüm. Her adımda bastonumu betona dayıyordum.

“Durun,” dedi sakın ve güven dolu bir sesle. İnsanlar ellerinde bir silah olmadığı sürece o tür kesin bir otoriteyle konuşmazlar. Durdum.

“Bastonu yere koyun,” dedi, “ve kollarınızı kaldırın. İçeri girmenize izin verilmeden önce üzeriniz aranacak.”

İçimi çektim, dediğini yaptım ve üzerimi aramasına izin verdim. Ona yüzümü dönmedim, ama silahının kokusunu alabiliyordum. Bıçağı buldu ve aldı. Parmakları boynumun ense kısmından geçti ve oradaki zinciri fark etti.

“Bu nedir?” dedi.

“Beş köşeli yıldız,” diye cevap verdim.

“Gösterin. Bir elinizi kullanın.”

Sol elimi kullanarak yıldızı gömleğimden dışarı çıkardım ve ona gösterdim. Daire içinde, düzgün geometriye sahip beş köşeli gümüş bir yıldızdı. Fino homurdandı ve, “Peki,” dedi. Aramaya devam etti ve plastik şişeyi buldu. Onu cebimden çıkardı, açtı ve kokladı.

“Ya bu nedir?”

“Sağlık içeceği,” dedim.

“Bok gibi kokuyor,” dedi, kapağını kapadı ve cebime geri koydu.

“Ya bastonum?”

“Ayrılırken size geri verilecek,” dedi.

Lanet olsun. Bıçağım ve bastonum yegane fiziksel savunma hatlarımdı. Yaptığım diğer her şey sadece büyüye dayanacaktı ve bu en iyi günde bile riskliydi. Bu durum beni rahatsız etmeye yetti.

Elbette, Muhafız Fino iki şeyi gözden kaçırmıştı. Birincisi, cebimdeki temiz beyaz mendili görmemişti. İkincisi, beş köşeli yıldızımı almadan geçmeme izin vermişti. Muhtemelen bir kazık ya da haç olmadığı için onu Bianca’yı kendimden uzak tutmak için kullanamayacağımı düşünmüş olmalıydı.

Yanıliyordu. Vampirler (ve diğer benzer yaratıklar) böyle sembollere tepki vermezler. Bir inanç hareketine eşlik eden güce tepki verirler. Kadiri Mutlak’a olan inancım la vampir bir sivrisineği bile savuşturamazdım –onunla yıldızımız hiç barışmamıştı. Ama beş köşeli yıldız kendi başına bir büyük sembolüydü ve büyüye çok inancım vardı.

Ve tabii ki Fino kaçış iksirimi de gözden kaçırmıştı. Bianca’nın gerçekten muhafızlarını doğaüstü konular ve nelere bakmaları gerektiği hakkında daha iyi bilinçlendirmesi gerekiyordu.

Evin kendisi zarif ve çok ferahtı; artık hiç yapılmayan o yüksek tavanlara ve geniş katlara sahipti. Kocaman giriş salonunda kısa, düz bir saç kesimine sahip, bakımlı genç bir kadın beni karşıladı. Nazik adam rolü yaptım, o da beni kütüphaneye götürdü. Kütüphanenin duvarları deri ciltli eski ki-

taplarla kaplıydı. Odanın merkezindeki kocaman, köpek ayaklı eski masanın çevresindeki sandalyeler de benzer şekilde deriyle kaplanmıştı.

Bir sandalyeye oturdum ve bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim. Bianca nihayet geldiğinde yarım saatten fazla süre geçmişti.

Soğuk, berrak bir alevle yanan bir mum gibi odaya girdi. Saçları kırmızı pırıltılar saçamayacak kadar koyu bir kestanerengiydi, ama yine de parlıyordu. Gözleri koyu ve berraktı, teni tamamen pürüzsüzdü ve zarif bir makyajı vardı. Uzun boylu bir kadın değildi, ama biçimliydi; yakası aşağı doğru inen, bir yanında soluk kalçasının cömert bir kısmını gösteren yırtmacı olan siyah bir elbise giyyordu. Elllerinde dirseklerinin üstüne kadar uzanan siyah eldivenler vardı ve üç yüz dolarlık ayakkabıları yüksek topuklu işkence aletlerinde son noktaydı. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

“Bay Dresden,” diye selamladı beni. “Bu beklenmedik bir zevk.”

Odaya girince ayağa kalktım. “Madam Bianca,” diye cevap verdim başımı eğerek. “Nihayet görüştük. Hakkınızdaki dedikodularda ne kadar güzel olduğunuzdan bahsedilmiyor.”

Ağzıyla seslere şekil vererek ve başını soluk boğazını hızla şöyle bir gösterecek kadar arkaya atarak güldü. “Bir centilmen demişlerdi. Doğru söylemişler. Bu ülkede bir centilmen olmak, cezbedici bir şekilde kadar modası geçmiş bir şey.”

“Siz ve ben başka bir dünyanız,” dedim.

Bana yaklaştı ve kadınsı zarafet yayan bir hareketle elini

uzattı. Kısa süre eline eğildim, onu elime aldım ve dudaklarımı eldiveninin sırtına sürttüm. “Gerçekten benim güzel olduğumu düşünüyor musunuz Bay Dresden?” diye sordu.

“Bir yıldız kadar hoşsunuz Madam.”

“Hem nazik hem de tatlısınız,” diye mırıldandı. Gözleri tepeden tırnağa üzerimde dolaştı, ama o bile gözlerimin içine bakmaktan kaçındı. İstmeden gücünü bana yönlendirmekten mi, yoksa benim gücüme maruz kalmaktan mı kaçınmak istediğini anlayamadım. Odada yürümeye devam etti ve rahat sandalyelerden birinin yanında durdu. Doğal olarak masanın çevresini dolandım ve sandalyeyi dışarı çekip ona oturacak yer sağladım. O elbise içinde, o ayakkabılarla bacak bacak üstüne attı ve yine iyi görünmeyi başardı. Bir anlığına gözlerimi kırptım, sonra kendi sandalyeme döndüm.

“Eh, Bay Dresden? Sizi mütevazı evime getiren ne? Eğlence dolu bir gece yaşamak ister misiniz? Bir daha asla benzer bir tecrübe yaşamayacağınızı garanti ederim.” Ellerini kucağına koyup bana gülümsedi.

Ona gülümsedim ve bir elimi cebime sokup beyaz mendilin üstüne koydum. “Hayır, teşekkür ederim. Konuşmaya geldim.”

Dudakları ayrılarak sessiz bir *ah* yaptı. “Anlıyorum. Ne konuda, sorabilir miyim?”

“Jennifer Stanton ve öldürülüşü hakkında.”

Ancak bir saniye zamanım oldu. Bianca gözlerini kıstı, sonra saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi iyice açtı. Ardından

kollarını boğazıma doğru uzatarak masanın üstünden rüzgar hızıyla bana doğru atıldı.

Sandalyemde arkaya doğru devrildim. Ben daha önce harekete geçtiğim halde bu bana uzanan tırmaklarından kaçmamak kıl payı yetti. Tırmaklarından biri boğazımı yalayarak sıcak bir acı hissetmeme neden oldu; o dolgun dudakları geriye çekilerek keskin dişleri ortaya çıkmış vampir gelmeye devam ederek beni zemine doğru takip etti.

Elimi cebimden çıkardım ve beyaz mendilimi açarak ikisirlerimde kullanmak için sakladığım gün ışığı görüntüsünü serbest bıraktım. Parlak ışık bir an odayı ışığa boğdu.

Işık Bianca'ya çarparak onu eski masanın diğer yanındaki raflardan birine fırlattı ve bir kum püskürtme makinesinin bir cesetten çürümüş eti sıyırması gibi vampirden et parçalarını sıyrıp attı. Bianca çığlık atınca ağzının etrafındaki et soyuldu ve bir yılanın pulları gibi sıyrılıp gitti.

Daha önce gerçek bir vampir görmemiştim. Sonra dehşete düşecek zamanım olacaktı. Tılsımını boynumdan çekip çıkarırken ayrıntıları inceledim. Vampirin yarasa gibi, korkunç ve çirkin bir yüzü vardı, başı gövdesine göre çok büyüktü. Açık, aç bir ağzı, kambur ve kuvvetli omuzları vardı. Zarlı kanatları neredeyse kemikten ibaret kollarının eklemleleri arasında uzanıyordu. Gevşek siyah memeleri önünde sarkmış, artık kadınsı görünmeyen siyah elbisenin dışına çıkmıştı. Gözleri faltaşı gibi açıktı, siyah ve boş boş bakıyordu, eti de bir tür derimsi, sümüksü postla kaplıydı. Üzerine vazelin sürülmüş bir iç lastik gibiydi, ama içinde yanımda getirdiğim

gün ışığının kemirerek açtığı ufak delikler vardı.

Yaratık çabucak toparlanıp çömeldi ve bir öfke tıslamasıyla uçları pençeli parmaklarla sona eren uzun kollarını iki yana açtı.

Beş köşeli yıldızımı yumruğumun içine koydum, gördüğünüz her vampir avcısının yaptığı gibi kaldırdım ve, “Tanrı aşkına hanımefendi. Buraya sadece konuşmaya geldim,” dedim.

Vampir tısladı ve leyleklerinki gibi tuhaf zarafeti olan bir adımla bana doğru harekete geçti. Pençeli ayaklarında hâlâ üç yüz dolarlık siyah çizmeler vardı.

“Yaklaşma,” dedim ve ona doğru bir adım attım. Beş köşeli yıldız uygulanan iradenin ve inancın ya da tabiri caizse imanımın öyle bir canavarı vazgeçirebilecek soğuk, berrak ışığıyla yanmaya başladı.

Tısladı, başını yana çevirerek gözlerini ışıktan korumak için zarsı kollarını kaldırdı. Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, sonunda kambur sırtını kitaplardan oluşan duvara dayadı.

Şimdi ne yapacaktım? Gidip kalbine bir kazık çakmaya çalışacak değildim. Ama irademi yöneltmeyi kesersem, yeniden üstüme gelebilirdi ve o ağzımı başımdan koparmadan önce mırıldanabileceğim herhangi bir şeyim, hattâ hızlı bir çağırma büyüm bile olduğunu sanmıyordum. Hem onu geçebilseydim bile muhtemelen giriş kapısındaki muhafızı gibi fani köleleri vardı ve efendilerine zarar verdiğimi görürlerse beni memnuniyetle öldürürlerdi.

Vampir, “Onu sen öldürdün,” diye hırladı. Sesi öfkeyle çarpılmış ve korkunç bir ağızdan geliyor olsa da tamamen eskisiyle aynı, ateşli ve kadınsıydı. Bu huzursuz ediciydi. “Jennifer’ı sen öldürdün. O benimdi, büyücü bozuntusu.”

“Bak,” dedim. “Buraya bunun için gelmedim. Polis de burada olduğumu biliyor. Kendini bir sürü beladan kurtarabilirsin. Otur, benimle konuş, sonra ikimiz de mutlu mutlu yolumuza gidelim. Tanrı aşkına Bianca, Jennifer’ı ve Tommy Tomm’u öldürmüş olsam böyle güle oynaya buraya gelir miydim?”

“Öldürmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Bu evden asla canlı çıkamayacaksın.”

Beni de sinir ve korku basmıştı. Tanrı aşkına, vampir bile kötü adam olduğumu düşünüyordu. “Öldürmediğime seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?”

Siyah, dipsiz gözleriyle bana, inancının kor ateşinin içine uzun uzun baktı. Orada bir çeşit gücün bana ulaşmaya çalıştığını ve tıpkı yaratığın kendisi gibi irademin kuvvetiyle durdurulduğunu hissedebiliyordum. “Tılsımı indir büyücü,” diye hırladı.

“İndirirsem yine boğazıma saldıracak mısın?”

“İndirmezsen kesinlikle saldıracağım.”

Zayıf bir mantıktı. Durumu onun bakış açısından ele almaya çalıştım. Çıkıp geldiğimde korkmuştu. Üzerimi aratmış ve mümkün olduğunca silahlarımı üzerimden aldırmıştı. Benim Jennifer Stanton’ın katili olduğumu düşünseydi, o ismi sadece zikretmem aniden bu kadar büyük bir şiddetle saldır-

masına neden olur muydu? İçime, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark ettiğinizde çöken o his çökmeye başladı.

“Eğer bunu aşağı indirirsem,” dedim, “oturup benle konuşacağına dair söz vermeni istiyorum. Sana ateş ve rüzgar adına yemin ederim ki, onun ölümüyle hiçbir ilgim yoktu.”

Pençeli ellerinden biriyle gözlerini ışıktan koruyan vampir bana tısladı. “Sana neden inanayım?”

“Ben sana neden inanayım?” diye karşılık verdim.

Ağzındaki sararmış dişler ortaya çıktı. “Eğer sen benim sözüme güvenmiyorsan, ben seninkine nasıl güvenebilirim büyücü?”

“O halde söz veriyor musun?”

Vampir kaskatı kesildi, sesi hâlâ öfkenin ve acının verdiği sertlikle dolu olsa, hâlâ düğmesiz ipek bir gömlek kadar seksi olsa da sözcüklerinde güven izini duyduğumu düşündüm. “Söz veriyorum. Tılsımı indirirsen konuşacağız.”

Bir başka hesaplanmış risk alma zamanıydı. Beş köşeli yıldızı masanın üzerine attım. Soğuk ışık sönüp gitti ve odayı bir kere daha elektrik ışıyla aydınlanır halde bıraktı.

Vampir yavaşça kollarını indirdi ve aşırı büyük gözlerini kırparak önce bana, sonra masanın üstündeki beş köşeli yıldıza baktı. Uzun, pembe dilini sinirli bir şekilde çenesinde ve yüzünün alt kısmında dolaştırdı, sonra ağzına geri götürdü. Şaşırdığını fark ettim. Dedigimi yaptığıma şaşırmıştı.

Kalbim küt küt atıyordu, ama kendimi zorlayarak korkumu ön beynimden kovdum ve arka plana attım. Vampirler iblisler, kurtlar, köpekbalıkları gibidir. Potansiyel besin oldu-

ğunuzu düşünmelerine izin verip aynı zamanda saygılarını kazanamazsınız. Vampirin gerçek görünüşü groteskti –ama zamanında gördüğüm bazı şeyler kadar kötü de değildi. Bazı iblisler çok daha kötüdür ve Yaşlı Varlıklar’dan bazıları yalnızca onlara bakmanıza izin vererek zihninizi parçalayabilirlerdi. Yaratığa eşit bir hizada baktım.

“Ne dersin?” dedim. “Konuşalım. Ne kadar uzun süre burada birbirimize bakarak oturursak Jennifer’m katili o kadar uzun süre serbest kalır.”

Vampir bana bir an daha boş boş baktı. Ardından ürpereyerek kanat zarlarını kendine doğru çekti. Siyah sümük pembe, kusursuz et lekelerine dönüştü, sonra da büyüyen bir küf gibi vampirin koyu teninin üzerine yayıldı. Sarkık siyah memeler dolarak yeniden yumuşak kavisli, pembemsi mükemmelliklerine kavuştular.

Bir an sonra Bianca önümde durmuş elbisesini yeniden iffetli olacak şekilde düzeltiyordu. Kollarını üşüyormuş gibi gövdesi üzerinde kavuşturmuştu, sırtı kaskatıydı ve gözlerinden öfke okunuyordu. Birkaç dakika önce olduğu kadar güzeldi, bütün çizgileri ve kavisleri aynıydı. Ama benim için ihtişamı bozulmuştu. Gözleri hâlâ aynı şekilde karanlık, dipsiz ve yabancıydı. Et maskesinin altındaki gerçek görüntüsünü her zaman hatırlayacaktım.

Öne doğru eğilerek sandalyemi yerden kaldırdım. Sonra masanın diğer tarafına gittim, ona sırtımı döndüm ve onunkini de kaldırdım. Ardından tıpkı odaya girdiğimde yaptığım gibi yine oturması için çektim.

Uzun bir dakika boyunca bana boş boş baktı. Yüzünden bir ifade gelip geçti. Nasıl görüldüğüne aldırıyor gibi bir halim olduğu için şaşırmıştı ve bu yüzünden okunuyordu. Ardından gururla çenesini kaldırdı ve zarif bir şekilde yenisinden sandalyeye oturdu. Bir kraliçe kadar asıldı ve bütün hatları öfkeyle kaskatıydı. Eski Dünya'nın nezaket ve konukseverlik kuralları hâlâ yerli yerindeydi –ama ne kadar süre için?

Sandalyeme döndüm, öne eğilerek beyaz mendilimi aldım ve onunla oynadım. Bianca titreyen sinirli gözlerini mendilin üzerinde dolaştırdı ve bir kere daha o asabi dişlerini ve dudaklarını yalama hareketini yaptı, ama bu sefer dili insan dili gibi görünüyordu.

“Pekala. Bana Jennifer ve Tommy Tomm'dan bahset,” dedim.

Neredeyse dudak bükerek başını iki yana salladı. “Sana polise söylediğimi söyleyebilirim. Onları kimin öldürmüş olabileceğini bilmiyorum.”

“Hadi ama Bianca. Birbirimizden sır saklamamıza gerek yok. Fani dünyasının parçası değiliz.”

Kaşlarını aşağıya eğince siniri daha da açığa çıktı. “Hayır. Şehirde o tür bir büyüü yapmak için gereken türden bir beceriye sahip olan tek kişi sensin. Sen yapmadıysan, başka kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Hiç düşmanın yok mu? Senin üzerinde bir izlenim bırakmak istiyor olabilecek biri mesela?”

Bianca'nın dudaklarının kenarında tam olarak gülümseme denemeyecek acı, küçük bir çizgi ortaya çıktı. “Elbette

var. Ama içlerinden hiçbiri Tommy ve Jenny'ye yapılan şeyi başaramaz." Tırnaklarıyla masanın üzerinde trampet çalınca ahşapta küçük çentikler oluştu. "O kadar tehlikeli bir düşmanın canlı olarak ortalıkta dolaşmasına izin vermem. En azından uzun süre vermem."

Kaşlarımı çatarak sandalyemde arkama yaslandım. Ne kadar korktuğumu görmesine izin vermemek için inanılmaz bir çaba harcıyordum. "Tommy Tømm'u nereden tanıyordun?"

Omuz silkerken omuzları porselen gibi parlak ve kırılgan bir hal aldı. "Yalnızca Johnny Marcone'un bir muhafızı olduğunu düşünmüş olabilirsiniz Bay Dresden. Ama Tommy dış görünüşünün altında çok nazik ve düşünceli bir adamdı. Kadınlarına hep iyi davranırdı. Onlara gerçek kişiler gibi davranırdı." Bakışlarını kaldırmadan bir o yana bir bu yana kaydırdı. "İnsanlar gibi. Bir centilmen olmayacağını düşünürsem müşteriye kabul etmezdim, ama Tommy çoğundan daha iyiydi. Onunla yıllar önce başka bir yerde karşılaştım. Geceleri geldiğinde yanına birini isterse, hep onunla ilgilenilmesini sağlardım."

"O gece Jennifer'ı onun yanına yolladın, değil mi?"

Bianca başıyla onayladı. Yüz ifadesi kasvetliydi. Tırnaklarıyla yine masanın üzerinde trampet çalarak ahşapta yeni çentikler oluşturdu.

"Tommy'nin düzenli olarak gördüğü başka kimse var mıydı? Mesela onunla konuşmuş, hayatında neler döndüğünü bilebilecek biri?"

Bianca başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. Ama sonra kaşlarını çatı.

Sadece onu izledim ve dalgın dalgın masanın üstündeki mendili oradan oraya fırlattım. Gözleri çabucak mendile, oradan da benim gözlerime kaydı.

Gözlerimi kaçırmadım. Dipsiz bakışına karşılık verdim ve dudaklarımı yukarıya kıvrarak hafifçe gülümsedim, sanki yeniden üstüme gelmeye kalkarsa şapkamdan çıkaracak başka ve daha kötü bir numaram varmış gibi. Sinirini, öfkesini gördüm ve sadece bir anlığına içine bir göz atıp öfkesinin kaynağını gördüm. Gerçek biçimini görmüş olduğum için öfkeli, sahte kılığını soyduğum ve altında yatan yaratığı gördüğüm için dehşet ve utanç içindeydi. Ve gücümle maskesini sonsuza kadar çekip alabileceğimden korkuyordu.

Her şeyden öte, Bianca güzel olmak istiyordu. Ve bu gece illüzyonunu yok etmiştim. Altın yaldızlı küçük dünyasını çatırdatmışım. Kesinlikle bunu unutmama izin vermeyecekti.

Ürperdi ve hem öfke hem de korkuyla içinin daha derin kısımlarını (ya da o benim içimin daha derin kısımlarını) görmeden gözlerini yana kaçırdı. “Sana söz vermemiş olsaydım Dresden,” diye fısıldadı, “seni şu an öldürürdüm.”

“Bu talihsizlik olurdu,” dedim. Sesimi sertleştirdim. “Büyücünün ölüm lanetinin getirdiği riskleri biliyor olmalısın. Kaybedecek bir şeyin var Bianca. Hem hakkımdan gelebilseydin bile, güzel popon üzerine bahse varım ki, seni de kendimle beraber cehenneme sürüklerdim.”

Katılaştı, ardından başını bir yana çevirdi ve parmaklarını

gevşetti. Bu sessiz, buruk bir teslim oluştu. Bir gözyaşının yavaşlığından aşağı süzöldüğünü görmemi engelleyecek kadar hızlı hareket edemedi.

Bir vampiri ağlatmıştım. Harika. Kendimi gerçek bir süper kahraman gibi hissediyordum. Harry Dresden, canavarların kalplerini kıran kahraman.

“Bir şey bilmesi ihtimali olan bir kişi var,” dedi. Güzel sesi donuk, düz ve cansızdı. “Eskiden benim için çalışan bir kadın vardı. Linda Randall. Jennifer ile ikisi müşteriler o tür bir şey istediği zaman çağrılara beraber giderlerdi. Yakın arkadaşları.”

“Şimdi nerede?” diye sordum.

“Birileri için şoför olarak çalışıyor. Pencereleeri silmekten daha fazlasını yapacak bir hizmetçi arayan zengin bir çift. Her halükarda genelde el altında tuttuğum biri değildi. Sanırım Jennifer’da telefon numarası vardı. Birinin sizin için bulmasını sağlayabilirim Bay Dresden.” İsmimi tükürüp atmak istediği acı ve zehirli bir şeymiş gibi telaffuz etmişti.

“Teşekkür ederim. Çok makbule geçer.” Ses tonumu dikkatle resmi ve dengeli tuttum. Resmîyet ve iyi blöfüm boğazıma çullanmasını önleyen yegane şeylerdi.

Aşık hislerini kontrol altında tutarak sessizliğini korudu; sonunda yeniden başını kaldırmaya başladı. Gözleri dondu, sonra boğazıma geldiklerinde büyüdü. Yüz ifadesi tamamen, zalimce durgunlaştı.

Gerildim. Gerilmekle kalmamış, adeta çelik gibi katılaşmış, tellerle kısıtılmış ve yaylarla sarılmıştım. Elimde hiçbir

numara ya da silah kalmamıştı. Eğer şimdi üzerime gelirse kendimi savunma şansım olmayacaktı. O beni parçalamadan iksiri içmemin imkânı yoktu. Kendimi kaçırmaktan alıkoymak için sandalyemin kollarını sıkıca kavradım. Korkunu belli etme. Kaçma. Bu sadece beni kovalamasına, içgüdülerinin avın peşinden gitme tepkisini vermesine neden olurdu.

“Kan kaybediyorsunuz Bay Dresden,” diye fısıldadı.

Yavaşça elimi boğazıma, vampirin tırnaklarının daha önce beni çizdiği yere kaldırdım. Parmak uçlarımı uzaklaştırdığımda kendi kanımla kayganlaşmışlardı.

Bianca bana boş boş bakmaya devam etti. Dilini yine ağzının çevresinde hızla dolaştırdı. “Üzerini kapa,” diye fısıldadı. Ağzından tuhaf, miyavlama gibi bir ses çıktı. “Üzerini kapa Dresden.”

Mendilimi aldım ve boğazımın üstüne bastırdım. Bianca gözlerini kırpıttıktan sonra yavaşça kapadı, ardından karnının üzerine yarı yarıya eğilerek başını çevirdi. Ayağa kalkmadı.

“Git,” dedi. “Şimdi git. Paula geliyor. Kısa bir süre sonra onu telefon numarasıyla giriş kapısına yollarım.”

Kapıya doğru yürüdüm, sonra durup ona bir göz attım. Alımlı dış yüzeyin, et maskesinin altında yatani bilmenin ve onun ihtiyaç içinde kıvrılıp büküldüğünü görmenin korkunç bir büyüleyiciliği vardı.

“Git,” diye inledi Bianca. Sesi öfkeyle, açlıkla ve anlamının kıyısından bile geçemediğim bir duyguyla gerilip incelmışti. “Git. Ve bu geceyi unutacağımı zannetme. Seni pişman etmeyeceğimi zannetme.”

Kütüphanenin kapısı açıldı ve daha önce beni karşılamış olan düz saçlı genç kadın odaya girdi. Bana şöyle bir göz attı, sonra yanımdan yürüyüp Bianca'nın yanında diz çöktü. Onun Paula olduğunu varsaydım.

Paula duyulmayacak kadar hafif bir sesle bir şey mırıldanarak bir eliyle usul usul Bianca'nın başını yüzünden tutarak arkaya itti. Sonra bluzunun kol düğmesini açtı, dirseğine kadar sıyırdı ve dirseğini Bianca'nın ağzına bastırdı.

Olanları net bir şekilde gördüm. Bianca'nın uzun, pembe ve yapışkan dili hızla dışarı çıkarak Paula'nın dirseğini parlak salyaya buladı. Paula dokunuşla ürperdi ve nefes alış verişleri hızlandı. Bluzunun ince kumaşının altındaki meme uçları sertleşti ve başı yavaşça geriye düştü. Gözleri az önce yüksek doz uyuşturucu almış bir müptelanın gözleri gibi narkotik bir gevşeklikle bulandı.

Bianca'nın dişleri uzayıp Paula'nın soluk, güzel cildini delip geçti. Kan fışkırdı. Bianca'nın dili net görülemeyecek kadar hızla gidip gelmeye, kanı daha çıktığı anda çabucak toplamaya başladı. Karanlık gözleri kısılmış, uzaklara bakıyordu. Paula zevkten nefesi kesilerek inliyor, bütün vücudu titriyordu.

Biraz midem bulandı. Sahneye arkamı dönmeden adım adım geri çekilmeye başladım. Paula yavaşça yere devrilip aşikar bir zevkle kıvrılarak kendinden geçti. Artık hanımefendiye benzemeyen, canavarca bir açlık içindeki bir yaratığa dönüşmüş Bianca da onu izledi. Uyuşmuş kadının üzerine eğildi; soluk omuzlarının kamburluğunda, et maskesi altın-

daki yarasa benzeri şeyin Paula'nın kanını emdiğini görebiliyordum.

Kapıyı arkamdan kapayarak hızla oradan çıktım. Kalbim deli gibi atıyordu. Eğer Bianca'nın maskesinin altında yatanı görmemiş olsam Paula'nın kanının emilmesi beni tahrik edebilirdi. Ama gördüğüm için sadece midemi bulandırmış, beni korkutmuştu. Kadın herhangi bir kadının kendisini sevgilisine sunacağı kadar hızla ve isteyerek kendini o yaratığa sunmuştu.

Zihnimin çaresizlikle soğuk, mantıklı ve bağlantısız bir şeye sanılmak isteyen bir kısmı, salyadan olmalı diye fikir yürüttü. Salya muhtemelen narkotik etkiye sahipti, belki bağımlılık bile yapıyor olabilirdi. Bu Paula'nın davranışını açıklardı, uyuşturucusundan daha fazla almaya ihtiyaç duyuyordu. Ama Paula'nın Bianca'nın gerçek yüzünü bilse hâlâ bu kadar hevesli olup olmayacağını merak ettim.

Beyaz Konsey'in neden vampirler konusunda bu kadar inatçı olduğunu şimdi anlıyordum. Eğer bir fani üzerinde bu tür bir kontrol elde edebiliyorlarsa, bir büyücüye kancalarını takabildikleri takdirde ne olurdu? Eğer Bianca'nın demin gördüğüm kızı kendine bağımlı yaptığı gibi, bir büyücüyü kendilerine iyice bağımlı yapabilirlerse? Bu kesinlikle mümkün olamazdı.

Ama eğer mümkün değilse Konsey neden onlar hakkında bu kadar endişeliydi?

Seni pişman etmeyeceğimi zannetme demişti Bianca.

Karanlık araba yolundan giriş kapısına doğru aceleyle giderken buz kesildim.

Muhafız Fino ön kapıda beni bekliyordu. Bir şey söylemeden bıçağımı ve bastonumu geri uzattı. Dışarıya, kapının önüne bir çekici kamyon gelmiş, Kaplumbağa'yı kendine bağlıyordu. Çekme kamyonu şoförü George'un çalışmasını izlerken bir elimi kapının soğuk metaline dayadım, mendili tutan diğer elimi de boğazıma bastırmaya devam ettim. Şoför beni tanıyıp el salladı ve kısa bir an siyah yüzündeki beyaz dişleri göstererek sırıttı. Başımı eğerek karşılık verdim. Gülümsemeye karşılık verecek halim yoktu.

Birkaç dakika sonra muhafızın cep telefonu çaldı. Adam birkaç adım çekildi, birkaç onay sözcüğü söyledi, ardından cebinden bir not defteri çıkarıp bir şey yazdı. Cep telefonunu cebine koydu ve yeniden bana doğru yürüyüp kâğıt parçasını uzattı.

"Bu nedir?" dedim.

"İstedğin cep telefonu numarası. Bir de mesaj."

Kâğıda göz attım, ama o anda okumaktan kaçındım. "Bianca'nın numarayı Paula ile göndereceğini sanıyordum."

Adam bir şey söylemedi. Ama çenesi gerildi; gözlerinin çabucak efendisinin olduğu eve doğru kaydığını gördüm. Yutkundtu. Paula evden çıkmıyordu ve Fino korkuyordu.

Kâğıdı aldım. Üstünde yazana bakarken elimin titremesini zor engelledim.

Bir telefon numarası yazılıydı. Ve iki sözcük. *Pişman olacaksın.*

Kâğıt parçasını ikiye katladım ve pardösümün cebine koydum. Bir düşman daha. Harika. En azından ellerim ceplerim-

deyken Fino titrediklerini göremiyordu. Belki de Murphy'yi dinlemeliydim. Belki de gelmek yerine evde kalmalı ve bazı hoş, güvenli, yasak kara büyülerle oynamalıyım.

ON

Bianca'nın mekânından George'un ödünç verdiği arabayla ayrıldım. Araba katettiği her santimetrede hırlayıp cırlayan ahşap panelli bir Studebaker'dı. Eve kısa bir mesafedeki ankesörlü telefonun yanında durdum ve Linda Randall'ın numarasını çevirdim.

Telefon birkaç kere çaldıktan sonra alçak, hüzünlü, kalın bir kadın sesi, "Beckitt'ler, ben Linda," diye cevap verdi.

"Linda Randall mı?" diye sordum.

"Hı hı," diye cevap verdi. Kürk gibi, kadifemsi, elle tutulur bir sesi vardı. "Kimsiniz?"

"İsmim Harry Dresden. Sizinle konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum."

"Harry ne?" diye sordu.

"Dresden. Bir özel dedektifim."

Güldü. Çıkardığı ses içinde çıplak yuvarlanılabilecek kadar yoğundu. "Özel yerlerimi mi araştırıyorsunuz Bay Dresden? Sizden şimdiden hoşlandım."

Öksürdüm. "Ah, evet. Madam Randall..."

“Bayan,” dedi sözümü keserek. “Bayan Randall. Dolu değilim. Şu an için.”

“Bayan Randall,” diye düzelttim. “Size eğer mümkünse Jennifer Stanton hakkında bazı sorular sormak istiyordum.”

Hattın diğer ucu sessizliğe gömüldü. Arka planda bazı sesler duyabiliyordum. Belki de bir radyo açıktı ve kayıtlı bir ses beyaz bölgeler ile kırmızı bölgeler ve araçların yüklenmesi, boşaltılması hakkında konuşuyordu.

“Bayan Randall?”

“Hayır,” dedi.

“Uzun sürmeyecek. Sizi temin ederim, yaptığım herhangi bir şeyin konusu değilsiniz. Bana sadece birkaç dakika zaman ayırabilirsiniz...”

“Hayır,” dedi. “Görevdeyim ve bütün gece de görevde olacağım. Buna zamanım yok.”

“Jennifer Stanton sizin bir dostunuzdu. Öldürüldü. Bana söyleyebileceğiniz, yardımcı olabilecek herhangi bir şey varsa...”

Yine sözümü kesti. “Yok,” dedi. “Hoşçakalın Bay Dresden.”

Hat kesildi.

Hayal kırıklığıyla telefona suratımı astım. O halde bu kaddı. Yaptığım onca hazırlık, Bianca ile yüzleşmem ve gelecekteki muhtemel belalar bir hiç uğrunaydı.

Olmaz, diye düşündüm. Hayatta olmaz.

Bianca Linda Randall’ın birileri için şoför olarak çalıştığını söylemişti, bunların Beckitt’ler olduğunu varsaydım, artık

onlar da her kimse. Arkadaki sesin O'Hare Havalimanı'nın yolcu salonlarının dışında yayınlanan kayıtlı bir mesaj olduğunu fark etmiştim. Yani havalimanındaki bir arabadaydı, belki de Beckitt'leri almak için bekliyordu ve kesinlikle orada uzun süre kalmayacaktı.

Kaybedecek zamanım olmadığı için eski ve hırıltılı Studebaker'ı vitese geçirdim ve O'Hare'e sürdüm. Birini telefonda reddetmek yüz yüze reddetmekten çok daha kolaydı. Birkaç yolcu salonu vardı, ama beni doğru salona yönlendirmesi için deneme yanılma yöntemine, *Bayan Doludeğilim Randall* işverenlerini alıp ayrılma fırsatı bulamadan oraya ulaşmak için de şansına güvenmem gerekiyordu. Studebaker'ın O'Hare'e kadar bozulmaması için de biraz daha fazla şansa ihtiyacım vardı.

Studebaker oraya kadar ulaşmayı başardı ve ikinci yolcu salonunda, bir park alanında bekleyen gümüş, küçük bir limuzinle karşılaştım. Aracın içi karartılmıştı, bu yüzden içeriyi pek iyi göremiyordum. Bir cuma akşamıydı ve havalimanı yoğun, ciddi takım elbiseler içindeki işadamları ülkenin diğer yanındaki uzun gezilerinden eve dönüyorlardı. Arabalar sürekli hırıldayarak yarım daire şeklindeki yola girip çıkıyorlardı. Üniformalı bir polis trafiği yönlendiriyor, insanların arabalarını yüklemek için trafik şeritlerinden birinin ortasına park etmek gibi beyinsizce işler yapmalarına engel oluyordu.

Eski Studebaker'ı bir park yerine doğru döndürdüm. Yer için bir Volvo ile yarıştım ve daha eski, daha ağır aracı sür-

mem ve daha intihara meyilli tutumurn sayesinde yarışı kazandım. Gümüş limuzinden gözümü ayırmadan arabadan çıkıp bir ankesörlü telefona yürüdüm. Bir çeyreklik attım ve bir kere daha Bianca'nın verdiği numarayı çevirdim.

Telefon çaldı. Gümüş limuzinde biri hareket etti.

Kadın, "Beckitt'ler, ben Linda," diye mırladı.

"Selam Linda," dedim. "Yine Harry Dresden."

Sırıttığını neredeyse duyacaktım. Arabanın içinde bir titrek ışık, bir kadın yüzü silueti, ardından da yakılan bir sigaranın turuncu parıltısı belirdi. "Sizinle konuşmak istemediğimi söylediğimi sanıyordum Bay Dresden."

"Kendini ağırdan satan kadınları severim."

O tatlı sesle güldü. Gülerken karartılmış arabada başını hareket ettirişini görebiliyordum. "Her saniye daha da ağırdan satıyorum. Tekrar hoşçakalın." Telefonu yüzüme kapadı.

Gülümsedim, ahizeyi yerine koydum, limuzine yürüdüm ve cama tıklattım.

Otomatik cam açıldı ve yirmilerinin ortasında bir kadın bir kaşını kaldırarak bana baktı. Yağmur bulutu rengine güzel gözleri ve biraz fazla göz farı vardı, yay şeklindeki dudaklarına parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Saçı kahverengiydi ve geriye toplanıp sıkı bir örgü yapılmıştı. Bu yanaklarına neredeyse keskin ve ciddi bir görünüm vermişti, ama saygısız bir dağınıklıkla neredeyse gözlerine kadar inen perçemleri bu havayı bozuyordu. Yırtıcı, sert, keskin bir görünüşü vardı. Kırıksık beyaz bir gömlek, gri bir pantolon giyyordu ve bir elinde yanık bir sigara tutuyordu. Duman burnumun çevre-

sinde dalgalanınca nefesimi vererek onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Beni tepeden tırnağa inceleyerek dürüstçe değerlendirdi. “Söylemeyin. Harry Dresden.”

“Sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor Bayan Randall. Uzun sürmeyecek.”

Saatine, sonra terminal kapılarına, sonra yine bana baktı. “Peki. Beni köşeye sıkıştırdınız, değil mi? İnsafınıza kaldım.” Dudaklarını kıvırdı. Sigarasından bir nefes çekti. “Ben de hayır ne demek bilmeyen adamları severim.”

Yeniden boğazımı temizledim. Kadın çekiciydi, ama aşırı çekici de değildi. Ama motorlarımı harekete geçiren bir tarafı, başını tutuş ya da sözlerini telaffuz ediş şeklinde beynimi alayan ve doğrudan hormonlarıma hitap eden bir nitelik vardı. En iyisi doğrudan konuya girmek ve geri zekâlı gibi görünme ihtimalini en aza indirmekti. “Jennifer Stanton ile nasıl bir tanışıklığınız vardı?”

Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. “Çok yakın.”

Öhöm. “Siz, şey... Onunla beraber Bianca için çalışıyordunuz.”

Linda yine duman üflledi. “O aşırı titiz küçük kaltak. Evet, Jen ile beraber çalışıyordum. Bir süre aynı odada bile kaldık. Aynı yatağı paylaştık.” Son sözcüğü dudaklarını yuvarlatarak, ahlaksız, gizli bir gülüş içeren ufak bir titremeyle telaffuz etti.

“Tommy Tomm’u tanır mıydınız?” diye sordum.

“Ah, tabii. Yatakta bir harikaydı.” Gözlerini indirdi, araba-

nın koltuğunda kaykılarak ellerinden birini göremeyeceğim bir yere indirdi ve nereye götürdüğünü merak etmeme neden oldu. “Düzenli bir müşteriydi. Ayda belki iki kere Jen ile ikimiz onun evine gider, küçük bir parti verirdik.” Bana doğru eğildi. “Bir kadını yaptığı şeylerle gerçek bir hayvana çevirebilirdi Harry Dresden. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hırlatıp homurdattırdı. Kızıstırırdı.”

Beni çılgına çeviriyordu. O sesi, sabahları keşke daha iyi hatırlayabilseydim dediğiniz türden rüyalara ilham veriyordu. Yüz ifadesi ona en ufak bir şans verirsem başka insanlarla konuşulmayacak şeyler göstereceği vaadinde bulunuyordu. Işın, Harry. Işını düşün.

Kimi günler işimden nefret ediyorum.

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?”

Sigaradan bir nefes daha aldı ve bu sefer parmaklarının hafifçe titrediğini gördüm. Titremeyi çabucak gizledi, ama yeterince çabuk değil. Gergindi. Titreyecek kadar gergindi ve artık neler çevirdiğini anlayabiliyordum. Sokak kedisi maskesini giyiyor, beynim yerine salgıbezlerime hitap ediyor ve bu şekilde dikkatimi dağıtmaya, bir şeyi öğrenmemi engellemeye çalışıyordu.

İnsanüstü değilim. Hoş bir yüz ya da vücut her genç adam gibi benim de dikkatimi dağıtabilir. Linda Randall o rolü son derece iyi oynuyordu. Ama aptal yerine koyulmayı sevmem.

Demek öyle, Bayan Seks Tanrıçası. Ne gizliyorsun?

Boğazımı temizledim ve kibarca, “Jennifer Stanton ile en son ne zaman konuştunuz Bayan Randall?” diye sordum.

Bana gözlerini kısarak baktı. Her ne olursa olsun, aptal değildi. Onu okuduğumu, numarasının ardında yatanı gördüğümü fark etmişti. Flört eden tavırları bir yana bıraktı. “Polis misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “İzci yemini. Yalnızca ona neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.”

“Lanet olsun,” dedi hafifçe. Sigaranın izmaritini betona attı ve bir ağız dolusu duman üfledi. “Bak. Sana bir şey anlatır da sonra bir polisin bu yana geldiğini görürsem seni daha önce hiç görmedim. Anladın mı?”

Başımla onayladım.

“Çarşamba akşamı Jen ile konuştum. Beni aradı. Tommy’nin doğum günüydü. Yeniden bir araya gelmemizi istiyordu.” Ağzını kıvırdı. “Bir tür yeniden buluşma.”

Etrafa göz attım ve eğilerek ona yaklaştım. “Gittiniz mi?”

Artık gözleri endişeyle, küçük bir odaya kapatıldığını fark etmiş bir kedi gibi etrafı tarıyordu. “Hayır,” dedi. “Çalışmam gerekiyordu. Gitmek istedim, ama...”

“Sıradışı bir şey söyledi mi? Tehlikede olduğundan şüphelenmene neden olabilecek bir şey?”

Yine başını iki yana salladı. “Hayır, hiçbir şey söylemedi. Bir süredir fazla konuşmamıştık. Kadife Oda’dan ayrıldığımdan beri onu eskisi kadar görmüyordum.”

Ona kaşlarını çattım. “Başka ne yaptığını biliyor musunuz? Ona zarar vermiş olabilecek bir şeye bulaşmış olabilir mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Öyle bir şey yoktu.

Bu onun tarzı değildi. O tatlıydı. Birçok kız –birçok kız çok yorulur Bay Dresden. Ama bu iş ona aslında hiç dokunmadı. Her nasılsa insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyordu.” Başını yana çevirdi. “Ben onu asla yapamadım. Tek yaptığım boşalmalarını sağlamak oldu.”

“Bana anlatabileceğiniz hiçbir şey yok mu? Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?”

Dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı. Başını iki yana salladı ve bunu yaparken bana yalan söyledi. Bundan emindim. İçine kapanıyor, geriliyordu, eğer bana anlatacağı hiçbir şey olmasa bunu gizlemeye de çalışmazdı. Bir şey biliyor olmalıydı –ya da Bianca’nın duyguları gibi onun duygularını da ezip geçtiğim için kendini kapamıştı. Her iki durumda da bana başka bir şey söylemeyecekti.

Hayal kırıklığıyla yumruğumu sıktım. Linda Randall bana bilgi vermezse çıkmaza girecektim. Başka bir kadının daha duygularını hiçe saymışım –bir gecede iki olmuştu. Şanslı günündesin Dresden. İçlerinden biri insan olmayan bir şey olsa da.

“Neden?” diye sordum ona, sözcükler üstünde düşünmeden ağızdan çıkıyordu. “Sürtük numarası neden?”

Yine başını kaldırıp bana baktı ve yılışıkça sırttı. İncelikli değişimini, o hayvansı cazibesini ona ilk yaklaştığımda yaptığı gibi yeniden artırdığını gördüm –ama bu gözlerindeki kendinden tiksindiğini gösteren ifadeyi gizlemedi. Daha fazla görmeye mecbur kalmamak için çabucak gözlerimi kaçırdım. Linda Randall’ın ruhunu görmek istemediğim hissine

kapılmıştım. “Çünkü yaptığım iş bu Bay Dresden. Kimi insanlar için uyuşturuculardır. İçkidir. Benim için orgazmlar. Seks. İhtiras. Bir başka müptelayım işte. Şehir onlarla dolu.” Yana göz attı. “Aşktan sonraki en iyi şey. Hem boşa kalmamamı sağlıyor. Özür dilerim.”

Kapıyı açtı. Ben çabucak bir adım gerileyip yolundan çekilirken çıkıp uzun ayaklarıyla uzun adımlar atarak limuzinin arkasına gitti ve bagajı açtı.

Her ikisi de gözlük takmış ve şık gri iş giysileri giymiş uzun boylu bir çift terminalden çıktı ve limuzine yaklaştı. Hayat tarzı profesyonelleri gibi görünüyordı; şu kariyeri olan, çocuğu olmayan, iyi görünmelerini sağlamaya harcayacak parası ve zamanı olan tipler –bir NordicTrack¹ çifti. Adam omzunun üstünde bir seyahat çantası, bir elinde de küçük bir valiz taşıırken kadında yalnızca bir evrak çantası vardı. İkisinde de hiç mücevher yoktu, saat ya da evlilik yüzükleri bile. Tuhaf.

Adam çantaları limuzinin bagajına attı ve önce Linda’ya, sonra bana baktı. Linda gözlerini kaçırdı. Adam duyulmamacak kadar alçak sesle konuşmaya çalıştı, ama keskin kulaklarım vardır.

“Bu kim?” diye sordu. Ses tonu gergindi.

“Sadece bir arkadaşım Bay Beckitt. Eskiden görüştüğüm bir adam,” diye cevap verdi Linda.

Yeni yalanlar. Daha da ilginç.

Limuzinin diğer tarafındaki muhtemelen Bayan Beckitt

1) NordicTrack: Egzersiz aletleri üreten bir şirket. –çn

olan kadına baktım. Beni sakın, tamamen duygudan yoksun bir yüzle süzdü. Biraz ürkütücüydü. Kadında filmlerde, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Alman *stalag*larından serbest bırakılmış esirlerin yüzlerinde gördüğüm bakış vardı. Boştu. Uyuştu. Ölüydü, ama henüz farkında değildi.

Linda arka kapıyı açarak Bay ve Bayan Beckitt'i arabaya aldı. Bayan Beckitt geçerken bir elini kısa süre Linda'nın beline koydu, kiralanan emek için fazlasıyla yakın ve sahiplenici bir hareketti bu. Linda'nın titrediğini, sonra kapıyı kapadığını gördüm. Ardından arabanın çevresinden dolanıp bana yürüdü.

"Git buradan," dedi sessizce. "Patronumla başım belaya girsin istemiyorum."

Eline uzandım, onu kavradım ve zannımca eski bir âşığın yapabileceği gibi iki elimin arasında tuttum. Avuçlarımızın arasına kartvizitimi bastırdım. "Kartvizitim. Aklına başka bir şey gelirse beni ara. Tamam mı?"

Limuzin yanımdan geçerken Bayan Beckitt beni ölü gözleriyle yan pencereden izledi. Titreme sırası bendeydi. Dediğim gibi, ürperticiydi.

Devam edip havalimanına girdim. Uçuş zamanlarını gösteren monitörler yanlarından geçerken titreşip karlandılar. İçerideki kafelerden birine gittim ve bir fincan kahve ısmarladım. Parasını bozukluklarla ödemem gerekti. Paramın çoğu geçen ayın kirasını ödemeye ve Bob'un beni yapmaya ikna etmesine göz yumduğum aşk iksirine gitmişti. Para. Monica Sells'in vakası üzerinde çalışmaya koyulmam, kocasını bulmam gerekiyordu. Beyaz Konsey ile aramı düzelttikten son-

ra, faturaları ödeyemediğim için büromu ve dairemi kaybetmek istemiyordum.

Kahveden bir yudum aldım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. İlgilendiğim iki konu vardı. En önemlisi Tommy Tamm'u ve Jennifer Stanton'ı öldüren kişiyi bulmaktı. Sadece daha fazla ceset ortaya çıkmadan katili yakalamak için değil, bulmazsam Beyaz Konsey muhtemelen bunu beni ölüme göndermek için fırsat bileceği için.

Ve katillerin izini sürerken ve idam timlerinden kaçınırken bana para ödeyecek biri için biraz iş yapmam gerekiyordu. Bu akşamki gezi Murphy'ye faturalandırabileceğim bir şey değildi –ortada dolaşıp sorular sorduğumu, burnunu sokmamam gereken yerlere soktuğumu bilseydi beni duman ederdi. Bu yüzden, eğer Chicago Emniyet Müdürlüğü'nden para istiyorsam Murphy'nin istediği araştırmayı yapmaya biraz zaman ayırmam gerekecekti –ki bu kara büyü araştırması tek başına ölümüne neden olabilirdi.

Ya da Monica Sells'in kayıp kocası vakası üzerinde çalışabilirdim. O vakayı iyiden iyiye tanımladığımı düşünüyordum, ama ayrıntılarını tamamen çözmek zarar vermezdi. Onun üzerinde çalışmaya zaman ayırabilir, avansın içerdiği saat sayısını doldurabilir, hattâ belki üzerine birkaç saat de ekleyebilirdim. Öylesi bana kara büyü çözmeye çalışmaktan çok daha cazip geliyordu.

Yani, Tüf-tüfün bana verdiği ipucunu izleyebilirdim. Lake Providence evine o gece pizza götürülmüştü. Mümkünse dağıtıcıyla konuşma zamanıydı.

Kafeden ayrıldım, ankesörlü telefonlara yürüdüm ve bilinmeyen numaraları aradım. Lake Providence'ın adresinin yakınında evlere pizza servisi yapan sadece bir mekân vardı. Numarayı aldım ve tuşladım.

Dolu bir ağızla, "Pizza Ekspres," dedi biri. "Siparişiniz neydi?"

"Selam," dedim. "Bana yardımcı olabilir misiniz acaba? Çarşamba gecesi bir adrese sipariş götürmüş sürücüyü arıyorum." Ona adresi verdim ve sürücüyle konuşup konuşamayacağımı sordum.

"Biri daha," diye homurdandı. "Elbette, bekleyin. Jack siparişlerden yeni döndü." Hattın diğer ucundaki ses birine seslendi ve bir dakika sonra genç bir adamın ince bariton sesi tereddüt içinde kulağıma konuştu.

"M-merhaba?"

"Merhaba," diye cevap verdim. "Lake Providence'a sipariş götüren..."

"*Bakın,*" dedi adam usanmış ve tedirgin bir sesle. "Üzgün olduğumu daha önce de söyledim. Bir daha olmayacak."

Bir an dengemi yitirip gözümü kırpıtm. "Ne için üzgünsünüz?"

"Tanrı aşkına," dedi. Arka planda çok fazla müziğin ve gürültülü konuşmanın olduğu odanın içinde hareket ettiğini duydum, sonra sanki başka bir odaya geçmiş ve kapıyı arkasından kapamış gibi arka plan gürültüsü kesildi. "Bakın," dedi yarı inleyerek. "Size hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceğimi söyledim. Yalnızca bakıyordum. Beni suçlayamazsınız,

değil mi? Kimse kapıya cevap vermedi, ne yapacaktım ki?” Sesi cümlelerin ortasında çatlıyordu. “Amma da partiymiş, ama olsun. Bu sizi ilgilendirir. Değil mi?”

Çocuğa ayak uydurabilmek için çaba harcadım. “Tam olarak ne gördün Jack?” diye sordum ona.

Giderek daha tedirginleşen bir sesle, “Kimsenin yüzünü görmedim,” diye bana güvence verdi. Hafifçe, sinirli bir şekilde güldü ve espri yapmaya çalıştı. “Yüzlerin dışında bakılacak daha iyi yerler vardı, değil mi? Yani, kendi evinizde ne yaptığınız umurumda bile değil. Dostlarınızın ya da her kimseler onların ne yaptığı da. Benim hakkımda endişelenmeyin. Asla bir şey söylemem. Bir dahaki sefer sadece pizzayı bırakır ve hesaba yazarım, değil mi?”

Dostlar, çoğul. İlginç. Çocuk aşırı tedirgindi. Çok azar işitmiş olmalıydı. Ama içimden bir ses sakladığı, anlatmadığı bir şey daha olduğunu söylüyordu.

“Başka ne?” diye sordum. Sesimi sakın ve dengeli tuttum. “Bir şey daha gördün. Neydi o?”

“Beni hiç ilgilendirmez,” dedi anında. “Beni hiç ilgilendirmez. Bakın, bu telefonu kapamam gerekiyor. Siparişleri bu telefondan alıyoruz. Cuma gecesi, çok meşgulüz.”

“Başka,” dedim, sözcüklerimi ayırarak ve vurgulu tutarak, “ne?”

Soluyarak, “Lanet olsun,” dedi titrek bir sesle. “Bakın, ben o adamla beraber değildim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ona orada bir orji yaptığınızı söylemedim. Gerçekten. Tanrı aşkına efendim, bela istemiyorum.”

Anlaşılan Victor Sells'in nasıl parti verileceği –ve ergenlerin nasıl korkutulacağı– konusunda çok iyi bir fikri vardı. “Bir soru daha, sonra bunun peşini bırakacağım,” dedim. “Gördüğün kimdi? Bana ondan bahset.”

“Bilmiyorum. Onu bilmiyorum, tanıyamadım. Fotoğraf makineli bir adam, hepsi o kadar. Arka kapıyı denemek için evin çevresini dolandım, güvertenin üzerine çıktım ve içeriyi gördüm. Bakmaya devam etmedim. Ama orada, yukarıdaydı, tamamen siyah giyinmişti, elinde fotoğraf makinesi vardı, fotoğraflar çekiyordu.” Biri daha önce kapadığı kapıyı yumruklayınca durakladı. “Tanrım, gitmek zorundayım efendim. Sizi tanımıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.” Sonra bir koşuşturma duyuldu ve telefonu kapadı.

Ben de telefonu kapadım ve salınarak George'un ödünç arabasına yürüdüm. Daireme doğru giderken, öğrendiğim ayrıntılar üzerinde düşündüm.

Başka biri Pizza Ekspres'i aramıştı, belli ki benden hemen önce. Başka biri pizza dağıtıcı çocuğa sorular sormuştu. Kim?

Eh, Victor Sells tabii ki. Onun hakkında, göl evindeki olması varlığı hakkında bilgi sahibi olabilecek insanların izini sürüyordu. O gece orada bir tür parti düzenlemiş olan Victor Sells. Belki de sarhoştur ya da konuklarından biri sarhoştur ve pizza sipariş etmişti, şimdi de Victor izlerini silmeye çalışıyordu.

Bu da Victor'ın birinin onu aradığını bildiği anlamına geliyordu. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla, o gece eve gittiğimde o evdeydi. Bu işleri çok daha ilginçleştiriyordu. Bulunmak

istemeyen kayıp bir adam, meraklı biri onu gözetlediği takdirde çok daha tehlikeli olabilirdi.

Ya fotoğrafçı? Pencereilerin dışında gizlenen ve fotoğraflar çeken biri? Pardösümün cebini karıştırdım ve yuvarlak plastik film kutusunu elimle hissettim. Her halükarda bu, kutunun nereden geldiğini açıklıyordu. Ama neden biri evin dışında Victor'ın ve dostlarının fotoğraflarını çeksinde ki? Belki de Monica bana söylemeden başka birini, bir özel dedektif tutmuştu. Belki sadece açık saçık resimler çekmeyi çok seven bir komşuydu. Aslında öğrenmenin yolu yoktu. Yeni gizemler.

Studebaker'ı evimin önünde park ettim ve motoru dururdum. Akşam için skora baktım. Bilinmeyenler: çok. Harry: sıfır.

Monica Sells için yaptığım araştırma beni, işten atıldıktan sonra göl evinde çılgın partiler veren ve bulunmamak için elinden geleni yapan bir kocaya götürmüştü. Muhtemelen ilerlemiş bir erkek menopozu vakasıydı. Monica öyle bir şeyi isteyerek kabul edecek türden bir kadına benzemiyordu –san-ki daha çok, ona gerçeği söylersem gözlerini kapayacak ve bana yalancı diyecek türden biriydi. Ama en azından biraz daha fazla incelenmeyi hak ediyordu –bu vaka için birkaç saat daha kaydedebilir, belki ona faturayı vermeden biraz daha para kazanabilirdim. Ama hâlâ gerçekten bir şey *bildiğim* yoktu.

Bianca cephesi Linda Randall'da çıkmaza girmişti. Elimde sadece Bayan Randall için daha fazla soru vardı ve o da pazar günkü bir banka kadar kapalıydı. Elimde Murphy'ye konuyu takip etmesi için verebileceğim sağlam bir bilgi yoktu. Lanet

olsun. Sonuçta o araştırmayı yapmam gerekecekti. Kimbilir, belki de *gerçekten* işe yarar bir bilgi, beni ve polisi katile götürecek bir tür ipucu sağlardı.

Belki de popomdan ejderhalar uçuşa geçirdi. Ama denemem gerekiyordu.

Bu yüzden içeri girip işe koyulmak üzere arabadan çıktım.

Adam ön kapıma inen merdivenin yanında duran çöp kutularının arkasında beni bekliyordu. Savurduğu beyzbol sopası kulağımın arkasına çarptı ve neredeyse bir yığın halinde merdivenin en dibine yuvarlanmama sebep oldu. Adam basamaklardan bana doğru gelirken ayak seslerini duyabiliyor, ama hareket edemiyordum.

Akıl etmeliydim. Kötü bir gün geçiriyordum işte.

Adamın ayağını boynumun arkasında hissettim. Beyzbol sopasını kaldırdığını hissettim. Sonra sopa ısıklık çalarak kafatasıma doğru indi ve müthiş bir çaurtıyla vurdu.

Ama hareketsiz kafamı sıyrıp yüzümün yanındaki betona, gözlerimin tam dibine çarptı.

“Dinle Dresden,” dedi saldırgan. Sesi kaba, alçak, amaçlı bir şekilde boğuktu. “Büyük bir burnun var. Onu ait olmadığı yerlere sokmayı bırak. Büyük bir ağzın var. Konuşman gerekemeyen insanlarla konuşmayı bırak. Yoksa o ağzını kapayacağız.” Gerekli hissi yaratmak için uygun anı bekledi, sonra, “Sonsuza kadar,” diye ekledi.

Ayak sesleri merdivenden yukarıya doğru çekildi ve yitip gitti.

Bir süre gözlerimin önündeki yıldızları izleyerek orada öylece yattım. Muhtemelen inleme seslerimi duymuş olan Mister bir yerden ortaya çıktı ve burnumu yalamaya başladı.

Sonunda yeniden hareket edebildim ve oturur konuma geçtim. Başım dönüyordu ve midem çok bulanıyordu. Mister ters giden bir şeyler olduğunu sezmiş gibi bana sürtünerek alçak bir gurultuyla mırıyordu. Dairemin kapısını açacak, Mister ile beraber içeri girecek ve arkamdan kilitleyecek kadar uzun süre ayakta kalmayı başardım. Karanlıkta sendeleyerek koltuğuma gittim ve ufff diye nefesimi vererek oturdum.

Başımın dönmesi yeniden gözlerimi açmama izin verecek kadar azalınca ve başımın çatlaması kesilinceye kadar hareketsiz oturdum. Başım çatlıyordu. Tam o anda biri başıma bir beyzbol sopasıyla vurarak başımı sistemli uğraşlara girişmeye hiç de yardımcı olmayan yeni ve ilginç şekillere sokuyor olabilirdi. Biri Harry Dresden'i vurarak kısa yoldan öbür dünyaya yolluyor olabilirdi.

O düşünce dizisini kestim. Kendime, "Sen zavallı bir tavşan değilsin Dresden!" diye sertçe hatırlattım. "Sen eski tarz bir büyücü, çok yüksek vasıflı bir büyü fırlatıcısı. Sırf beyzbol sopalı aşağılık bir herif sana öyle dedi diye mücadeleyi bırakmayacaksın!"

Kendi sesimle, belki de yalnızca kendi kendime konuşmaya başladığımı fark etmenin yarattığı huzursuzlukla canlanarak ayağa kalktım ve şöminede bir ateş yaktım, ardından ateşin önünde dengesizce volta atarak düşünmeye, ayrıntılarına incelemeye çalıştım.

Bu akşamki ziyaretlerim mi uyarıyı tetiklemişti? Kimin beni tehdit etmek için sebebi vardı? Öğrenmemi önlemeye çalıştıkları neydi? Ve en önemlisi, bu konuda ne yapacaktım?

Belki de birileri Linda Randall ile konuştuğumu görmüştü. Ya da daha büyük olasılıkla, biri Bianca'nın mekânında boy gösterip sorular sorduğumu görmüştü. Mavi Kaplumbağa çok gösterişli sayılmazdı, ama başka birinin arabasıyla karıştırılması da zordu. Kimin beni izletmek için sebebi olabilir ki?

Eh, Centilmen Johnny Marcone benimle bir şey konuşmak için beni takip etmemiş miydi? Tommy Tomm cinayetiyle ilgili bu işten uzak durmamı istememiş miydi? İstemişti. Belki de bu mafya patronunun yeni bir uyarısıydı. O mafyavari havaya sahipti.

Sendeleyerek küçük mutfağıma gittim ve baş ağrımı geçirsin diye kendime bir ıhlamur yaptım, içine biraz da aspirin ekledim. Bitkisel tedaviler iyi, güzeldir, ama risk almaktan hoşlanmam.

Aynı prensibi göz önüne alarak Smith&Wesson 38'lik Chiefs Special tabancamı çekmecesinden çıkardım, üzerini örten bezi kaldırdım ve dolu olduğundan emin oldum. Sonra tabancamı ceket cebime soktum.

Büyücülük bir yana, beyzbol sopalı adamları caydırmak için bir silahtan iyisini bulmak zordur. Ve kesinlikle kaplan ruhlu Johnny Marcone istiyor diye mücadeleyi bırakacak, beni itip kakmasına, her istediğinde beni ezip geçebileceğini düşünmesine izin verecek değildim. Dünyada olmazdı, öbür dünyada da.

Başım zonkliyordu ve ellerim titriyordu, ama merdivenden çalışma odama indim –ve seksen kilometre öteden birinin kalbini göğsünden sökmenin yöntemini araştırmaya başladım.

Kim demiş cuma akşamları eğlenceli bir şey yapmıyorum diye?

ON BİR

Gecenin geri kalanı ve sabahın bir kısmı boyunca çalışmam gerekti, ama birini nasıl Tommy Tomm ve Jennifer Stanton'ın öldürüldüğü şekilde öldürebileceğimi çözdüm. Rakamları beş ya da altı kere kontrol ettikten sonra, hesaplama boş boş baktım.

Bu *tamamen* anlamsızdı. *İmkânsızdı*.

Ya da belki de hepimiz katilin ne kadar tehlikeli olduğunu hafife alıyorduk.

Pardösümü kaptım ve görünüşümü kontrol etmeye zahmet etmeden dışarı yöneldim. Evde ayna bulundurmam. Aynaları pencere ya da kapı olarak kullanabilen çok fazla varlık vardır –ama berbat göründüğümünden hemen hemen emindim. Studebaker'ın dikiz aynası bu kanımı doğruladı. Yüzüm süzgündü, yanaklarımda bir sakal gölgesi, kanlı gözlerimin altında derin halkalar vardı ve saçım bir motosikleti yağlı bir duman bulutunun içinde hızla sürmüşüm gibi görünüyordu. Çalışırken saçınızı terli ellerinizle arkaya tarama alışkanlığı sizi bu hale getirir. Özellikle de on iki ya da on dört saat durmadan yaparsanız.

Fark etmezdi. Murphy bu bilgiyi istiyordu ve edinmeye ihtiyacı vardı. İşler kötüydü. Çok ama çok kötüydü!

Murphy'nin bunu benden yüz yüze öğrenmek isteyeceğini bildiğim için karakola kadarki yolu hızla katettim. Murphy'nin çalıştığı karakol büyükşehir emniyet müdürlüğünü barındıran yaşlı bir binalar kompleksinin içindeydi. Hâlâ hazırolda duran ve karnını içeride tutmak için mücadele eden yaşlı bir asker gibi köhneleşmiş, yer yer sarkmıştı. Bir duvarda hademenin pazartesi sabahına kadar silmeye gelmeyeceği bir grafiti vardı.

Ziyaretçi park alanına park ettim –cumartesi sabahları kolay bir iş– ve merdiveni çıkıp binanın içine yöneldim. Nöbetçi polis daha önce karşılaştığım her zamanki bıyıklı yaşlı savas atı değil, saçları kırışan, çelik gözlü bir kadındı. Tek bir bakışla beni ve hayat tarzımı tasvip etmediğini belli etti, sonra Murphy'yi ararken beni bekletti.

Ben beklerken bir çift memur aralarında kelepçeli bir adamı sürükleyerek içeri girdiler. Adam onlara karşı koymuyordu –aslında tam tersini yapıyordu. Başını önüne eğmişti ve neredeyse melodili bir şekilde inliyordu. Zayıfçaydı ve edindiğim izlenime göre gençti. Kot pantolonu ve ceketi yıpranmış ve hırpaniydi, saç da öyle. Memurlar adamı sıranın yanından sürüklerken içlerinden biri, “Telsizde söyledığımız, madde etkisi altında araba kullanan adam. Önünü görebilene kadar nezarete tutacağız,” dedi.

Nöbetçi polis bir not panosu uzattı ve memurlardan biri onu koltuğunun altına aldı, ardından ikisi genç adamı mer-

divenden yukarı sürüklediler. Yorgun gözlerimi ovuşturarak bekledim, sonunda polis üst katta birilerine ulaşmayı başardı. Oldukça şaşkın bir tavırla, “Hımm,” dedikten sonra, “tamam Teğmen. Onu yukarı yolluyorum,” diye ekledi. Geçmem için bana elini salladı. Geçerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sıkılgan bir biçimde avucumu başımın üstüne ve çeneme bastırdım.

Özel Soruşturmalar merdivenin bitimindeki kapının hemen diğer yanında küçük bir bekleme alanı bulunduruyordu. Alan dört ahşap sandalyeden ve üzerinde uyumaya kalkarsanız muhtemelen sırtınızı mahvedecek bel vermiş eski bir kanepeden oluşuyordu. Murphy’nin bürosu iki bölme sırasının diğer tarafındaydı.

Murphy bürosunun kapısının dibinde oturmuş, bir telefonu kulağına bastırmıştı. Yüzünde işkence çekiyor gibi bir ifade vardı. Şehirdışındaki erkek arkadaşıyla kavga eden bir ergen gibi görünüyordu, ama eğer öyle bir şey söylediğimi duysaydı kafamı koparırdı. Bir elimle selam verince başını eğerek karşılık verdi. Bekleme alanına işaret etti, sonra bürosunun kapısını kapadı.

Sandalyelerden birine oturup başımı duvara yasladım. Gözümü yeni kapamıştım ki arkamdaki koridordan bir çığlık yükseldiğini duydum. Mücadele sesleri ve birkaç ırkilti dolu nida duyuldu, ardından çığlık bu sefer daha yakından tekrar geldi.

Düşünmeden hareket ettim –düşünemeyecek kadar yorgundum. Yerimden kalktım ve koridora, sesin kaynağına

doğru yürüdüm. Solumda merdiven vardı ve sağımda da koridor uzanıyordu.

Biri belirdi. Uzun adımlarla bana doğru gelen, koşan bir adam siluetiydi bu. Birkaç dakika önce iki memurun arasında inleyerek gevşek bir şekilde duran adamdı. Çığlık atan oydu. Bir sürtünme sesi duydum, ardından demin alt katta gördüğüm iki memur köşeyi döndü. Artık ikisi de genç değildi ve her ikisi de göbekleri dışarı çıkmış halde, puflayarak koşuyor, birer elleriyle tabanca kılıflarını bellerinde tutuyorlardı.

Nefes nefese, “Durdurun!” diye bağırdı memurlardan biri. “Şu adamı durdurun!”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bana doğru koşan adam ince ve korku dolu bir sesle çığlık atmaya devam ediyordu. Sesi uzun, kesintisiz ve anlaşılmaz bir gürültüydü. Adeta dehşet, panik, şehvet, öfke, hepsi birden bir küre halinde toplanmış, adamın ses tellerinden geçerek tükürüklerle beraber havaya salmıştı.

Adam loş koridorda ilerlerken o kısa sürede iyice açılmış, boş boş bakan gözlerini, kirli yüzünü, kot ceketini ve eski kot pantolonunu görebildim. Elleri arkasındaydı ve muhtemelen kelepçelerle orada tutuluyordu. Koştuğu koridoru görmüyordu. Neye baktığını bilmiyorum, ama bilmek istemediğim izlenimini edindim. Körlemesine, kendisi için tehlikeli bir şekilde hızla uçarak bana doğru geliyordu.

Beni ilgilendirmede, ama merdivenden yuvarlanarak kendini harap etmesine izin veremezdim. Kendimi olanca

gücümle ona doğru atarak omzumu karnına vurmaya ve Amerikan futbolu tarzı bir müdahaleyle onu geriye düşürmeye çalıştım.

Lise boyunca her yıl yeniden forma girmiş olmamın bir sebebi vardır. Ona tos vurdum, ama o sadece *puff* diye nefesini verdi ve dönerek duvara çarptı. Sanki geldiğimi görmemiş, orada olduğumun hiç farkına varmamış gibiydi. Kör gibi boş boş bakmaya ve çılgılık atmaya devam ederek duvardan sekti ve merdivene doğru yoluna devam etti. Bense yere doğru indim; adı sanı bilinmeyen kabadayının başımda dün gece beyzbol sopasıyla vurduğu yer aniden yine zonklamaya başladı.

Benim kadar uzun boylu olmanın bir iyi yanı var –uzun kolluyum. Yeniden ona doğru döndüm ve bir elimi ileri uzatıp parmaklarımla kavradım. Kotunu kelepçelerin oradan yakaladım ve bacağına şiddetle yana çektim.

İşe yaradı. Döndü, dengesini yitirdi ve fayans zemine kapaklandı. Düşüş nefesini kestiği için çılgılığı kesildi. Merdivenlerin sonuna kaydı ve mecalsiz bir şekilde mücadele ederek durdu. Memurlar ağır adımlarla yanımdan geçip adamın iki yanında durdular.

O anda tuhaf bir şey oldu.

Genç adam başını kaldırıp bana baktı, gözleri yuvarlaklaşıp genişledi, sonunda kanlı gözbebeklerinin üzerine serpiştirilmiş dev siyah sikkelere dönüştüklerini düşündüm. Gözlerini pek bir şey görmesine imkân kalmayacak şekilde geriye çevirdi ve berrak, tiz bir sesle bağırmaya başladı.

“Büyücü!” diye ilan etti. “Büyücü! Seni görüyorum. Seni görüyorum büyücü! Peşindeki şeyleri görüyorum, önde yürünenleri ve Arkada Yürüyen’i! Geliyorlar, peşinden geliyorlar!”

Adamı kollarından tutup yeniden koridor boyunca sürüklemeye başlarlarken, “Ulu Tanrım,” dedi daha kısa boylu ve daha toplu olan memur. “Bağımlılar. Yardımın için teşekkürler ahab.”

Sersemlemiş halde adama boş boş baktım. Daha uzun boylu memurun yakasını tuttum. “Neler oluyor memur bey?” diye sordum.

Durdu ve tutuklunun ortağıyla arasında asılı kalmasına izin verdi. Tutuklunun başı öne eğilmişti ve gözleri hâlâ geriye dönüktü, ama başını bana doğru çevirmişti ve korkunç, dişlerini tamamen gösteren bir şekilde sırtıyordu. Alnı tuhaf bir biçimde kırışmıştı, sanki neredeyse bir şekilde kaş çıkıntılarının, kemiklerinin ve beyninin ön loblarının içinden banna odaklanıyor gibiydi.

“Bağımlı,” dedi daha uzun boylu memur. “Şu yeni ÜçGöz serserilerinden biri. Gölün yanında neredeyse dört gram ÜçGöz ile yakaladık. Muhtemelen içinde daha fazla vardır.” Başını salladı. “Siz iyi misiniz?”

“İyiyim, iyiyim,” diye ona güvence verdim. “ÜçGöz mü? Şu yeni uyuşturucu mu?”

Daha kısa boylu memur burnundan soludu. “Ruh dünyasını görmelerine neden olan şey, o tür bir saçmalık işte.”

Uzun boylu memur başıyla onayladı. “Meret crack’ten da-

ha fazla bağımlılık yapıyor. Yardım için teşekkürler. Ama sizin bir sivil olduğunuzu bilmiyordum. Günün bu saati burada polisten başka kimse olmasını beklemiyordum.”

“Sorun değil,” diye güvence verdim. “İyiyim.”

“Hey,” dedi daha tıknaz olan memur. Bana şaşı baktı ve parmağını salladı. “Sen şu adam değil misin? Carmichael’ın bana bahsettiği psişik danışman?”

“Buna cevap vermeyeceğim,” deyip içimden gelmeyerek sırtıttım. İki memur gülüp işlerine geri döndüler, çabucak beni yana itip tutukluyu sürükleyerek uzaklaştılar.

Adam bütün koridor boyunca çılgınca, hafif bir sesle fısıldadı. “Seni görüyorum, seni görüyorum büyücü. Arkada Yürüyen’i görüyorum.”

Bölme sırasının ucundaki bekleme alanındaki sandalyeme dönüp oturdum. Başım zonkluyor, midem rahatsız edici bir biçimde bulanıyordu. Arkada Yürüyen. Bağımlıyı daha önce hiç görmemiştim. Hiç yakınında bulunmamıştım. Çevresindeki havada bir büyü uygulayıcısının varlığını işaret eden incelikli kuvvet gerilimini hissetmemiştim.

O halde arkamda asılı Arkada Yürüyen’in gölgesini nasıl olmuş da görmüştü?

Şimdi açıklamaya zamanım olmayan sebeplerden, silinmez bir biçimde bir avcı ruhun, Arkada Yürüyen adıyla bilinen bir tür hayalet kiralık katilin varlığının kalıntılarıyla işaretliyim. Arkada Yürüyen’i çağıran ve peşimden yollayan düşmanımdan kurtularak büyük bir zorluğu aşmışım –ama avcı ruh bana asla ulaşamamış olsa da, yöntemi bilenler

Üçüncü Göz'ü kullanarak onun hâlâ arkamda uzun ve korkunç şekilli bir gölge gibi uzayıp giden işaretini görebiliyorlardı. Bana o karşılaşmayı hatırlatan bir tür ruhani yara izi.

Ama yalnızca bir büyücü o türden bir görüşe, auraları ve büyü olgularının tezahürlerini hissetme yeteneğine sahipti. Ve o bağımlı büyücü filan değildi.

ÜçGöz'le ilgili yaptığım ilk değerlendirmede hata yapmış olmam mümkün müydü? Uyuşturucu onu kullananlara hakikaten Üçüncü Göz'den görme imkânı sağlıyor olabilir miydi?

Bu düşünceyle ürperdim. Üçüncü Göz'ünüzü açmayı öğrendiğiniz zaman gördüğünüz şeyler kör edecek kadar güzel olabilir, sizi gözyaşlarına boğabilirdi –veya korkunç, en kötü kabuslarınızın sıradan ve rahatlatıcı görünmesine neden olan şeyler olabilirdi. Geçmişin, geleceğin, cisimlerin gerçek doğalarının görüntüleri. Psişik lekeler, belalı tonlar, envai çeşit ruh halkı, bütün o parlak ve incelikli renk tonlarıyla Yokdiyar'ın titreşen gücü –ve hepsi doğrudan beyninize gidiyordu: unutulmaz, kalıcı. Büyücüler Üçüncü Göz'ü kontrol etmeyi, onu büyük ihtiyaç duyulan zamanlar hariç kapalı tutmayı çabucak öğrenirler, aksi takdirde birkaç hafta içinde çıldırırlar.

Titredim. Eğer bu uyuşturucu gerçekse, eğer kullananlarda sıradan halüsinasyonlara neden olmak yerine fanilerde Üçüncü Göz'ü açıyorsa, o halde müdahale ettiğim bağımlının sergilediği zararlı etkiler bir yana görüldüğünden çok daha tehlikeli demektir. Kullanan biri çok fazla sayıda korkunç ya

da başka dünyaya ait şey görmekten çıldırmasa bile insanlar arasından düzenli olarak, görülmeksizin geçen çok sayıda varlığın illüzyonlarının ve maskelerinin altında yatanı görebilirdi –bu da o yaratıkları açığa çıkarılma korkusuyla savunma tepkisi vermeye zorlayabilirdi. Çifte tehlike.

“Dresden,” dedi Murphy ters ters, “uyan.”

Gözlerimi kırptım. “Uyumuyordum,” diye geveledim. “Gözlerimi dinlendiriyordum.”

Burnundan soludu. “Bırak, Harry,” deyip ellerime plastik köpükten bir bardak tutuşturdu. Bana tam sevdiğim gibi bol şekerli kahve yapmıştı, biraz bayat olsa da harika kokuyordu.

“Sen bir meleksin,” diye mırıldandım. Bir yudum aldım, sonra başımla bölme sırasını işaret ettim. “Söyleyeceğimi büronda duymayı tercih edersin.”

Kahvemi içerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. “Pekala,” dedi. “Hadi gidelim. Kahve de elli sent Harry.”

Peşinden bürosuna yürüdüm. Bürosu aceleyle inşa edilmiş, ucuz kontrplak duvarları ve tam olarak düzgün takılmamış kapısı olan bir odaydı. Kapının üzerine kâğıt bir tabela bantlanmıştı. Kâğıda siyah keçeli kalemle düzgün harflerle TEĞMEN KARRIN MURPHY yazılmıştı. Bir zamanlar bir başka talihsiz polis memurunun isminin yazılı olduğu tabelanın yerinde şimdi daha açık renkli tahtadan bir dikdörtgen vardı. Büronun yeni bir tabela asmakla hiç uğraşmamış olması Özel Soruşturmalar müdürünün belirsiz durumuna dair çok da incelikli olmayan bir hatırlatmaydı.

Murphy'nin büro mobilyaları, aslına bakılırsa büronun

bütün iç kısmı dışarıyla tezat oluşturuşyordu. Masası ve iskemlesi parlak, koyu ve yeniydi. Bilgisayarı sürekli açıldı ve hemen solundaki ayrı bir masada duruşordu. Bir pano küçük duvarın büyük bölümünü kaplıyordu ve üzerine mevcut vakalar düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Murphy'nin üniversite diploması, aikido madalyaları ve nişancı ödülleri büroya girdikten sonra hemen sağınızda kalan duvardaydı ve masasının önünde durduğunuzda ya da oradaki koltukta oturduğunuzda yüzünüzün hemen yanında kalıyordu. Murphy böyleydi işte –düzenli, dürüst, kararlı ve biraz da kavgacı.

Murphy, “Bekle,” dedi. Her zamanki gibi bürosunun dışında durdum, o da içeri girdi, bilgisayarını ve masasındaki küçük radyoyu kapayıp fişten çekti. Murphy makinelere her yaklaştığımda yaşanan kargaşaya alıştıktır. O işini bitirdikten sonra içeri girdim.

Oturdum ve kahvemi yudumlamaya devam ettim. Murphy masasının üzerine oturup mavi gözlerini kısarak yukarıdan bana baktı. Cumartesi günü de çalışma günlerinde olduğu kadar rahat giyinmişti –koyu renk kumaş pantolon, koyu renk bir bluz, bunları belirginleştiren sarı saçlar, parlak gümüş bir gerdanlık ve küpeler. Çok şıktı. Bense buruşuk eşofmanım ve tişörtüm, siyah pardösüm ve dağınık saçlarımla kendimi çok derbeder hissediyordum.

“Pekala Harry,” dedi. “Bana ne anlatacaksın?”

Kahvemden son bir yudum aldım, bir esnemeyi bastırdım ve bardağı masasına koydum. O bardağın altına bir altlık koyarken konuşmaya başladım. “Bütün gece üzerinde çalıştım,”

dedim yumuşak bir sesle. “Büyüyü idrak etmek için çok uğraştım. Ve anlayabildiğim kadarıyla onu iki kişi bir yana, bir kişiye yapmak bile neredeyse imkânsız.”

Bana dik dik baktı. “Bana neredeyse imkânsız olduğunu söyleme. Elimde aksini söyleyen iki ceset var.”

“Hemen kızına,” diye homurdandım. “Daha yeni başlıyorum. Bu işin herhangi bir kısmını anlayacaksan hepsini anlam gerekiyor.”

Murphy’nin ters bakışı yoğunlaştı. Ellerini masasının kenarına koydu ve ölümcül, makul bir ses tonuyla, “Pekala. Neden bana açıklamıyorsun?” dedi.

Yeniden gözlerimi ovuşturdum. “Bak. Bunu yapan her kimse bir teürji büyüsüyle yapmış. O kadarından eminim. Tommy Tomm’un ve Jennifer Stanton’ın saç tellerini, tınaklarını veya onlara bir bağ oluşturacak bir şeyi kullanmış. Sonra bir tür törensel bebekten ya da kurban hayvanından sembolik bir kalbi sökmüşler ve aynı şeyin kurbanlara da olması için muazzam miktarda enerji kullanmışlar.”

“Bu dediklerin benim için yeni şeyler değil Harry.”

“Geliyorum, geliyorum,” dedim. “Bunu yapmak için ihtiyaç duyulan enerji miktarı neredeyse inanılmaz. Bir canlı varlığı o şekilde etkilemektense küçük bir deprem oluşturmak çok daha kolay olurdu. En iyi senaryoda kendimi öldürmeden yapmayı başarabilirim. Beni gerçekten ama gerçekten sinirlendirmiş bir kişiye.”

“Kendini şüpheli olarak mı gösteriyorsun?” Murphy’nin ağzının ucu kıvrıldı.

Homurdandım. “Bir kişiye yapacak kadar güçlü olduğumu söyledim. Sanırım iki kişiyi denemek beni öldürürdü.”

“Bu işi Arnold Schwarzenegger’in büyücü versiyonu gibi birinin mi başardığını söylüyorsun?”

Omuz silktim. “Herhalde mümkündür. Daha büyük ihtimalle sadece gerçekten iyi olan biri başarmıştır. Büyüyle yapabileceğin her şeyi saf güç belirlemez. Odaklanma da önemlidir. Odaklanman ne kadar iyiye, gücünü aynı anda tek bir yere koymakta da o kadar iyi olur ve daha fazla şey yapabilirsin. Eskiçağlardan Çinli bir dövüş sanatları ustasının bir ağaç gövdesini elleriyle parçaladığını görmem gibi. Adam bir yavru köpeği başının üstüne bile kaldıramazdı, ama elindeki gücü olağanüstü bir etkiyle odaklayabiliyordu.”

Murphy aikido madalyalarına baktı ve başıyla onayladı. “Pekala,” dedi, “bunu anlayabiliyorum sanırım. Yani Bay Miyagi’nin büyücü versiyonunu arıyoruz.”

“Veya,” dedim başımı kaldırarak, “bunun üzerinde birden fazla büyücü aynı anda çalışmış olabilir. Güçlerini bir araya getirmiş ve hepsini birden kullanmışlardır.” Başımın çatlaması, midemin bulanması ve kafeinle bir araya gelerek beni biraz sersemletmişti. “Takım çalışması, takım çalışması, önemli olan bu.”

“Çok sayıda katil,” dedi Murphy ağır ağır. “Elimde tek bir katil yok ve sen bana elli katil olabileceğini söylüyorsun.”

“On üç,” diye düzelttim onu. “Asla on üç kişiden fazlasını kullanamazsın. Ama bunun çok olası olduğunu sanmıyorum. Yapması çok zordur. Çemberdeki herkesin büyüye

kendini adaması, hiçbir şüphesinin, hiçbir tereddüdünün olmaması gerekir. Ve birbirlerine tamamen güvenmeleri gerekir. Ortalama katil çetesinde o tür bir şey görmezsin. Bir tür fanatik grup, mesela bir tarikat ya da siyasi organizasyon dışında olabilecek bir şey değildir.”

“Bir tarikat,” dedi Murphy. Gözlerini ovuşturdu. “Bu iş dışarı sızarsa *Arcane* bayram eder. Yani sonuçta Bianca bu işin içindeymiş. Kesinlikle ortalıkta bunu yapabilecek yeterli sayıda düşmanı var. İcabına bakmak için o tür bir teşebbüse ilham kaynağı olmuş olabilir.”

Başımı iki yana salladım. Acım kötüleşiyor, ağırlaşıyordu, ama parçalar yerlerine oturuyordu. “Hayır. Olaya yanlış açıdan bakıyorsun. Katil, fahişeyi ve Tommy Tømm’u Bianca’ya zarar vermek için öldürmedi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onu görmeye gittim,” diye cevap verdim.

“Lanet olsun sana Harry!”

Öfkesine tepki vermedim. “Seninle konuşmayacağını biliyordun Murph. O eski moda bir canavar kız. Yetkili mercilerle işbirliği yapmaz.”

“Ama *seninle* konuştun, öyle mi?” diye sordu Murphy.

“Ne olur’ dedim.”

“Seni canın çıkana kadar döverdim, ama zaten canın çıkmış,” dedi Murphy. “Ne öğrendin?”

“Bianca işin içinde değilmiş. Kim olabileceği konusunda bir fikri yokmuş. Tedirgindi, korku içindeydi.” Beni parçalara ayırmayı deneyecek kadar korku içinde olduğundan bahsetmedim.

“Yani biri bir mesaj gönderiyordu, ama Bianca'ya değil ha?”

“Johnny Marcone'a,” diye onayladım.

“Caddelerde çete savaşları var,” dedi Murphy. “Ve şimdi işin içine büyücülüğü de sokuyorlar. Mafya büyülerini Tanrı aşkına.” Topuklarını masasının kenarına vurdu.

“Mafya savaşı. ÜçGöz tedarikçileri, geleneksel narkotik tedarikçilerine karşı. Haklı mıyım?”

Bana bir dakika boş boş baktı. “Evet,” dedi Murphy. “Evet, öyle. Nereden anladın? Ayrıntıları gazetelere açıklamadık.”

“Demin ÜçGöz ile iyice kendinden geçmiş bir adamla karşılaştım. Söylediği bir şey bana bu maddenin saçmalıklardan ibaret olmadığını düşündürdü. Bu gerçek. Ve bu tür bir uyuşturucudan bol miktarda üretmek için çok ama çok belalı bir büyücü olman gerekir.”

Murphy'nin mavi gözleri parladı. “Yani sokaklara ÜçGöz tedarik eden kişi her kimse...”

“... Jennifer Stanton'ı ve Tommy Tomm'u öldüren de o. Bundan eminim. Öyle olduğunu hissediyorum.”

Başıyla onaylayarak, “Ben de kabul etmeye meyilliyim,” dedi Murphy. “Tamam öyleyse. Öldürme büyüsünü başara-bilecek kaç kişi tanıyorsun?”

“Tanrı aşkına Murphy,” dedim, “benden sorgulama için merkeze alınacak insanların isimlerini içeren bir liste vermemi isteyemezsin.”

Mavi gözleri hiddetle dolu olan Murphy daha yakınıma

eğildi. “Yanılıyorsun Harry, isteyebilirim. Sana onları bana vermeni *emredebilirim*. Ve eğer vermezsen de seni polisi engelleme, yardım ve yataklıktan öyle çabuk içeri alırım ki başın döner.”

“Başım zaten dönüyor,” dedim. Ağzımdan ufak bir kıkırdama kaçtı. Başım zonkluyordu: güm, güm, güm. “Öyle bir şey yapmazsın Murph. Seni tanıyorum. Elimde kullanabileceğin bir şey olsaydı sana vereceğimi bal gibi biliyorsun. Eğer soruşturmaya dahil olmama izin verseydin, bana bir şans verseydin...”

“Hayır Harry,” dedi düz bir sesle. “Hayatta olmaz. Sen bana zorluk çıkarmadan da etrafım yeterince köpekbalığıyla çevrili. Zaten yaralanmışsın, sakın merdivenden yuvarlandığın gibi bir martaval okumaya kalkma. Seni betondan kazımak istemiyorum. Tommy Tomm’un icabına bakan kişi, biri gelip etrafa bakındığında nahoşlaşacaktır ve o işi yapmak senin görevin değil. Benim görevim.”

“Nasıl istersen,” dedim. “Zaman kısıtlaması olan sensin.”

Murphy’nin yüzü soldu ve gözleri alevlendi. “Sen boktan herifin tekisin Harry.”

Ona cevap vermeye başladım, gerçekten –ama kafatasım boynumun üzerinde gevşedi ve sallandı, etrafım dönmeye başladı, sandalyem arka ayakları üzerinde yalpaladı ve tehlikeli bir şekilde döndü. Muhtemelen lastiksi bir yılan gibi kayarak zemine inmenin en güvenlisi olacağını düşündüm. Yanağımın altındaki karolar hoş ve serindi, rahatlatıcı bir his veriyordu. Orada yatarken başım sürekli gümlüyor, gümlü-

yor, gümlüyor ve öbür türlü keyifli, küçük bir uyku olacak bir tecrübeyi bozuyordu.

ON İKİ

Murphy'nin bürosunun zemininde uyandım. Duvardaki saate göre yaklaşık yirmi dakika geçmişti. Başımın altında yumuşak bir şey vardı ve ayaklarım birkaç telefon defteriyle yükseltilmişti. Murphy alnıma ve boğazıma serin bir bez bastırıyordu.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Yorgundum, ağrılar içindeydim, midem bulanıyordu, başım çatlıyordu. Tek istediğim kıvrılmak ve inleyerek uykuya dalmaktı. Onu asla yapamayacağımı düşünerek nükteli bir söz söylemeyi tercih ettim. "Küçük beyaz bir elbisen var mı? Ta derinlerde seninle ilgili bir hemşire fantezimin var Murphy."

"Senin gibi bir sapığın olur tabii. Başına kim vurdu?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye mırıldandım. "Daireme inen merdivenden aşağı yuvarlandım."

"Zırvalama Harry," dedi sert bir sesle. Ama serin bezi tutan elleri hâlâ yumuşaktı. "Bu vakada ortalıkta dolanıp duruyorsun. Başındaki o şişlik de bu yüzden oldu. Öyle değil mi?"

Protesto etmeye başladım.

“Of, hiç başlama,” deyip nefesini verdi. “Zaten bir beyin sarsıntısı geçiriyor olmasan seni topuklarından arabama bağlar ve trafik içinde giderdim.” İki parmağını kaldırdı. “Kaç parmağımı kaldırıyorum?”

“Elli,” dedim ve kendim de iki parmağımı kaldırdım. “Beyin sarsıntısı değil. Sadece başımdaki ufak bir şişlik. Geçer.” Yerimde doğrulmaya başladım. Eve gidip biraz uyumam gerekiyordu.

Murphy elini boynuma koydu ve beni yeniden başımın altındaki yastığa bastırdı, belli ki o yastık da ceketiydi, çünkü onu çıkarmıştı. “Yerinde kal,” diye homurdandı. “Buraya nasıl geldin? Umarım o araba müsveddesiyle değildir.”

“Kaplumbağa ankakuşu taklidi yapıyor,” dedim. “Bir ödünç arabam var. Bak, iyileşirim. Sadece buradan çıkmama izin ver de eve gidip biraz uyuyayım.”

“Araba sürebilecek halde değilsin,” dedi Murphy. “Bir tehditsin. Bu halde direksiyon başına geçmene izin verirsem kendi kendimi tutuklamam gerekir.”

“Murph,” dedim içerlemiş halde, “bana borcunu hemen ödeyemeyeceksen şu anda bir taksiye verecek param yok.”

“Rüyada görürsün Harry,” dedi Murphy. “Nefesini de boşuna tüketme. Seni eve bırakacağım.”

“Benim buna ihtiyacım...” diye başladım, ama o ayağa kalktı ve ağır adımlarla bürodan çıktı.

Aptallık, diye düşündüm. Salaklık. Gayet kendi başıma hareket edebilecek haldeydim. Bu yüzden oturur konuma

geçtim ve ayaklarım üzerinde doğruldum.

Ya da doğrulmaya çalıştım. Aslında yarı yarıya oturmayı başardım. Sonra içimdekileri çıkardım.

Murphy geldiğinde beni yan tarafım üzerinde kıvrılmış, bürosunu da kusmuğum yüzünden kötü kokar halde buldu. Bir değişiklik yaptı ve bir şey demedi. Sadece yeniden yanımda diz çöktü, ağzımı temizledi ve boynumun arkasına yeni bir serin bez koydu.

Arabasına kadar bana destek olduğunu hatırlıyorum. Daireme doğru yaptığımız yolculuğun küçük parçalarını hatırlıyorum. Ona ödünç arabanın anahtarlarını verdiğimi, Mike ve çekici kamyonu sürücüsü hakkında bir şeyler mırıldandığımı hatırlıyorum.

Ama en çok elimin üzerindeki elinin verdiği hissi hatırlıyorum –parmakları benim büyük ve açık parmaklarının altında soğuk ve yumuşak, birazcık tedirginlikle yüklü ve güçlüydü. Sanırım daireme kadar bütün yol boyunca beni haşlayıp ve tehdit etti. Ama sanki kendine hâlâ orada olduğuma dair güvence vermek için nasıl hiç elimi bırakmadığını hatırlıyorum. Ya da bana kendisinin orada olduğuna, hiçbir yere gitmedigine dair güvence vermek için.

Murphy'ye yardım etmek için riski göze alıyorsam bir sebebi var. O iyi insanlardan biri. En iyilerinden biri.

Öğleden önce bir ara apartmanıma döndük. Murphy merdiveni inmeme yardımcı oldu ve benim için kapıyı açtı. Mister koşarak gelip bacalarına toslayarak onu selamladı. Belki de kısa boylu olmak ona daha iyi bir denge veriyor ya da öy-

le bir şey, zira Mister ona vurduğunda pek benim gibi sendelemedi. Belki de aikido sayesinde.

“Tanrı aşkına Harry,” diye mırıldandı. “Bu ev amma karanlık.” Işığı açmaya çalıştı, ama lamba filamanları geçen hafta yanmıştı ve onları değiştirecek para bulamamıştım. Bu yüzden beni kanepeye oturttu ve şöminedeki parlayan kömürlerle birkaç mum yaktı. “Pekala,” dedi. “Seni yatağa yatıracağım.”

“Eh, ısrar ediyorsan.”

Telefon çaldı. Elimle erişebildiğim bir mesafede olduğu için açtım. “Dresden,” diye mırıldandım.

“Bay Dresden, ben Linda. Linda Randall. Beni hatırlıyor musunuz?”

Heh. Erkekler Marilyn’in metro ızgarasının üzerinde durduğu o film sahnesini hatırlar mı? Ben de kendimi Linda Randall’in gözlerini hatırlarken ve bir centilmenin merak etmemesi gereken şeyleri merak ederken buldum.

“Çıplak mısın?” dedim. Ne dediğimin farkına varmam bir dakika sürdü. Amanın.

Murphy bana şeytanca baktı. Ayağa kalktı, yatak odama gitti ve çarşafı düzeltmekle meşgul olarak bana bir nebze mahremiyet sağladı. Neşelendim. Dil sürçmem Murphy’yi uyurabileceğim herhangi bir yalandan daha iyi başımdan atmıştı. Belki de sersem bir Harry kötü bir Harry olmak zorunda değildir.

Linda telefonda mırıltıyla güldü. “Şimdi arabadayım tatlım. Belki daha sonra. Bak, sana yardımcı olabilecek birkaç

şey aklıma geldi. Bu akşam görüşebilir miyiz?”

Gözlerimi ovuşturdum. Bugün cumartesiydi. Bu gece cumartesi gecesi. Bu akşam yapmam gereken bir şey yok muydu?

Canı cehenneme, diye düşündüm. Hatırlayamadığıma göre o kadar da önemli olamazdı. “Elbette,” dedim. “Tamam.”

Telefona hımladı. “Tam bir centilmensin. Arada bir öylesini severim. İşim yedide bitiyor. İyi mi? Benimle görüşmek istiyor musun? Saat sekiz diyelim mi?”

“Arabam patladı,” dedim. Dilim kabarmış gibiydi. “Seninle dairemin olduğu caddedeki 7-Eleven’da buluşabilirim.”

O yoğun, krema gibi gülüşünü yine kulağıma döktü. “Bak ne diyeceğim. Bana eve ulaşmam, güzel, sıcak bir banyo yapmam ve kendimi iyice güzelleştirmem için bir saat filan ver, sonra kollarına geleyim. Kulağa iyi geliyor mu?”

“Hımm. Tamam.”

Yeniden güldü ve veda etmeden telefonu kapadı.

Telefonu kapar kapamaz Murphy yeniden ortaya çıktı. “Bana az önce biriyle buluşma ayarlamadığını söyle Dresden.”

“Kıskanıyorsun işte.”

Murphy burnundan soludu. “Lütfen. Beni mutlu etmek için senden daha iyi bir erkeğe ihtiyacım var.” Ayağa kalkmama yardım etmek için bir kolunu arkama attı. “Kuru bir sopa gibi kırılırdın Dresden. Daha fazla hezeyana kapılmadan yatağa uzansan iyi olur.”

Onu geri itmek için bir elimi omzuna koydum. Bunu ya-

pabilecek gücüm yoktu, ama o kaşlarını çatarak geriledi. “Ne oldu?”

“Bir şey,” dedim. Gözlerimi ovuşturdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı. Bir şeyi unutuyordum, bundan emindim. Cumartesi yapacağımı söylediğim bir şey vardı. Uyuşturucu savaşlarına ve ÜçGöz uyuşturucusunun onlara verdiği Üçüncü Göz görüntüleriyle çıldıran insanlara dair düşünceleri bir kenara itmek için mücadele ettim ve konsantre olmaya çalıştım.

Hatırlamam uzun sürmedi. Monica. Ona onunla irtibata geçeceğimi söylemiştim. Pardösümün ceplerine vurarak not defterimi bulup çıkardım. El yordamıyla açtım ve Murphy’ye el salladım.

“Mum. Bir şey okumam gerekiyor.”

“Tanrı aşkına Dresden. Yemin ederim ki en az ilk kocam kadar kötüsün. O da kendini öldürecek kadar inatçıydı.” İçini çekip bir mum getirdi. Işık bir an gözlerimi acıttı. Monica’nın numarasını okudum ve çevirdim.

“Alo?” dedi bir erkek çocuk sesi.

“Selam,” dedim. “Monica ile konuşabilir miyim lütfen?”

“Kimsiniz?”

Onun için gizlice çalıştığımı hatırladım ve, “Vermont’tan dördüncü kuzeni Harry,” dedim.

“Tamam,” dedi çocuk. “Bekleyin.” Ardından telefonun ahizesini dudaklarından uzaklaştırmadan, “ANNE! VERMONT’TAN KUZENİN HARRY TELEFONDA! ŞEHİRLERARASI!”

Çocuklar. Onları sevmemek mümkün değil. Ben çocuklara taparım. Biraz tuz, bir sıkım da limonla beraber harika giderler.

Çocuk ahizeyi bırakıp ayaklarını ahşap zemine vura vura koşarak uzaklaşırken, başımın zonklamasının yerini sadece ızdıraba bırakmasını bekledim.

Bir an sonra ahize çıtırıyla alındı ve Monica alçak, biraz tedirgin sesiyle, “Şey, alo?” dedi.

“Ben Harry Dresden,” dedim. “Yalnızca vakanız hakkında ne öğrendiğimi bildirmek için aradım...”

“Özür dilerim,” diye sözümü kesti. “Şey... Benim onların hiçbirine ihtiyacım yok.”

Gözlerimi kırptım. “İı, Monica Sells mi?” Ona telefon numarasını okudum.

“Evet, evet,” dedi aceleci, sabırsız bir sesle. “Yardıma ihtiyacınız yok, teşekkür ederiz.”

“Kötü bir zamanda mı aradım?”

“Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Sadece siparişimi iptal etmek istiyorum. Hizmeti kesin. Benim için endişelenmeyin.” Sesinde bir ev kadınının iyi neşesini zorla içine atıyormuş gibi tuhaf bir tını vardı.

“İptal mi ediyorsunuz? Artık kocanızı aramamı istemiyormusunuz? Ama hanımefendi, verdiğiniz para...” Telefon cızırdamaya, parazit hattı bulandırmaya başladı. Arkada bir yerden bir ses duyduğumu düşündüm, sonunda ses parazit dışında tamamen kesildi. Bir an bağlantının tamamen kesildiğini sandım. Lanet olası güvenilirmez telefonlar. Genelde di-

ger tarafta değil, benim tarafımda sorun çıkarırlardı. Güvenilir şekilde bozulacaklarına bile emin olamıyorsunuz.

“Alo? Alo?” dedim aksi ve huysuz bir şekilde.

Monica’nın sesi geri geldi. “O konuda endişelenmeyin. Yardımınız için *çok* teşekkürler. İyi günler, hoşçakalın, teşekkürler.” Telefonu kapadı.

Ahizeyi kulağımdan ayırdım ve ona boş boş baktım. “Çok tuhaf,” dedim.

Murphy, “Hadi Harry,” dedi. Ahizeyi elimden aldı ve yuvasına sıkıca yerleştirdi.

“Ama anne. Daha karanlık bile olmadı.” Bu kötü espriyi Murphy ayağa kalkınama yardım ettiğinde başımın ne kadar kötü ağrıyacağı dışında bir şey düşünmek için yapmıştım. Yardım etti. Başım feci ağrıdı. Aksaya aksaya yatak odasına yürüdük; serin çarşafın üzerine uzandığım zaman kök salaçağımdan neredeyse tamamen emin oldum.

Murphy ateşimi ölçtü ve kafatasının arkasındaki yumurta şeklindeki şişliğe dikkat ederek saç derime eliyle dokundu. Kaleminin ışığıyla gözlerimin içine baktı, bundan hoşlanmadım. Ayrıca bana bir bardak su getirdi (bundan da hoşlandım) ve iki aspirin ya da Tylenol gibi bir şey yutturdu.

O sabaha ilişkin iki şey daha hatırlıyorum. Biri Murphy’nin gömleğini, botlarımı ve çoraplarımı çıkarması ve öne eğilip alınımı öpmesi, saçımı okşamasıydı. Sonra beni battaniyelerle kapladı ve mumları söndürdü. Mister yukarı sıçradı ve bacaklarımın arasına uzandı. Küçük dizel bir motor gibi mırlaması rahatlatıcıydı.

Hatırladığım ikinci şey telefonun yeniden çalışıyordu. Murphy tam çıkmak üzereydi, araba anahtarlarını elinde şıngırdatıyordu. Geri dönüp telefonu açtığını ve, “Harry Dresden’in meskeni,” dediğini duydum.

Bir sessizlik oldu.

“Alo?” dedi Murphy.

Bir başka duraklamadan sonra Murphy küçük bir gölge halinde kapıya geldi ve yukarıdan bana baktı. “Yanlış numara. Biraz dinlen Harry.”

“Teşekkürler Karrin.” Ona gülümsedim ya da gülümsemeye çalıştım. Çok korkunç bir görüntü olmalıydı. Yeniden gülümsedi. Orun gülümsemesinin benimkinden daha hoş olduğundan eminim.

Sonra evden çıktı. Daire karardı ve sessizleşti. Mister karanlıkta yatıştırıcı bir şekilde mırıldamaya devam etti.

Mesele, uykuya dalarken bile başımın etini yemeye devam etti. Neyi unutmuştum? Başka, daha az mantıklı bir soru da vardı –telefondaki Murphy ile konuşmak istemeyen kişi kimdi? Monica Sells beni geri aramaya mı çalışmıştı? Neden vakayı bırakmamı ve parayı geri vermeme gerek olmadığını söylemişti ki?

Bu konuda, beyzbol sopaları konusunda ve diğer konularda düşündüm, sonunda Mister’ın mırılaması beni uyuttu.

ON ÜÇ

Yıldırımın üstümdeki eski binayı titretmesiyle uyandım.

Gerçek karanlık çökmüştü. Saatin kaç olduğu hakkında hiç fikrim yoktu. Bir an kafam karışmış halde, biraz başım dönerek yatakta yattım. Bacaklarımın üstünde, muhtemelen Mister'in kısa bir süre öncesine kadar olduğu yerde bir ılık-lık vardı. Ama büyük gri kedi artık ortalıkta yoktu. Gök gürültülü fırtınalardan ödü kopardı.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Dışarıdaki betonun ve üstümdeki eski binanın üzerine yağdığını duyabiliyordum. Bina gök gürültülü fırtına ve rüzgarla gıcırdayıp sarsılıyor, yaşlanmış ve kırılana kadar inatla direnmek yerine biraz bel verecek kadar akıllanmış keresteleri hafifçe esniyordu. Muhtemelen ben de bundan bir şey öğrenebilirdim.

Midem gurulduyordu. Yataktan çıktım, biraz bocaladım ve el yordamıyla robdöşambırımı arandım. Karanlıkta bulamadım, ama Murphy'nin bir sandalyenin üzerine bıraktığı güzelce katlanmış pardösüme rast geldim. Pardösümün üstünde bir miktar nakit ve üstünde 'Geri ödeyeceksin

–Murphy’ yazan bir peçete duruyordu. Parayı görünce so-murttum ve hissettiğim minnet parıltısını göz ardı etmeye ça-lıştım. Pardösümü alıp çıplak üstüme geçirdim. Ardından çıplak ayakla oturma odasına yürüdüm.

Gök gürültüsü dışarıda yine çaturdayıp homurdandı. Fırtı-nayı birçok insanın hissedemediği bir biçimde hissedebiliyor-dum. Benim gibi hissedenlerin çoğu da bunu sinirlerine verir. Yukarıda çiğ, çıplak enerji vardı ve bulutların içinde titreşiyor-du. Yağmurdaki ve bulutlardaki suyu, hareket eden havanın sa-ğanaktaki damlacıkları yukarıdaki binanın duvarlarına üfle-yişi-ni duyabiliyordum. Ölüm-cül yıldırımın ateşinin yukarıda bu-luttan buluta sıçrayarak beklediğini ve yıldırımın saldırısının en ağır kısmını sineye çeken sabırlı ve ebedi toprağa giden en dü-şük direnç yolunu aradığını hissedebiliyordum. Dört elementin hepsi etkileşiyor, hareket ediyor, enerji her bir biçiminde bir yerden başka yere hızla akıyordu. Fırtınalarda çok fazla potan-siyel vardı ve bir büyücü yeterince çaresiz ya da aptalsa bundan yararlanabilirdi. Yukarıda eski doğa kuvvetleri birbiriyle dalaşı-yor, taklalar atıyordu ve kullanılacak çok fazla enerji vardı.

Kaşlarımı çatarak bunu düşündüm. Daha önce aklıma gelmemişti. Çarşamba gecesi bir fırtına olmuş muydu? Evet, olmuştu. Kuşluk vaktinde bir ara yıldırımın beni uyandırdı-ğını hatırlıyordum. Katilimiz büyülerini beslemek için bu enerjiden yararlanmış olabilir miydi? Mümkündü. Araştırıl-ması gerekiyordu. Bu şekilde güçlendirilmiş bir büyü çoğun-lukla, dikkatle yönlendirilerek kullanılamayacak kadar istikrar-sız veya geçici olurdu.

Şimşek yine ışıldadı ve gümbürtü bana erişene kadar dört saniye saydım. Eğer katil gerçekten fırtınaları kullanıyorsa ve yeniden saldıracaksa bunun bu gece olması mantıklı olurdu. Ürperdim.

Midem gurulduyordu; daha sıradan konulara dikkatimi verdim. Başım biraz daha iyi gibiydi, artık dönmüyordu. Kar-nım bana çok öfkeliydi; birçok uzun boylu ve sıska adam gi-bi durmadan yerim, ama hiç kilo almam. Neden böyle oldu-ğuna dair hiçbir fikrim yok. Ayaklarımı sürüyerek mutfağa yürüdüm ve ocağı hazırlamaya başladım.

“Mister?” diye seslendim. “Aç mısın oğlum? Biraz burger yapacağım. Mımmmmm.”

Şimşek bir daha, bu sefer daha yakında ışıldadı ve gök gü-rültüsü hemen ardından geldi. Işıltı yarı yarıya gömülü pen-cerelerimi aşp gözlerimi yakacak ve beni irkiltecek kadar parlaktı. Ama o bir anlık ışıltıda Mister’a gözüm ilişti.

Kedi kitap rafımın en üstünde, dairenin uzak köşesindeydi –ön kapıdan mümkün olan en uzak mesafedeydi. Mister yarı karanlıkta parlayan gözleriyle ön kapıyı izliyordu, bütün yayılmış kedilerde bulunan o tembel kedi görünümüne sahip olsa da, kulaklarını yukarı dikmişti ve gözlerini kapıdan ayır-mıyordu. Eğer bir kuyruğu olsaydı o da seğirirdi.

Odanın kapısından bir vurma, daha doğrusu hafifçe tık-latma sesi geldi.

Belki de fırtına beni tedirgin ediyordu, duyularımınla araş-tırarak dışarıda var olabilecek herhangi bir tehdidi yokladım. Fırtına her şeyi allak bullak etmişti, bütün o fiziksel ve ruha-

ni gürültü kapımın dışında birinin olduğundan fazlasını hissedebilmemi engelledi.

Silahı bulmak için pardösümün cebini yokladım –ama onu dün gece laboratuvarıda kenara koyduğumu ve polis karakoluna giderken yanıma almadığımı hatırladım. Polisler polis dışında herhangi birinin karakolda silah taşımaya iyi gözle bakmazlar, neden diye sormayın. Her halükarda, silah şu anda kolay erişebileceğim bir yerde değildi.

Sonra Linda Randall'ın geleceğini hatırladım. Bu kadar kolay ürktüğüm için, sonra bu kadar fazla uyuduğum için, sonra da iki gündür duş almamış gibi koktuğum, saçımı taramadığım, tıraş olmadığım ve iticiliğimi biraz olsun azaltacak başka bir şey yapmadığım için kendime kızdım. Ah, neyse. Linda için o tür şeylerin pek de önemli görünmediği izlenimine kapıldım. Belki de *eau des hommes*'u¹ seviyordu.

Kapıya yürüdüm ve bir elimle saçımı arkaya yatırıp utangaç utangaç sırtımmaya çalışarak kapıyı açtım.

Susan Rodriguez siyah şemsiyesini üstünde tutmuş, dışarıda yağmurda bekliyordu. Haki bir yağmurluk ve altına pahalı, siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti. Boğazında ve kulaklarında inciler parlıyordu. Kapıda belirtdiğim zaman gözlerini kırptı. “Harry?” Ona boş boş baktım. Aman Tanrım. Susan ile buluşacağımı unuttuğum. Nasıl olur da bunu unutabilirdim? Yani, Beyaz Konsey'e, polise, vampirlerle, beyin sarsıntılarına, müptelalara, mafya patronlarına ve beyzbol sopası sallayan kabadayılara rağmen...

1) Fr. Erkek kokusu. –çn

Eh, hayır. Muhtemelen dünyada onca şeyin arasında zih-nimi ona vermeme neden olabilecek kadar olağanüstü bir ka-dın yoktu. Yine de bana biraz küstahça göründü.

“Selam Susan,” dedim zayıf bir sesle. Arkasına dikkatle baktım. Susan kaçta geleceğini söylemişti? Dokuz mu? Peki Linda ne demişti? Sekiz –yok, hayır. Önce sekiz demiş, son-ra ondan bir saat sonra geleceğini söylemişti. Yani dokuzda. Aman ne güzel. Bu iş hiç eğlenceli olmayacaktı.

Susan beni bir kitap gibi okudu ve yağmurda arkasına bir göz attı, sonra yeniden başını bana çevirdi. “Birini mi bekli-yorsun Harry?”

“Tam olarak değil,” dedim. “Ee, şey. Belki. Bak, içeri gir. Sırılsıklam oluyorsun.” Bu da tam olarak doğru değildi. Açık kapıda öyle dururken rüzgar yağmuru merdivenden bana at-tığı için *ben* sıırılsıklam oluyordum. Çıplak ayaklarım iyice ısı-lanmıştı.

Susan ağzını kıvrıarak şeytani, yırtıcı bir gülümseme ta-kındı, şemsiyesini katlayıp içeri girdi ve yanımdan geçti. “Dairen bu mu?”

“Hayır,” dedim. “Bu Zürih’teki yazlığım.” Susan ben kapı-yı kapar, yağmurluğunu alır ve girişin yakınındaki yüksek, eski ve ahşap bir şapkalığa asarken beni gözledi.

Yağmurluğunu astıktan sonra Susan bana sırtını döndü. Elbisesi sırtını, omurgasının uzun kavisini ta beline kadar gösteriyordu. Oldukça uysal bir etek çizgisi ve uzun, dar kol-ları vardı. Hoşlanmışım. Hem de çok. Benden uzağa, şömi-neye doğru yürürken bir süre sırtını görmeme izin verdi,

sonra yavaşça yüzünü bana dönüp kendinden memnun halde sırtarak pürüzsüz kalçalarından birini kanepeye yasladı. Simsiyah saçlarını başının üstünde toplamış, uzun ve ince boynunu ortaya çıkarmıştı, derisi pürüzsüz ve harika bir şeyin reklamıydı. Dudaklarının kenarlarını yukarı kıvrırdı ve koyu, parlak gözlerini kısarak bana baktı. “Polis seni fazla mı çalıştırıyor Harry?” dedi ağır ağır. “Cinayetler sansasyonel olmalı. Suç dünyasının önemli ismi büyüyle öldürüldü. Bir açıklama yapmak ister misin?”

İrkildim. Hâlâ *Arcane* için haber peşindeydi. “Elbette,” dedim. Gözleri hayretle büyüdü. “Bir duşa ihtiyacım var,” dedim. “Hemen döneceğim. Mister, hanımefendiye göz kulak ol, tamam mı?”

Susan çabucak gözlerini devirdi, ardından yukarı göz attı ve kitap rafının üstüne tünemiş Mister’ı inceledi. Mister ise bir kulağını aniden hareket ettirip sabit gözlerle kapıya bakmayı sürdürdü.

Yukarıda yine gök gürledi.

Susan için birkaç mum yaktım, sonra bir tanesini beraberrimde banyoya götürdüm. Düşün Harry. Uyan ve kafanı temizle. Ne yapacaksın?

Temizlen, dedim kendime. At gibi kokuyorsun. Başından aşağı soğuk su dök ve bu işi hallet. Linda Randall bir dakika içinde burada olacak ve Susan’ın cinayetlere burnunu sokmasını engellemenin bir yolunu bulman gerekiyor.

Kendi tavsiyemle mutabık kaldım ve aceleyle soyunup duşa girdim. Su ısıtıcısı kullanmam ve sonuç olarak soğuk

duşlar almaya gayet alışığımdır. Aslında benim ve genel olarak büyücülerin hangi sıklıkta gerçek kadınlarla buluşmayı başardıkları düşünülduğünde belki de böylesi daha iyidir.

Tam şampuanı köpürtüyordum ki, yıldırım çok daha kötüleşti, gök gürültüsünün şiddeti çok arttı ve yağmur sertleşti. Fırtınanın en üst noktası eski binaya çarpmış, hem de çok sert çarpmıştı. Şiddetli elektrik boşalmasında net bir şekilde görmek neredeyse imkânsızdı. Gök gürültüsünde duymak neredeyse imkânsızdı. Ama gözümün ucuyla titrek bir hareket yakaladım. Bir gölge banyodaki gömülü pencerenin (sade bir perdeyle örtülüydü) bir yanından diğer yanına hareket etmişti. Biri daireme inen merdivene doğru hareket ediyordu.

Kadınlarla çok fazla başarımlı olmadığımından bahsetmiş miydim? Böyle geceler bunun sebeplerinden biridir. Büyük bir paniğe kapıldım. Saçım köpüklü halde duştan fırladım, belime bir havlu sardım ve ön odaya yöneldim.

Linda'nın kapıya gelmesine ve Susan'ın onu açmasına izin veremezdim. İşte o, kedi dalaşına en çok benzeyen şeylerden biri olurdu ve bütün tırmıklara ve ısırlıklara maruz kalan da ben olurum.

Yatak odamdan ana odaya geçerkenki köşeyi döndüm ve Susan'ın kapı koluna uzandığını gördüm. Yıldırım yine ısıldadı ve gök gürültüsü kolun çıt sesini duymamı önledi. Ama başka bir şey, hırıltılı, tükürüklü bir ses duydum ve Mister'in ayaklandığını, arka tarafını yukarı kaldırdığını, dişlerini gösterdiğini, artık uyuklu olmayan gözlerini kapıya sabitlediğini ve tüylerinin diken diken olduğunu gördüm.

Susan kapıyı açarken gök gürültüsü sona erdi. Yüzünü profilden görebiliyordum. Bir eli belindeydi ve güzel ağzında küçük, neşeli ve tehlikeli bir gülümseme vardı.

Kapı açılırken, bir ruh varlığı faniler dünyasına geldiğinde ona eşlik eden, şimdiye kadar fırtınanın gürültüsünde gizlenmiş enerji bulutlarını hissettim. Kapıda oldukça bodur, bir elliden kısa, düz, kahverengi bir yağmurluk giymiş, yukarıdaki mavi şimşegin aydınlattığı bir siluet duruyordu. Siluetin yanlış, o eski Toprak Ana'nın parçası olmayan bir yanı vardı. 'Kafası' dönüp bana baktı ve aniden yukarıda dans eden yıldırım kadar mavi bir çift alev noktası parlayıverip, her şeyden çok büyük ve sigilli bir kurbaganın yüzünü andıran bir yüzün kayış gibi, insansı olmayan kavislerini aydınlattı.

Susan iblisin gözlerini bir metreden az mesafeden net bir biçimde gördü ve çılgılık attı.

Kanepeye doğru harekete geçerek, "Susan," diye bağırdım. "Yoldan çekil!" Kendimi kanepenin arkasındaki zemine attım ve sert zeminin kaburgalarımın çarpmasıyla bir *offf* sesi çıkararak yere indim.

Ben kanepenin arkasında kaybolurken iblisin çenesi sessiz bir tıslamayla açıldı ve boğazı tuhaf bir şekilde büzüldü. Bir tıslama sesi duyuldu ve kanepenin kalp şeklindeki bölümünün ardında bir sis bulutu ve kötü bir koku bırakarak öylece *eridi*. Etrafa, yakınımıdaki zemine sıçrayan su damlacıklarının dokunduğu yerler iki saniye içinde çürüyerek dışa dönük küçük deliklere dönüştü. Yuvarlanarak kanepeden ve iblisin asidinden uzaklaştım.

“Susan!” diye bağırdım. “Mutfığa doğru gerile! Onunla arama girme!”

“Nedir bu?” diye çığlık atarak karşılık verdi.

“Kötü adam!” Başımı kaldırdım ve ani bir uyarıda yeniden aşağı eğilmeye hazır halde kanepedeki tüten delikten dikkatle baktım. Bodur ve insandan daha cüsseli iblis kapıda durmuş, uzun parmaklı, tabanımsı uçlara sahip ellerini ileriye, evin içine doğru eğmişti. Bir ışık perdesine dayanmış gibi duraklıyordu.

Susan uzak köşeden, kapının yakınından, “Neden içeri girmiyor?” diye sordu. Sırtını duvara dayamıştı ve gözleri faltaşı gibi açık, korku içindeydi. Tanrım, diye düşündüm, ne olur bayılma Susan.

“Arazi kanunları,” dedim. “Bu fani bir yaratık değil. Bir evin etrafındaki engelden geçebilmek için enerjisini toplaması gerek.”

“İçeri girebilir mi?” dedi. Sesi tiz ve keskindi. Sorular soruyor, bilgi ve veri topluyor, içine işlemiş kariyer içgüdülerine sığınyordu –bunun sebebinin akılcı beyninin kısa devre yapması olduğundan şüpheleniyordum. Bu ilk defa bir iblise net bir şekilde bakan insanların başına gelen bir şeydir.

Aceyleyle ona doğru gittim ve kolunu tutarak onu geriye, laboratuvarıma inen kapıya doğru sürükledim. Kapıyı çekip katlanır merdivenli inişi ortaya çıkardım ve, “Buraya in,” diye bağırdım.

“Karanlık!” diye protesto etti. “Aman Tanrım.” Gözlerini kırparak belime baktı. “Harry? Neden çıplaksın?”

Aşağı baktım. Ve kızardım. Havlu ben etrafta dans ederken düşmüş olmalıydı. Aşağı bakmam başımda kalmış şampuan köpüklerinin aşağı akıp gözlerimi sıplatmasına ve yakmasına neden oldu. Bu akşam daha kötü olabilir miydi?

Kapıdan bir yırtılma sesi geldi ve kurbağa iblis tökezleyip adeta dalgalanarak içeri adım attı. Artık evimdeydi. Arkasındaki gökyüzünde şimşek dans etmeye devam ediyordu ve yaratık bana doğru gelirken ancak çirkin, kambur ana hatlarını ve geniş, yuvarlak, delici gözlerinin elektrikli ışığını görebiliyordum. Boğazı ufak, inişli çıkışlı hareketlerle oynuyordu.

“Kahırbela,” dedim. Kriz anlarında çok güzel konuşurum. Susan’ı merdivene doğru ittim ve iblise dönüp başparmaklarımı birbirine dokundurdum, parmaklarımı açtım ve avuçlarımı ona çevirdim.

İblis yeniden ağzını açtı ve kaygan, tükürüklü bir ses çıkardı.

“*Vento Riflittum!*” diye bağırarak korkumu ve gerginliğimi somut bir şekle dönüştürdüm ve gümleyen kalbimden çıkarp, omuzlarım ve kollarımın üzerinden düşmanıma yönlendirdim. İblis asidinden oluşan kürecik hızla yüzüme doğru geldi.

Dehşetim ve adrenalinim kükreyerek rüzgar biçiminde parmaklarımdan çıktı ve insanın başından saçını koparacak kadar hız kazandı. Asit damlasını yakalayıp ince bir serpinti halinde iblise doğru fırlattı ve yaratığı aniden durdurdu, hatta onu birkaç adım geri sürdü. İblisin pençe uçlu ayakları dairenin pürüzsüz zemininde kayıp kilimlere takıldı.

Asit cızırdadı ve yaratığın derisinden küçük elektrik mavisi kıvılcımlar çıkardı, ama iblise görülür bir zarar vermedi. Fakat bir nefeslik sürede üzerindeki yağmurluğu çözüp parça parça etti ve kilimlerle mobilyama büyük zarar verdi.

İblis başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Uzak köşeye, kapının yakınına döndüm ve kolumu uzatarak, “*Vento servitas!*” diye haykırdım. Büyücü asam aynı rüzgarın daha hafif, daha hassas bir esintisiyle havalandı ve soluk, pürüzsüz tahtası karanlıkta neredeyse ışıldayarak bana doğru uçu. Asayı elimle yakaladım ve iblise doğru dönerek asadaki uzun, kesintisiz ahşap damarların derinliklerindeki güç ve kudret çizgilerini çağırdım. Asayı bir çubuk gibi yatay biçimde yaratığa doğru uzattım ve, “Çık! Çık! Çık! Burada istenmiyorsunuz!” diye bağırdım. Bu belki de başka herhangi bir durumda biraz fazla dramatik kaçabilirdi –ama oturma odanızda bir iblis olduğunda hiçbir şey aşırı görünmez.

Görünmeyen bir güç dalgası yeri süpüren bir süpürge gibi asamdan dışarı akın ederken kurbağa iblis omuzlarını kamburlaştırdı, geniş ayaklarını yere bastırdı ve hırladı. İblisin asanın kuvvetine karşı bastırarak bana direndiğini hissedebiliyordum, sanki tahtayı dikey bir çelik çubuğa yaslayıp onu ortadan kırmaya çalışır gibiydim.

Birkaç saniye sessizce mücadele ettik, sonunda bu yaratığın benim için fazla güçlü olduğunun farkına vardım. Onu önemsiz yaramaz bir çocuk gibi ya da rahatsız edici bir öcü gibi kovamayacaktım. Çok geçmeden bitap düşecektim ve iblis tekrar hareket edebildiği anda ya beni asidiyle eritecek ya da

sallanarak bana doğru yürüyecek ve beni parçalara ayıracaktı. Bir faniden daha güçlü ve çok daha hızlı davranacak ve ya ben ölünceye, ya güneş yükselinceye ya da bir dizi başka olası-
lıkdışı durumdan biri gerçekleşinceye kadar durmayacaktı.

“Susan!” diye bağırdım göğsüm inip kalkarak. “Orada mısın?”

“Evet,” dedi. “Gitti mi?”

“Hayır, tam olarak değil.” Avuçlarıminin terlediğini, asanın pürüzsüz tahtasının kaymaya başladığını hissettim. Sabun köpüklerinin gözlerimde neden olduğu yanma arttı ve iblisin gözlerinin ışığı parlaklaştı.

“Neden onu tutuşturuyorsun? Vur onu! Patlat onu!” Sesinde bir arama tınısı vardı, sanki aşağıdaki laboratuvarı etrafa bakınıyordu.

“Yapamam,” dedim. “Yaratığa zarar verecek kadar enerji veririm beraberinde ikimizi de patlatırım. Buradan çıkman gerekiyor.” Zihnim arı gibi çalışıyor, ihtimalleri, sayıları, enerji rezervlerimi soğuk ve akılcı bir şekilde hesaplıyordu. Yaratık benim için buradaydı. Eğer onu bir tarafa, yatak odama ve banyoma çekersem, belki Susan kaçabilirdi. Öte yandan yaratığa beni ve herhangi bir tanığı öldürmesi emri verilmiş de olabilirdi, bu durumda benim işimi bitirdikten sonra onun da peşine düşerdi. Onu buradan çıkarmanın başka bir yolu olmalıydı. Sonra hatırladım.

“Susan!” diye bağırdım. “Oradaki masada bir şişe var. İçindekini iç ve buradan uzakta olduğunu düşün. Tamam mı? Çok uzakta olduğunu düşün.”

Susan, “Buldum,” diye seslendi bir saniye sonra. “Kötü kokuyor.”

“Lanet olsun, bir iksir o. Seni buradan çıkaracak. İç şunu!”

Bir tıkaç açma sesi duyuldu, bir an sonra Susan, “Şimdi ne olacak?” dedi.

Gözlerimi kırptırdım ve aşağı inen merdivene baktım. “İşe yaramalı...” Sözümü yarıda kestim, zira kurbağa yaratık öne eğilmiş, pençeli ayağını ileri uzatmış ve o adımla bana bir metre yaklaşmıştı. Onu yeniden durdurmayı zar zor başardım, ama sadece birkaç saniye sonra boğazıma saldıracağını biliyordum.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Susan. “Lanet olsun Harry, bir şey yapmamız gerek.” Ardından koyu gözleri ışıldayarak hızla merdivenden yukarı geldi. Elinde 38’lik tabancam vardı.

“Hayır!” dedim. “Yapma!” Asamın daha da kaydığını hissettim. İblis bütün savunmamı aşmaya hazırlanıyordu.

Susan solgun bir yüzle, elleri titreyerek silahı kaldırdı ve ateş etmeye başladı. Bir 38’lik Chiefs Special tabancada altı kurşun vardır ve ben zırh delici veya patlayıcı veya o tür abartı bir şeyler değil, orta hızlı kurşunlar kullanırım. Böylece büyü varlığında bir şeyin ters gitmesi ihtimali azalır.

Silah gayet basit bir makinedir. Bir altıpatlar ise neredeyse çok basittir. Çarklar, dişliler ve basit bir kol çalışarak barutu tutuştururlar. Çoğu zaman büyüünün fiziğe itiraz etmesi güçtür.

Altıpatlar altı kere gürlledi.

İlk iki kurşun ıskı geçmiş ve başka bir yere çarpmış olmalıydı. Sonraki ikisi iblisin postunu vurup onda derin çentikler açtıktan sonra geri sekti ve korktuğum gibi yaratıktan ziyade bizim için tehlike oluşturacak şekilde odanın dört bir yanında vızıldayarak gidip geldi. Neyse ki seken kurşunlar ikimizi de ne yaraladı ne öldürdü. Beşinci kurşun iblisin uzun, tuhaf biçimli bacaklarının arasından geçip gitti.

Altıncı kurşun yaratığı yıldırım rengine parlayan gözlerinin tam ortasından vurarak dengesini bozdu ve kurbağamsı bir hüsrın tıslamasıyla yere düşmesine neden oldu.

Nefes nefese bir halde Susan'ın bileğini kavradım. O silahı yere atarken, "Bodruma," diye hırladım. İkimiz de koşuşturarak merdivenden aşağı indik. Kapıyı arkamdan kapamaya zahmet etmedim. Yaratık gerekirse zemini olduğı gibi yırtıp geçebilirdi. Bu şekilde, zeminden tünel açarak başımızın üstüne geleceğine, en azından nereden geleceğini bilecektik.

Arzu etmemle, hâlâ tuttuğum asanın ucu ışığa boğularak odayı aydınlattı.

Raftan, "Harry?" diye seslendi Bob. Kafatası göz ışıklarını yaktı ve kendi etrafında dönerek bana baktı. "Neler oluyor böyle? Vay vay, bu bebek de kim?"

Susan sıçradı. "O da ne?"

"Boşver onu," dedim ve kendi tavsiyeme uydum. Laboratuvar masamın uzak ucuna gittim ve zemindeki kutuları, torbaları, not defterlerini ve eski kitapları tekmelemeye başladım. "Zeminin bu kısmını temizlememe yardım et. Çabuk!"

Yardım etti. Laboratuvarın bu ucunun böylesine dağınık

durmasına neden olduğu için temizlik becerilerim olmamasına lanet okudum. Yere döşediğim halkaya ulaşmaya çalışıyordum. Beton üzerindeki bu kusursuz bakır halka, bir iblisi içeride ya da dışarıda tutma gücü kazandırılabilcek kesin-tisiz bir döngüydü.

Biz çalışırken Bob yutkunarak, “Harry!” dedi. “Şey, merdivenden acayip belalı bir kurbağa iblis iniyor.”

“Biliyorum Bob.” Ben birkaç boş mukavva kutuyu kaldırıp yana atarken Susan çılınca kâğıtlan uzağa fırlattı ve yaklaşık bir metre çapındaki bakır halkanın bütününü açığa çıkardı. Elini tuttum ve dairenin içine adım atarak onu yakınımaya çektim.

Hayret ve dehşet dolu bir ifadeyle, “Neler oluyor?” diye sordu Susan.

“Sadece yakınımada dur,” dedim. Sıkıca bana tutundu.

“Seni görüyor Harry,” dedi Bob. “Sanırım sana bir şey tükürecek.”

Bob'un haklı olup olmadığını görecektim zamanım yoktu. Eğildim, daireye asamın ucuyla dokundum ve yarattığı dışarıda tutmak için gücün içine akmasını arzuladım. Daire etrafımızı sararak havada sessiz ve görünmez bir gerilim oluşturdu.

Bir şey yüzümden birkaç santim mesafede havaya serpil-di ve tısladı. Başımı kaldırdığımda siyah, cızırtılı asidin dairenin gücünün bize sağladığı görünmez kalkandan kayarak indiğini gördüm. Yarım saniye önce gelseydi yüzümü eritirdi. Amma neşeli bir düşünce.

Soluklanmaya, dik durmaya ve herhangi bir parçamın dairenin dışına uzanmasına izin vermemeye çalıştım, zira bu

olursa dairenin devresi kınılır ve gücü ortadan kalkardı. Kollarım titriyordu ve bacaklarımda derman kalmamıştı. Susan da gözle görülür şekilde titriyordu.

Iblis üzerimizde dikildi. Yaratığı asanın ışığında net bir şekilde görebiliyor, ama göremiyor olmayı diliyordum. Kor-kunç denecek kadar çirkin, şekilsiz, kötücül, aşırı kaslıydı ve onu kurbağayla karşılaştırmamın tek sebebi tarifine uzaktan bile olsa uyan başka hiçbir şey bilmememdi. Iblis bize dik dik baktı ve bir yumruğunu dairenin kalkanına geçirdi. Yumruk mavi bir kıvılcım yağmuruyla geri sekti ve yaratık dehşet verici ve ıslıklı bir sesle tısladı.

Dışarıda devam eden fırtınanın gümbürtü ve homurtusu alt bodrumun kalın duvarları yüzünden boğuk boğuk geliyordu.

Susan yakınımda duruyordu ve ağlamak üzereydi. “Neden bizi öldürmüyor? Neden bize erişmiyor?”

“Erişemez,” dedim hafif bir sesle. “Geçemez ve daireyi parçalayacak herhangi bir şey yapamaz. İkimizden biri o hatı geçmediği sürece güvende olacağız.”

“Ah, Tanrım,” dedi Susan. “Ne zamana kadar burada durmamız gerekiyor?”

“Şafak,” dedim. “Şafağa kadar. Güneş doğduğunda gitmesi gerekir.”

“Burada güneş yok,” dedi Susan.

“O şekilde işlemez. Onu çağıran kişiye uzanan bir tür güç kablosu vardır. Bir yakıt hattı. Güneş doğar doğmaz o hat kesilir ve yaratık havası kaçmış bir balon gibi ortadan kaybolur.”

“Güneş ne zaman doğacak?” diye sordu.

“Ee, şey. Yaklaşık on saat sonra.”

“Ah,” dedi. Başını çıplak göğsüme yasladı ve gözlerini kapadı.

Kurbağa iblis yavaş yavaş dairenin çevresini arşınıyor, kalkanda zayıf bir nokta arıyordu. Bulamayacaktı. Gözlerimi kapadım ve düşünmeye çalıştım.

“Ee, Harry?” dedi Bob.

“Şimdi olmaz Bob.”

Yeniden, “Ama Harry...” diyecek oldu.

“Lanet olsun Bob. Düşünmeye çalışıyorum. Gerçekten bir işe yaramak istiyorsan o kadar güvendiğin o kaçış iksirinin neden Susan’da işe yaramadığını anlamaya çalışabilirsin.”

“Harry,” diye protesto etti Bob, “ben. de sana onu söylemeye çalışıyorum.”

Göğsüme yaslanmış olan Susan mırıldandı. “Burası sıcak mı oldu? Yoksa bana mı öyle geliyor?”

Korkunç bir şüpheyi kapıldım. Başımı eğip Susan’a baktım ve içime bir his çöktü. Yok canım. Hayır. Olamazdı.

Susan başını kaldırıp bana baktı. Siyah gözleri dumanlıydı. “Öleceğiz, öyle değil mi Harry? Hiç sevişerek ölmek istediğini düşündüğün oldu mu?”

Neredeyse dalgın bir şekilde göğsümü öptü.

Güzel bir histi. Gerçekten ama gerçekten güzeldi. Elimin altındaki bütün o çıplak, şahane sırta dikkat etmemeye çalıştım.

Tenime dokunarak, “Ben çok düşündüm,” dedi.

“Bob,” diye başladım giderek öfkelenen bir sesle.

“Sana söylemeye çalıştım,” diye inledi. “Gerçekten! Yanlış iksiri aldı ve bir dikişte içiverdi.” Bob’un kafatası biraz banna doğru döndü ve göz ışıkları parladı. “Ama kabul etmen gerek. Aşk iksiri *mükemmel* işliyor.”

Susan göğsümü öpüyor ve bir hanımefendiye yakışmayan, son derece keyif verici ve dikkat dağıtıcı bir biçimde gövdesini benimkine sürüyordu. “Bob, yemin ederim, seni iki yüz yıl boyunca bir duvar kasasına kilitleyeceğim.”

“Benim hatam değil ki!” diye protesto etti Bob.

Iblis dairenin içinde olanları kurbağamsı gözlerle izledi, ardından zemindeki ıvır zıvırın bir kısmını tekmeleyerek temizleyip bağdaş kurdu ve bir farenin başını deliğinden çıkarmasını bekleyen bir kedi kadar sabırsız ve saldırmaya hazır bir tavırla dik dik bakmaya başladı. Susan şehvetli gözlerle beni süzüp zorla zemine ve dolayısıyla da dairenin koruyucu gücünün dışına indirmeye çalıştı. Bob inleyerek masum olduğunu söylemeyi sürdürdü.

Kim demiş bir hanıma iyi vakit geçirtmeyi bilmiyorum diye?

ON DÖRT

Susan boynumu çekti ve başımı aşığıya indirerek beni öptü. Öpücükler söz konusu olduğunda, eh, son derece ilginçti. Tam olarak ihtiraslı, terk edilmiş, zerre utangaçlık veya tereddüt içermeyen bir öpücüktü. Veya en azından onda bu hisler yoktu. Bir dakika sonra hava almak için ayrıldım. Dudaklarım öpücüğün yoğunluğundan karıncalanıyordu ve Susan bana alevli gözlerle bakıyordu. “Al beni Harry. Sana ihtiyacım var.”

“Ee, Susan. Bu hiç de iyi bir zaman değil,” dedim. Iksir onu iyiden iyiye ele geçirmişti. Tekrar merdiveni çıkıp iblise ateş etmesine yetecek kadar dehşetinden sıyrılmasına şaşmamalıydı. Iksir, içindeki engelleri aynı zamanda korkularını da giderecek kadar indirmiş olmalıydı.

Susan’ın parmakları dolaştı ve gözleri ışıldadı. “Ağzın hayır diyor,” diye mırladı, “ama *bu* evet diyor.”

Ayakuçlarımın üzerinde dikildim ve yutkunarak aynı anda hem dengemi korumaya hem de elini üzerimden çekmeye çalıştım. “O *her zaman* aptalca bir şeyler söyler,” dedim.

Mantık yürütme yetisini yitirmişti. İksir libidosunu intihara meyilli bir aşırılığa götürmüştü. “Bob, yardım et bana!”

“Kafatasının içinde hapisim,” dedi Bob. “Eğer beni serbest bırakmazsan pek bir şey yapamam Harry.”

Susan ayakuçlarının üzerinde yükselerek kulağını ısırdı, biçimli kalçalarını bir kalçama sardı ve inleyerek beni zeminde doğru çekmeye başladı. Dengem bozulur gibi oldu. Bir metrelik bir daire, pusuya yatmış iblisin saldıracağı bir parçayı dışarı çıkarmadan güreşmek, jimnastik yapmak ya da... başka herhangi bir şey yapmak için yeterince büyük değildi.

“Diğer iksir hâlâ orada mı?” diye sordum.

“Elbette,” dedi Bob. “Zeminde düştüğü yeri görebiliyorum. Sana atabilirim de.”

“Tamam,” dedim heyecanlanarak. Şey, yani daha da heyecanlanarak. Hâlâ bu bodrumdan canlı çıkabilirdim. “Seni beş dakikalığına serbest bırakacağım. Bana iksiri atarak yardımcı olmanı istiyorum.”

“Olmaz Patron,” dedi Bob. Sesi çıldırtacak kadar neşeliydi.

“Olmaz mı? Olmaz mı?!”

“Yirmi dört saatlik bir izin isterim, yoksa olmaz.”

“Lanet olsun Bob! Seni serbest bırakırsam yapacaklarından ben sorumlu olurum. Bunu biliyorsun!”

Susan, “Altımda iç çamaşırı yok,” diye fısıldadı ve beni zemine indirmek için profesyonel güreştekilere yakın bir hareket yaptı. Dengemin bozulmasına ramak kalmışken son anda onu bertaraf etmeyi başardım. İblis kurbağa gözlerini kısı ve ayağa kalkarak üstümüze atlamaya hazır halde durdu.

“Bob!” diye bağırdım. “Seni alçak pislik!”

“Birkaç yüzyıl kemikli eski bir kafatasında yaşamayı sen dene Harry! Sen de arada bir gece dışarı çıkmak isterdin!”

“Tamam!” diye bağırdım. Dengem yine bozulmaya yüz tutunca yüreğim ağzıma geldi. “Tamam! Sadece iksiri bana attığından emin ol! Yirmi dört saatin var.”

“Sadece onu tuttuğundan emin ol,” diye cevap verdi Bob. Ardından turuncumtırak bir ışık seli kafatasının her iki göz-yuvasından çıkıp odaya aktı. Işıklar uzatılmış bir bulut halinde laboratuvarın uzak ucunda yerde yatan iksir şişesinin üzerine çullandı, onu kaldırdı ve havada bana doğru fırlattı. Boş-taki elimle uzandım ve yakaladım, bir an düşürecek gibi oldum, sonra yeniden sıkıca kavradım.

Bob’un ruh biçimi olan turuncu ışıklar küçük ve canlı bir dans hareketi yaptılar, sonra vızıldayarak merdiveni tırmanıp laboratuvardan kayboldular.

“O ne?” dedi Susan kamaşmış gözlerle.

“Başka bir içecek,” dedim. “Bunu benimle beraber iç. Sannırım ikimiz yerine de odaklanıp bizi buradan çıkarabilirim.”

“Harry,” dedi Susan. “Susamadım.” Gözleri içten içe yanıyordu. “Açım. Sana açım.”

Aklıma bir fikir geldi. “Biz bunu içtikten sonra hazır olacağız, sonra yatağa gidebiliriz.”

Bana buğulu gözlerle baktı, hınzır ve hoşnut bir tavırla gülümseyip, “Ah, Harry. Hadi fondip,” dedi. Bir yandan sözlerine elleriyle bir tür sessiz açıklama katınca sıçradım ve şişeyi düşürmek üzereyken tuttum. Saçımdan biraz daha şam-

puan akıp zaten yanan gözlerime girince onları iyice kapadım.

Kötü kola tadına aldırmamaya çalışarak iksirin yaklaşık yarısını diktim ve kalanı çabucak Susan'a verdim. Tembelce gülümsedi ve hepsini içip dudaklarını yaladı.

Etki bağırsaklarımda başladı –bir çeşit çırpıntılı, oynak his dışarıya hareket ederek akciğerlerimi sardı, dışarı çıkıp omuzlarıma ve kollarımdan aşağıya yayıldı. Daha da aşağıya inerek kalçalarımı ve bacaklarımdan içini kapladı. Kontrol edilemez biçimde sallanmaya ve titremeye başladım.

Sonra her birinin kendi perspektifi ve gözü olan milyonlarca, milyarlarca küçücük Harry parçasından oluşan bir bulut halinde uzağa uçtum. Oda benim için yalnızca kare şeklinde, karışık bir bodrum değil, belirli şekillere ve kullanımlara göre gruplandırılmış bir enerjiler düzeniydi. İblis bile yalnızca yavaş ve yoğun bir parçacıklar düzeniydi. O bulutun çevresinde akarak tavan desenindeki açıklıktan yukarıya yöneldim ve dairenin dışına çıkıp fırtınanın güröldeyen desensizliğinin içine ulaştım.

Olsa olsa beş saniye sürdü, ardından iksirin kuvveti sona erdi. Bütün parçalarımdan aniden, aceleyle bir araya toplandığını ve düşünülmemeyecek bir hızla birbirine çarptığını hissettim. Bir tür ağır yük yumruğunu andıran, tek bir yönden değil aynı anda bütün yönlerden gelen bu darbe acı verdi ve midemi bulandırdı. Sendeledim, asamı yere dayadım ve yağmurun üstüme yağdığını hissettim.

Bir kalp vuruşu sonra Susan yanımda belirdi ve anında

yağmurda poposunun üzerine oturdu. “Aman Tanrım. Kendimi korkunç hissediyorum.”

Dairenin içindeki iblis öfkeli, sözsüz bir tıslamayla çılgılık attı. İçeride sağa sola çılgınca saldırdığını duyabiliyordum. “Hadi gel,” dedim Susan’a. “İblis aklını başına toplayıp dışarıda bizi aramaya başlamadan buradan gitmemiz gerek.”

“Midem bulanıyor,” dedi. “Yürüyebileceğimden emin değilim.”

“İksirleri karıştırdın,” dedim. “Onun böyle bir etkisi olabilir. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Hadi Susan. Hadi ayağa kalk.” Eğilerek ayağa kalkmasına yardımcı oldum ve dairemden uzaklaşmaya başladık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Arabanın anahtarları yanında mı?”

Elbisesini cep ararmış gibi eliyle yokladı, sonra sersemlemiş halde başını iki yana salladı. “Yağmurluğumun cebindeydiler.”

“O halde yürüyoruz.”

“Nereye yürüyoruz?”

“Reading Yolu’na. Bu kadar çok yağmur yağdığına orayı hep sel basar. Yaratık bizi izlemeye kalkarsa onu durdurmaya yetecek kadar su olacaktır.” Yalnızca iki blok ötedeydi. Soğuk yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Titriyordum, ürperiyordum, çıplaktım ve sabun gözlerime giriyordu. Ama hey, en azından temizlenmiştim.

“Ne?” diye mırıldandı. “Yağmur ona ne yapacak ki?”

“Yağmur değil. Akan su. Eğer üzerinden bizi izlemeye ça-

lışırsa onu öldürür,” diye açıkladım sabırla. İksirlerin mide-sinde birbirine karışmasının geri çevrilemez bir şey yapmadığını umuyordum. Daha önce kazalar olmuştu. Her şey göz önüne alındığında iyi bir hızla hareket ediyorduk ve yağmur altında tahminen kırk metre kadar yol almıştık. Fazla bir şey kalmamıştı.

Susan, “Ah. Ah, iyi bari,” dedi. Ardından şiddetle sarsılarak yere yığıldı. Onu tutmaya çalıştım, ama fazlasıyla yorgun olduğum için kollarımda mecal kalmamıştı. Az kalsın ben de onunla beraber düşüyordum. Susan yana döndü ve öylece yatarak iğrenç bir şekilde öğürmeye ve bütün midesindekileri kusmaya başladı.

Gök gürültüsü ve yıldırım etrafımızda kudurmaya devam etti; fırtınanın gücünün yakındaki bir ağaca dokunmasıyla oluşan keskin çatırtıyı duydum. Parlak bir temas parıltısını, sonra yanan dalların hafif ısıltısını gördüm. Gittiğimiz yöne baktım. Bizi iblisten kurtaracak, sel basmış Reading Yolu hâlâ otuz metre mesafedeydi.

“Bu kadar dayanacağını düşünmüyordum,” dedi biri.

Korkudan az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Asamı iki elimle kavradım ve yavaşça daire çizerek sesin kaynağını aradım. “Kim var orada?” Orada, bir tarafta bir soğuk noktası vardı –fiziksel soğuk değil, başka duyularımın algıladığı daha derin ve daha karanlık bir şey. Bu bir gölgeler birikimi, ışıkların arasındaki karanlıkta bir yanılısamaydı, yıldırım parladığında yok oluyor, geçtiğinde yeniden ortaya çıkıyordu.

Gölgeler, “Sana ismimi vermemi mi bekliyorsun?” dedi

küçümseyerek. “Şu kadarını söyleyeyim, seni öldüren kişiyim.”

“Beceriksizin tekisin,” diye karşılık verip, dönmeyi ve gözlerimle taramayı sürdürdüm. “Daha işim bitmedi.”

Belki altı metre uzaktaki kırık bir sokak lambasının altındaki karanlıkta bir insan şekli görebildim. Erkek mi kadın mı seçemiyordum, sesinden de belli olmuyordu.

“Yakında,” dedi şekil. “Artık fazla dayanamazsın. İblisim on dakika içinde seni temizleyecektir.” Sesi fevkalade güven doluydu.

“İblisi buraya sen mi çağırdın?”

Gölgemsi şekil, “Elbette,” diye onayladı.

Afallamış halde, “Çıldırдың mı?” dedim. “Eğer bu yaratık serbest kalırsa neler olabileceğini bilmiyor musun?”

Şekil, “Kalmayacak,” diye bana güvence verdi. “Benim kontrolümde.”

Duyularımı şekle yönelttim ve şüphelerimin doğru olduğunu fark ettim. Şekil ne gerçek bir insan ne de gerçek bir insanı gizleyen bir yanılsamaydı. Bir insanın görüntüsünden, bir şekil ve ses hayalinden, yaratıcısı her neredeyse onun yerine duyabilen ve konuşabilen üç boyutlu bir hologramdan ibaretti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Onu yokladığımı hissetmiş olmalıydı.

“Kimlik bilgilerini kontrol ediyorum,” dedim ve kalan irademini bir kısmını ona gönderdim. Yüze atılan tokadın büyüdeki karşılığıydı bu.

Görüntü hayretle bağırdı ve geriye sendeledi. “Bunu nasıl yaptın?” diye hırladı.

“Okula gittim.”

Hologram homurdandı, sonra sesini yükselterek yuvarlak heceler telaffuz etmeye başladı. Söylediğini duymaya çalıştım, ama yeni bir gök gürültüsü kuşkusuz iblisin ismi olan ifadenin ortadaki kısmını duymamı engelledi.

İblisin dairemin içinden uzak ve hafif bir biçimde duyulan kırıp dökme yaygarası aniden kesildi.

“Şimdi,” dedi görüntü hor gören bir sesle. “Şimdi ödeyeceksin.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

“Önüme çıktın.”

“Kadının gitmesine izin ver.”

“Üzgünüm,” dedi görüntü. “Çok fazla şey gördü. Artık o da önümde. İblisim ikinizi de öldürecek.”

“Seni piç,” diye hırladım.

Bana güldü.

Omzumun arkasına, gerideki daireye baktım. Yağmurun içinde kuru ve rahatsız edici bir tıslama, alttan alta da bir çeşit çıtırtılı homurtu duydum. Fırtınanın şimşeginden yansıyan mavi kurbağa gözleri bodrumdaki dairemin merdiveninden çıktı. İblis hemen bana odaklandı ve ilerlemeye başladı. Susan’ın dairemin önüne park ettiği arabasının arka tampo- nu karşısına çıkınca ince, yumuşak görünümlü elinin tabanimsı uçu parmaklarıyla arabanın arka ucunu aldığı gibi bir tarafa fırlattı. Tampon ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

O parmakların boğazıma sarıldıklarında ne yapacağını düşünmemeye çalıştım.

“Gördün mü?” dedi görüntü. “İstedğim gibi çağırırım. Ölme zamanın geldi Bay Dresden.”

Yeni bir şimşek parıltısında iblisin dörtayak üstüne düştüğünü ve sıcak kumdan gölgeye doğru seğirten aşırı kilolu bir kertenkele gibi sürünerek bana doğru ilerlediğini gördüm. Bu şekilde, abartılı bir sallanma hareketiyle ilerlemesi gülünç görünüyor ve aldatıcı bir hızla giderek yaklaşmasını sağlıyordu.

“Konuşmaya devam etmek için bir çeyreklik daha at aşagılık herif,” dedim. Asamı gölgeli görüntüye doğru uzattım ve bu sefer irademi tam bir saldırıya odakladım. “*Stregallum finitas.*”

Aniden görüntünün üstünü kızıl bir ışık seli sardı, kenarlarını yuttu ve içeriye doğru hareket etti.

Görüntü hırladı, sonra acıyla nefesi kesildi. “Dresden! İblisim kemiklerini dağıtacak!” Sonra, gönderilmiş görüntü karşı büyümle parçalanmaya başlarken sesi bir ızdırap çığlığına dönüştü. Görüntüyü oluşturan her kimse ondan daha iyiydim ve büyümün karşısında kendi büyüsunü koruyamıyordu. Hem görüntü hem de çığlık yavaşça uzaklaşarak azaldı, sonunda ikisi de yok olup gitti. Kendime çok kısa bir tatmin hissetme izni verdim, sonra yerdeki kadına döndüm.

Yanına çömelip gözlerimi hızla gelen iblisten ayırmaksızın, “Susan,” dedim. “Susan, kalk. Gitmemiz gerekiyor.”

“Gidemem,” dedi hıçkırarak. “Ah, Tanrım,” dedi ve biraz

daha kustu. Kalkmaya çalıştı, ama yürek parçalayan bir iniltille tekrar yere yığıldı.

Tekrar suya bakarak yaratığın hızını ölçtüm. Hızla geliyordu, ama bir adamın koşabileceği kadar hızla değil. Tüm gücümle koşarsam hâlâ ondan kaçabilirdim. Suyun öte yanına geçebilirdim. Kurtulabilirdim.

Ancak Susan'ı oraya taşıyamazdım. O beni yavaşlatırken asla başaramazdım. Ama eğer ben gitmezsem ikimiz de ölecektik. En azından birimizin yaşaması daha iyi olmaz mıydı?

Dönüp iblise baktım. Bitkindim ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Sağanak yağmur ateşin, insanın karanlığa ve onun gizlediği şeylere karşı kullandığı o eski silahın onu uzak tutmakta etkili olmasını önleyecekti. Ve içimde başka bir şey yapacak enerji kalmamıştı. Ona karşı koymak intihardan farksız olacaktı.

Yağmurda çaresiz kalmış, iksirlerimden hastalanmış, ayağa kalkamaz halde olan Susan yerde hıçkırdı.

Başımı arkaya attım ve yağmurun gözlerimden, saçlarımdan son şampuan kalıntılarını temizlemesine izin verdim. Ardından döndüm ve üstüme gelen iblise doğru bir adım attım. Susan'ı o yaratığa bırakamazdım. Bu ölmem demek olsa bile. Yoksa sonrasında kendimi asla affedemezdim.

İblis o tıslamalı, kurbağamsı sesiyle bana bir şeyler bağırdı ve arka ayakları üzerinde dikilerek iki elini birden bana doğru kaldırdı. Yukarıda kör edecek kadar parlak bir şimşek çaktı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü, çıplak ayaklarımdan altındaki caddeyi sarsacak kadar güçlüydü.

Gök gürültüsü.

Şimşek.

Fırtına.

Üstteki kaynaşan bulutlara baktım. Bulutların arasında adeta dans ederek gidip gelen, ölümcül bir güzelliğe sahip ışıklı şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu. Güç, fırtınada köpürüyor ve dans ediyordu. Zamanın kendisi kadar eski mistik enerjiler; kayaları parçalayacak, havayı aşırı ısıtacak, suyu buhara çevirecek, dokunduğu her şeyi küle dönüştürecek kadar fazla güç vardı.

Sanırım o noktada her şeyi deneyebilecek kadar çaresiz olduğum söylenebilirdi.

Iblis uludu, hantal ve hızlı bir şekilde badi badi yürüyerek ilerledi. Bir elimle asamı göğe kaldırdım, diğer elimle de iblise parmağımı uzattım. Fırtınayı kullanmak tehlikeli bir işti. Ne ona şekil verecek herhangi bir ritüel, ne de beni koruyacak herhangi bir daire vardı. Zihnimi, büyü enerjilerinin içimden geçiş yolundan koruyacak sözcükler bile yoktu. Duyularımı yukarıya, fırtınaya doğru avlanmaya göndererek biçimsiz güçleri ele geçirmeye ve saf enerji desenlerine dönüştürmeye başladım. Bu desenler bana, asamın ucuna doğru akın etmeye başladılar.

"Harry?" dedi Susan. "Ne yapıyorsun?" Yerde gece elbisesini sıkı sıkı üzerine sarmış, ürperiyordu. Sesi güçsüz ve incecikti.

"Çocukken hiç arkadaşlarınla bir sıra oluşturup ayaklarınızı hep beraber haliya sürttüğünüz ve sonra sıranın en

ucundaki kişinin içinizden birinin kulağına dokunduğunda, onu elektrik çarptığı oldu mu?”

“Evet,” dedi kafası karışmış halde.

“Ben de onu yapıyorum. Sadece daha büyük.”

İblis yine ciyak ciyak bağırdı ve güçlü kurbaga bacaklarıyla havaya sıçrayıp, korkutucu ve doğal olmayan bir zarafetle havada süzülerek bana doğru geldi.

İrademin geri kalan küçük kısmını asaya ve yukarıdaki kudurmuş bulutlara odakladım. “*Ventas!*” diye bağırdım, “*Ventas fulmino!*”

Arzu etmemle beraber, bir kıvılcım aşamın ucundan yukarıdaki bulutlara doğru sıçradı ve fırtınanın dönüp duran, yerinde duramayan böğrüne dokundu.

Karşılık olarak cehennem aşağı indi.

Şimşek, akkor öfke ve beraberinde bir rüzgar ve yağmur seli hep beraber asanın çevresinde toplanarak üzerime düştü. Gücün sıırıslıklam tahtanın ucuna balyoz gibi bir darbeyle çarptığını hissettim. Asadan aşağı ilerleyip elime geçerek kaslarının sarsılmasına ve çıplak vücudumun gerginlikten eğilmesine neden oldu. İstedğim şeyin görüntüsünü zihnimden çıkarmamak, elimi bana doğru gelen iblise dönük tutmak, enerjiyi benimkinden daha dayanıklı bir vücudu mahvetmesi adına içimden geçirmeye devam etmek için bütün irademi kullanmam gerekti.

İblis en fazla on santim uzaklıktayken yıldırımın öfkesi kaynayarak vücudumdan ve kolumdan geçip, işaret eden parmağımdan çıkarak yarattığı tam kalbinden vurdu. Fırtına-

nın büyük gücü yarattığı geriye, daha geriye ve yukarıya, havaya fırlattı ve orada kör edici bir enerji halesiyle çevrelenmiş halde tuttu.

İblis kurbağa ellerini sallayarak, kurbağa bacaklarıyla tek-meler savurarak mücadele etti.

Ardından mavi bir alev yumağı içinde patladı. Gece bir kere daha gün gibi aydınlandı. Ellerimi gözlerime siper etmem gerekti. Susan korkuyla haykırdı, sanırım ben de onunla beraber haykırmış olmalıyım.

Sonra gece yeniden sessizleşti. Hakkında düşünmek istemediğim bir şeyin alevli parçaları çevremize yağdı ve küçük pıtırılar çıkararak yola, kaldırıma, etraftaki evlerin bahçelerine düşüp çabucak yanarak küçük kömür briketlerine dönüştü, ardından cızırdayarak soğumaya başladı. Rüzgar aniden kesildi. Yağmur yavaşlayarak hafif bir şırıltıya dönüştü. Fırtınanın öfkesi tükenip gitmişti.

Dizlerim çözüldü ve sallanarak caddeye oturdum. Sersemlemiştim. Saçım kurumuş ve diken diken olmuştu. Ayak tırnaklarımın kararmış uçlarından duman yükseliyordu. Hayatta olmanın, yeniden nefes alıp vermenin mutluluğuyla öylece oturdum. Daha uyanalı yarım saat bile olmadığı halde, yatağa kıvrılıp birkaç gün uyuyabilecekmiş gibi hissediyordum.

Susan gözünü kırparak oturur konuma geçti ve bana boş boş baktı.

“Gelecek cumartesi ne yapıyorsun?” diye sordum.

Susan bir dakikalığına boş boş bakmaya devam etti. Sonra sessizce yeniden yan yattı.

Bir tarafta, karanlığın içinden adımların yaklaştığını duydum. Acı bir ses, “İblis çağırma,” dedi iğrenerek. “Daha önceden yaptığın canavarca hareketlerin üzerine bir de bu. Bu gece rüzgarda kara büyü kokusu aldığımı biliyordum. Sen bir vebasın Dresden.”

Başımı bir tarafa çevirerek siyah yağmurluğu içinde uzun ve cüsseli görünen Bekçi’ım Morgan’a baktım. Yağmur kırılaşan saçlarını başına yapıştırmıştı ve yüzündeki çizgilerden, bir taş plakasındaki kanallardan akarcasına akıyordu.

“O yarattığı ben çağırmadım,” dedim. Yorgunluktan kelimeler ağızımda yuvarlanıyordu. “Ama gayet güzelce ait olduğu yere geri gönderdim. Görmedin mi?”

“Kendini ona karşı savunduğunu gördüm,” dedi Morgan. “Ama başka birinin onu çağırdığını görmedim. Muhtemelen kendin çağırılmış ve kontrolünü yitirmişsindir. Zaten benimle başa çıkamazdı Dresden. Sana hiçbir faydası olmazdı.”

Zayıf bir sesle güldüm. “Kendini çok büyük görüyorsun,” dedim. “Kesinlikle sırf *senin* icabına bakmak için bir iblis çağırma riskini almazdım Morgan.”

Morgan zaten kısılmış gözlerini daha da kısıtı. “Konsey’i toplantıya çağırdım,” dedi. “İki şafak sonra burada olacaklar. Tanıklığımı ve sana karşı sunacağım kanıtları dinleyecekler Dresden.” Daha hafif bir şimşek çaktı ve Morgan’ın gözlerine vahşi, çılgınca bir parlaltı kazandırdı. “Sonra idam edilmeni emredecekler.”

Bir an aptalca, boş boş ona baktım. “Konsey,” dedim. “Buraya geliyorlar. Chicago’ya.”

Morgan bana gülümsedi. Köpekbalıklarının yavru foklara ayırdıkları türden bir gülümseme idi bu. “Pazartesi şafak sökerken önlerine çıkarılacaksın. Çoğunlukla cellatlık unvanımdan hoşlanmam Harry Blackstone Copperfield Dresden. Ama söz konusu sen olunca, o rolü üstlendiğim için gururla doluyorum.”

Tam ismimi telaffuz edince ürperdim. Neredeyse tamamen doğru telaffuz etmişti –belki kazayla, belki de değil. Beyaz Konsey’de ismimi ve onun nasıl telaffuz edileceğini bilen kişiler vardı. Toplanmış Konsey’den kaçmak, onlardan kaçınmak suçumu kabul etmek ve felakete davetiye çıkarmak demek olurdu. Ve benim ismimi bildikleri için, beni bulabilirlerdi. Bana ulaşabilirlerdi. Nerede olursam olayım.

Susan inledi ve kıpırdadı. “H-H-Harry?” diye mırıldandı. “Neler oldu?”

İyi olduğundan emin olmak için ona döndüm. Dönüp arkaya göz attığımda Morgan gitmişti. Susan burnunu çekti ve bana sokuldu. İçimdeki az sıcaklığı paylaşmak için kolumu ona doladım.

Pazartesi sabahı.

Pazartesi sabahı Morgan şüphelerini açıklayacak, suçlamalarını yöneltecekti ve muhtemelen bunlar oylamada idamıma karar verilmesine yetecekti. Bay ya da Bayan Gölge her kimse onu ya da onları pazartesi sabahından önce bulmam gerekiyordu, yoksa zaten öldüm demekti.

Ne zavallı bir flört olduğum üzerine düşünüyordum ki, bir polis arabası yanaştı, farlarını üzerimize çevirdi ve içinde-

ki memur megafondan, “Asayı yere koy ve ellerini yukarı kaldır. Sakın ani bir hareket yapma,” dedi.

Bir tür yorgun itidali benimsedim ve polisin yağmurun altında içki aleminden yeni çıkmış iki sarhoş gibi kaldırımda oturan, çıplak bir adamla gece elbisesi giymiş bir kadını tutuklaması gayet doğal, diye düşündüm.

Susan ellerini gözlerine siper etti, sonra spot ışığına baktı. Kusmasıyla birlikte içindeki iksir temizlenmiş, şehvet etkileri sona ermiş olmalıydı. “Bu,” dedi sakın ve tutkusuz bir sesle, “hayatımın en kötü gecesi.” Memurlar arabadan çıkıp bize doğru yürümeye başladılar.

Homurdandım. “Bir büyücüyle çıkmaya çalışırsan olacağı budur işte.”

Susan yan yan bana baktı ve gözleri bir an esrarengiz bir şekilde parladı. Neredeyse gülümsedi. Konuştuğunda sesi bir tür intikamcı tatminle doluydu.

“Ama *harika* bir haber olacak.”

ON BEŞ

Sonuçta Linda Randall'ın cumartesi gecesi randevumuza gelmemek için son derece iyi bir sebebinin olduğu ortaya çıktı.

Linda Randall ölmüştü.

Polis arabası beni Linda Randall'ın kentin diğer tarafındaki dairesine getirmeden önce karmakarışık evimden almama izin verilen eşofman ve tişört içinde eğilip, sarı polis şeridinin altından geçerken aksırdım. Ayağımda da kovboy çizimleri vardı. Mister spor ayakkabılarımdan birini sürükleyip götürmüştü ve onu bulacak vaktim yoktu, o yüzden bulabildiğimi giymiştim. Lanet olası kedi.

Linda o gece biraz daha erken bir saatte ölmüştü. Murphy olay mahalline geldikten sonra bana telefon etmeye çalışmış ama ulaşamamış, sonra da danışmanlık görevimi yapmam için alıp getirsin diye bir polis arabası yollamıştı. Beni almak için gönderilen görevine sadık devriye polisleri dairemde bir blok ötede çılgın çıplak adamla ilgilenmek için durmuş, o adamın cinayet mahalline getirmeleri istenen adamın ta

kendisi olduğunu fark edince şaşırmış ve çok da şüphelenmişlerdi.

Sevgili Susan yardımına yetişmiş, başımıza gelenleri, “Olur böyle şeyler, heh, heh,” diye açıklamış ve memurlara bir şeyinin olmadığı, kendi arabasıyla evine gidebileceği konusunda güvence vermişti. Dairemdeki yıkıntıları ve iblisin arabasının yan tarafında oluşturduğu devasa çöküntüyü bir kere daha görünce biraz sararıp solmuş, ama duruma cesaretle yaklaşmış ve sonunda gözünde ‘yazılacak bir haberim var’ ışıltısıyla oradan ayrılmıştı. Çıkarken de durup beni yanağımdan öperek kulağıma, “Hiç fena değil Harry,” diye fısıldamıştı. Sonra çıplak popomu sıvazlayıp arabasına binmişti.

Kızarmıştım. Polislerin yağmurda ve karanlıkta fark ettiğini sanmıyorum. Devriye polisleri bana işkillenerek bakmışlardı, ama yeni giysiler giymeme memnuniyetle izin vermişlerdi. Yegane temiz giysilerim eşofmanlar ve üzerindeki küçük karton bir mezarlığın üstüne koyu harflerle ‘PASKALYA IPTAL EDİLDİ-CESEDİ BULDULAR’ yazılmış bir tişörttü.

Onları giymiş, üzerlerine her nasılsa iblis saldırısında zarar görmemiş pardösümü ve aşırı uyumsuz kovboy çizmelerimi geçirmiş, sonra devriye arabasına binip kentin diğer tarafına götürülmüştüm. Küçük kimlik kartımı pardösümün yakasına geçirdim ve üniformalıların ardından içeri girdim. İçlerinden biri beni Murphy’ye götürdü.

Yürürken küçük ayrıntılara dikkat ettim. Çevrede durmuş aval aval bakan çok fazla insan vardı. Ne de olsa saat hâlâ oldukça erkendi. Yağmur ince bir sis şeklinde yağıyor ve

olay mahallinin hatlarını yumuşatıyordu. Birkaç polis arabası apartmanın park alanına, biri de söz konusu dairenin küçük beton taraçasına açılan kapının yanındaki çimenliğe park edilmişti. Arabalardan birinin polis ışıkları açık bırakılmıştı ve mavi ışıklar olay mahallinde sırayla gölgeli ve soğuk ışıklı alanlar oluşturunuyordu. Etrafta çok fazla sarı polis şeridi vardı.

Ve hepsinin ortasında da Murphy duruyordu.

Korkunç görünüyordu. Sanki onu son gördüğümünden be-ri otomatik makineden çıkmamış hiçbir şey yememiş ve bayat kahveden başka bir şey içmemiş gibiydi. Mavi gözleri yorgun ve kanlı, ama hâlâ keskindi. “Dresden,” dedi. Başını kaldırıp bana dikkatle baktı. “King Kong’u saçlarına tırmandırmayı mı planlıyorsun?”

Ona gülümsemeye çalıştım. “Çılgılık atan genç kız rolüne hâlâ birini bulamadık. İlgilenir misin?”

Murphy burnundan soludu. O kadar hoş bir burnu olan birine göre bunu gerçekten iyi becerir. “Hadi.” Bir topuğu üzerinde döndü, bitkin düşmemiş ve sabrının sonuna gelmemiş gibi daireye doğru yürüdü.

Adli tıp ekibi bizden önce oraya varmıştı, bu yüzden bir memurdan ayakkabılarımızın üzerine takmak için şık plastik galoşlar ve ellerimiz için gevşek plastik eldivenler aldık. “Daha önce aramaya çalıştım,” dedi Murphy, “ama telefonun hizmetdişiydi. Yine, Harry.”

“Kötü bir geceydi,” diye cevap verip sallanarak galoşları taktım. “Olay nedir?”

“Başka bir kurban,” dedi. “Tommy Tomm ve o Stanton denen kadındakiyle aynı yöntem.”

“Ulu Tanrım,” dedim. “Fırtınaları kullanıyorlar.”

“Ne?” Murphy döndü ve gözlerini üzerime sabitledi.

“Fırtına,” diye tekrar ettim. “İş yapmak için fırtınalardan ve başka doğal olaylardan yararlanabilirsin. Hepsi büyü için doğal yakıtlardır.”

Murphy, “Daha önce bu konuda hiçbir şey söylememiş-tin,” diye beni suçladı.

“Bu geceye kadar üzerinde düşünmemiştim.” Başımı ovuşturdum. Mantıklıydı. Tabii ya, Gölgeadam bu sayede her şeyi bir gecede yapabilişti. İblisi çağırmış ve peşimden gönderebilmiş, aynı zamanda da oluşturduğu gölgeyle ortaya çıkabilişti. Üstelik tekrar cinayet işleyebilmişti.

“Kurbanın kimliğini belirleyebildiniz mi?” diye sordum.

Murphy cevap verirken içeri girmek için döndü. “Linda Randall. Şoför. Yirmi dokuz yaşında.”

Murphy iyi ki diğer yana dönüktü, yoksa ağzımın açık kalma şeklinden maktulü tanıdığımı anlayacak ve bir sürü rahatsız edici soru soracaktı. Bir saniyelğine Murphy’nin arkasından boş boş baktım, sonra aceleyle yüz ifademi gizledim ve arkasından daireye girdim.

Linda Randall’ın tek odalı dairesi konserlere çıkmaktan, partiler vermekten ve sonrasında da uyuşukluğa kapılmaktan başka bir şey yapmayan bir rock grubunun karavanı gibi görünüyordu. Dev boyuttaki yatağın bir tarafına kirli giysiler saçılmıştı. Hollywood kataloğundaki bir Frederick’s mağaza-

sından alınmış gibi duran çok fazla sayıda giysi vardı –dantelli, ipeksi ve satensi renkliydiler, tamamı parlaktı ve dikkat çekmek amacıyla tasarlanmıştı. Yatağın etrafında, raflarda, şifoniyerlerde ve komodinlerde çoğu yarıya kadar yanmış bir sürü mum duruyordu. Komodinin kısmen açık olan çekmeceğinde bir dizi kişisel eğlence cihazı görülebiliyordu –belli ki Linda Randall oyuncaklarını seviyordu.

Bir taraftaki küçük mutfak kahve cezvesi, mikrodalga fırın ve içine birkaç pizza kutusunun sıkıştırıldığı çöp kutusu dışında büyük ölçüde kullanılmamışa benziyordu. Belki de pizza kutuları yüzünden olacak, Linda'ya karşı ani bir anlayış ve empati seliyle içim cız etti. Kendi mutfağım da çoğu zaman, mikrodalga fırın hariç aynı görünüyordu. Burada, evde onu bekleyen tek şeyin yalnızlık hissi olduğunu bilen başka biri yaşamıştı. Bazen bu his rahatlatıcıdır. Çoğunlukla değildir. Bahse varım ki Linda bunu anlardı.

Ama asla bunu öğrenme fırsatım olmayacaktı. Adli tıp ekibi yatağın çevresine toplanmış, Vahşi Batı'da boyunlarına kadar gömülmüş haydutların açıkta kalmış başının etrafına toplanmış bir akbaba sürüsü gibi yataktaki manzarayı gizliyordu. Aralarında alçak, sakın seslerle, ustaca sürdürülen bir yemek sohbeti gibi hissiz bir biçimde konuşuyor, küçük ayrıntılara birbirlerinin dikkatini çekiyor, gözlemleri nedeniyle birbirlerini övüyorlardı.

“Harry?” dedi Murphy sessizce. Ses tonu bu sözü ilk defa söylemediğini düşündürüyordu. “Bunu görmek istediğinden emin misin?”

Ağzım seyirdi. Elbette görmek istemiyordum. Hiç kimse asla bu tür bir şeyi görmek istememeliydi. Ama bunu söylemek yerine, “Sadece başım ağrıyor. Özür dilerim. Bitirelim şu işi,” dedim.

Başıyla onayladı ve beni yatağa doğru götürdü. Murphy yatağın etrafında çalışan erkeklerin ve kadınların çoğundan çok daha kısaydı, ama ben hepsinden neredeyse bir baş daha uzundum. Bu yüzden kimseden yana çekilmesini istemek zorunda kalmadım, sadece yatağın yakınına adım attım ve baktım.

Linda telefondayken ölmüştü. Çıplaktı. Yılın bu erken zamanında bile kalçalarının çevresinde bronzlaşma çizgileri vardı. Kış boyunca bir solaryuma gitmiş olmalıydı. Saçı hâlâ nemliydi. Sırtüstü yatıyordu, gözleri yarı kapalıydı ve yüz ifadesi onu gördüğümde hiç olmadığı kadar huzurluydu.

Kalbi göğsünden sökülümüştü. Dev yatakta ondan yaklaşık yarım metre mesafede duruyordu; posalı, ezilmiş, kaygan ve kırmızı-gri arası bir renkteydi. Göğsünde bir delik vardı ve delikten kemiğin kalbini çıkaran güçle dışarı doğru parçalandığı yer görülüyordu.

Birkaç saniye tarafsız bir şekilde ayrıntıları not ederek öylece bakakaldım. Yine. Yine biri bir hayatı sona erdirmek için büyüyü kullanmıştı.

Onu telefonda konuştuğu gibi hatırlamam gerekiyordu. Şakacıydı, kıvrak zekâlıydı. Sözlerini telaffuz ediş ve cümlelerini kuruş biçiminde sinsi bir şehvet vardı. Alttan alta güvensiz ve kırılgan olduğu hissediliyordu ve bu kişiliğinin baş-

ka kısımlarını öne çıkarıyordu. Şu anda saçları nemliydi, çünkü beni görmeye gelmeden önce banyo yapmıştı. Onun hakkında kim ne demiş olursa olsun, tutkulu ve kesin bir canlılığı vardı. Biraz öncesine kadar.

Sonunda odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Adli tıp ekibinin erkekleri ve kadınları, beşi birden başını kaldırmış bana bakıyordu. Bekliyorlardı. Ben etrafa bakarken gözlerini kaçırdılar, ama yüzlerindeki ifadeyi görmek için büyücü olmanız gerekmiyordu. Korku, katıksız ve basit bir korku. Bilimin açıklayamadığı bir şeyle karşılaşmışlardı. Üç yüz yıllık bilimin ve araştırmanın bunca zaman sonra hâlâ karanlıkta gizlenen şeylerle boy ölçüşemediğini gösteren bu ani, şiddetli ve kanlı kanıt onları titretmiş, temelden sarsmıştı.

Ve ben cevaplara sahip olduğu düşünülen kişiydim.

Onlara verecek hiç cevabım yoktu; sessiz kaldığım için kendimi çok kötü hissederek geri adım atıp Linda'nın cesedinden uzaklaştım, sonra odayı katedip küçük banyoya girdim. Küvet hâlâ suyla doluydu. Aynanın önündeki tezgaha bir bilezik ve küpeler, biraz makyaj malzemesi ve bir parfüm şişesi konmuştu.

Murphy yanımda belirdi ve benimle beraber durup banyoya baktı. Her zamankinden çok daha ufak tefek görünüyordu.

“Bizi aradı,” dedi Murphy. “Polis lmdat telefonunu kaydetti. Buraya o sayede geldik. Bizi aradı ve Jennifer Stanton ile Tommy Tomm'u kimin öldürdüğünü bildiğini, aynı kişi-

nin şimdi de onun peşinde olduğunu söyledi. Sonra çılgılık atmaya başladı.”

“Büyü ona o sırada çarpmış olmalı. Muhtemelen hemen sonra da telefon kesilmiştir.”

Murphy kaşlarını çattı ve başıyla onayladı. “Evet. Kesildi. Ama buraya geldiğimizde sorunsuz çalışıyordu.”

“Büyü bazen teknolojiyi bozar. Bunu biliyorsun.” Bir gözümü ovuşturdum. “Herhangi bir akrabasıyla filan konuştu mu?”

Murphy başını iki yana salladı. “Kentte hiç akrabası yok. Şu anda araştırıyoruz, ama biraz zaman alabilir. Patronuna erişmeye çalıştık, ama bulamadık. Bay Beckitt diye biri?” Yüzümü inceleyerek bir şey söylememi bekledi. Bir an sonra, “Hiç adını duydun mu?” diye sordu.

Murphy’nin bakışına karşılık vermedim. Omuz silktim.

Murphy yüzünün kenarlarında küçük hareketler yaparak çenesini gerdi. Ardından, “Greg ve Helen Beckitt,” dedi. “Üç yıl önce kızları Amanda bir serseri kurşunla ölmüş. Johnny Marcone’un adamları o sıralar bölgede güç elde etmeye çalışan Jamaikalı çetenin bir kısmıyla çatışma halindeymiş. İçlerinden biri küçük kızı vurmuş. Kız üç hafta yoğun bakımda kaldıktan sonra yaşam destek ünitesinin fişini çekmişler.”

Bir şey söylemedim. Ama Bayan Beckitt’in hissiz yüzünü ve ölü gözlerini düşündüm.

“Beckitt’ler Johnny Marcone’a karşı ihmal sonucu ölüme sebebiyet verme davası açmaya çalışmışlar, ama Marcone’un avukatları çok iyiymiş. Davanın daha mahkemeye gitmeden

reddedilmesini sağlamışlar. Ve küçük kızı vuran adamın kim olduğu asla bulunamamış. Söylentilere göre, Marcone onlara kan parası ödemeyi, tazminat vermeyi önermiş. Ama teklifi reddetmişler.”

Bir şey söylemedim. Arkamızda Linda’yı bir ceset torbasına koyuyor, fermuarı çekiyorlardı. Adamların üçe kadar sayıp onu kaldırdığını, bir çeşit sedyeye koyduğunu ve odadan çıkardığını duydum. Adli tıpçılardan biri Murphy’ye bir mola verdiklerini ve on dakika içinde döneceklerini söyledi. Başıyla onaylayıp onları dışarı gönderdi. Oda daha da sessizleşti.

“Eh, Harry,” dedi. Sesi daha da kısık, sanki dairenin yeni kazandığı sükuneti bozmak istemiyordu. “Bana ne söyleyebilirsin?” Sorusunda incelikli bir baskı vardı. Bana pekala ona anlatmadığım ne olduğunu da sorabilirdi. Kastettiği oydu. Elini montunun cebinden çıkardı ve bana plastik bir torba uzattı.

Onu aldım. Torbanın içinde Linda’ya verdiğim kartvizitim vardı. Onu verirken avucumun içine almak zorunda kaldığım için hâlâ biraz kıvrıktı. Ayrıca Linda’nın kanı olduğunu varsaydığım bir şeyle lekelenmişti. Torbanın vaka numarasını ve kanıt parçasının kimliğinin yazıldığı kısmına baktım. Boştu. Kayıtlara geçmemişti. Resmi değildi. Henüz.

Murphy cevabımı bekliyordu. Ona bir şey anlatmamı istiyordu. Ama ona birçok kişide kartvizitimin olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bilmediğimi söylememi mi, yoksa kurbanı tanıdığımı ve onunla nasıl bir ilişkim olduğunu söylememi mi beklediğinden emin değildim. İkinci şıkta bana soru-

lar sorması gerekecekti. Şüphelilere sorulan türden sorular.

“Psişik bir önseziye kapıldığımı söylesem beni ciddiye alırmıydım?” diye sordum.

“Ne tür bir önsezi?” dedi. Başını kaldırıp bana bakmadı.

“Şunları sezinliyorum...” Duraklayarak söyleyeceğim sözcükleri düşündüm. Çok açık olmalarını istiyordum. “Bu kadının sabıkası olduğunu ve muhtemelen uyuşturucu taşımayı ve azmettirmeyi içerdiğini sezinliyorum. Eskiden Kadife Oda’da Madam Bianca için çalıştığını sezinliyorum. Jennifer Stanton’ın yakın dostu ve âşığı olduğunu sezinliyorum. Ona dün yaklaşmış ve o ölümler hakkında sorular sorulmuş olsa hiçbir şey bilmediğini iddia edeceğini sezinliyorum.”

Murphy bir an sözlerimi düşündü. “Biliyor musun Dresden,” dedi katı, soğuk ve öfkeli bir sesle, “eğer bunları dün, hattâ bu sabah sezinlemiş olsaydın onunla konuşmam mümkün olabilirdi. Ondan bir şeyler öğrenmemiz mümkün olabilirdi. *Hattâ...*” –dönüp beni bir koluyla ve vücudunun ağırlığıyla aniden ve şoke edecek kadar sert bir şekilde kapının çerçevesine vurdu– “*hattâ,*” diye hırladı, “onun hâlâ *hayatta* olması bile mümkün olabilirdi.” Başını kaldırıp yüzüme uzun uzun baktı; artık hiç de şirin bir ponpon kız gibi görünmüyordu. Yavrularından birinin cesedinin yanında duran ve birine bunun hesabını ödetmeye hazırlanan bir dişi kurt gibi görünüyordu.

Bu sefer başını çeviren ben oldum. “Birçok kişide kartvizitim vardır,” dedim. “Onları her yana dağıtıyorum. Onu nasıl aldığını bilmiyorum.”

“Lanet olsun Dresden,” dedi. Benden bir adım uzaklaştı ve öte yana, kanlı çarşafılara doğru yürüdü. “Benden bilgi saklıyorsun. Sakladığını biliyorum. Tutuklanman için emir çıkarabilirim. Seni sorgulanman için karakola getirebilirim.” Tekrar bana döndü. “Biri şimdiden üç kişi öldürdü. Onları durdurmak benim işim. Amacım bu.”

Bir şey söylemedim. Linda Randall’ın banyosundan gelen sabun ve şampuan kokusunu alabiliyordum.

“Beni seçim yapmak zorunda bırakma Harry.” Gözleri ya da yüzü değilse bile sesi yumuşadı. “Lütfen.”

Bu konuda düşündüm. Ona her şeyi anlatabilirdim. İstedigi buydu –hikâyenin yarısı değil, bilgilerin bir kısmı değil. Hepsini istiyordu. Bütün parçaların önünde olmasını istiyordu, böylece onları çözüp birleştirecek ve kötü adamları içeri atacaktı. Bulmacayı, bazı parçalarını cebimde tutup ondan gizlediğimi bilerek çözmeye çalışmak istemiyordu.

Ne zararı olabilirdi ki? Linda Randall beni o akşam daha erken saatte aramıştı. Bana gelmeyi, benimle konuşmayı planlamıştı. Bana bazı bilgiler verecekti ve biri bunu yapamadan onu susturmuştu.

Murphy’ye bunu anlatmakta iki sorun görüyordum. Birincisi, bir polis gibi düşünmeye başlayacaktı. Linda’nın tam olarak sadık bir insan olmadığını, çitin her iki tarafında birçok aşğının olduğunu öğrenmesi zor olmayacaktı. Ya onunla ben söylediğimden daha yakınsak? Ya kıskançlığın getirdiği bir öfke krizinde büyü kullanarak aşıklarını öldürmüş, sonra başka bir fırtınayı bekleyip onu da öldürmüşsem? Bir

tutku cinayeti olası, akla yatkın görünüyordu –Murphy’nin bölge savcısının büyüünün bir cinayet silahı olduğunu kanıtlamakta büyük zorluk çekeceğini bilmesi gerekirdi, ama eğer büyü değil de bir silah olsaydı, etkili olurdu.

İkinci ve beni çok daha fazla endişelendiren sorun, hali-hazırda üç kişinin ölmüş olmasıydı. Şansım yaver gitmese ve yaratıcılığımı kullanmasam şimdi dairemde iki ceset daha olacaktı. Kötü adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. Murphy’ye elimdeki az bilgiyi anlatmakla ona herhangi bir yararlı bilgi vermiş olmayacaktım. Sadece ona daha fazla soru sorduracaktım ve cevap vermemi istiyordu.

Gölgeler içindeki ses Murphy’nin onu bulmayı amaçlayan soruşturmanın başında bulunduğunu ve doğru yolda olduğunu öğrenirse onu da öldürmekten hiç çekinmezdi. Ve Murphy’nin kendini ondan korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ortalama bir suçluya karşı amansız olabilirdi, ama dünyadaki bütün aikido becerisi bile bir iblis karşısında hiçbir işe yaramazdı.

Bir de Beyaz Konsey vardı. Kendi güçlerinden emin ve küstah olan Morgan ile amirleri gibi adamlar kendilerini kendilerinininki dışındaki bütün kanunların yetkisinin üzerinde görürler ve Beyaz Konsey’in gizli dünyasını keşfetmiş bir polis teğmenini ortadan kaldırmakta tereddüt etmezlerdi.

Kan lekeli çarşafı baktım ve Linda’nın cesedini düşündüm. Murphy’nin bürosunu ve o kalbi göğsünden sökölmiş veya öteden gelen sinsi bir yaratık tarafından boğazı kesilmiş halde yerde yatarken, oranın nasıl görüneceğini düşündüm.

“Özür dilerim Murph,” dedim. Sesim kulak tırmalayıcı bir fısıltı halinde çıktı. “Keşke sana yardım edebilseydim. İşe yarayacak bir şey bilmiyorum.” Ne başımı kaldırıp ona bakmaya ne de yalan söylediğimi gizlemeye çalıştım.

Gözlerinin çevresindeki sertleşmeyi, küçük incinme ve öfke çizgilerinin oluştuğunu görmekten çok hissettim. Bir gözyaşının mı düştüğünden, yoksa sadece öne düşen saçını arkaya atmak için mi elini kaldırdığından emin değilim. Sonra ön kapıya döndü ve, “Carmichael! Buraya gel!” dedi.

Carmichael birkaç gün önceki kadar kılıksız görünüyordu, sanki zamanın geçmesi onu değiştirmemişti –montunu değiştirmedeği kesindi, değişen tek şey kravatındaki yemek lekeleri ve saçının dağınıklık tarzıydı. O tür bir istikrarın rahatlatıcı bir tarafı olmalı, diye düşündüm. İşler ne kadar kötü giderse gitsin, olay mahalli ne kadar korkunç veya mide bulandırıcı olursa olsun, Carmichael’ın aynı derecede derbeder görüneceğinden emin olabiliydiniz. Carmichael girerken bana dik dik baktı. “Evet?”

Murphy’nin attığı plastik torbayı Carmichael havada yakaladı. Murphy, “Şunu işaretleyip kaydet,” dedi. “Bir dakika burada kal. Bir şahit istiyorum.”

Carmichael başını eğip torbaya baktı ve kartvizitimi gördü. Boncuk gözleri büyüdü. Tekrar bana baktı ve zihninde vites değiştirdiğini, sınıflandırmamı *sinir bozucu müttefikten şüpheliye* çevirdiğini gördüm.

“Bay Dresden,” dedi Murphy. Ses tonunu soğuk ve nazik tutuyordu. “Size sormak istediğimiz bazı sorular var. Bizimle

karakola kadar gelip ifade verebilir misiniz acaba?”

Sorulacak sorular. Beyaz Konsey otuz saatten az bir süre sonra toplanacak ve beni idam edecekti. Sorulara zamanım yoktu. “Üzgünüm Teğmen. Bu gece saçımı taramam gerekiyor.”

“Yarın sabah o halde,” dedi.

“Göreceğiz,” dedim.

“Sabahleyin orada olmazsan,” dedi Murphy, “bir emir çıkartacağım. Gelip seni bulacağız ve Tanrı adına, sorularımın cevabını alacağım Harry.”

“Nasıl istersen,” deyip kapıya doğru harekete geçtim. Carmichael bir adım attı ve önüme geçti. Durup ona baktım. Adam gözlerini göğsümün merkezine odaklamış halde tuttu. “Eğer tutuklu değilsem,” dedim Murphy’ye, “o halde gitmekte serbest olduğumu varsayıyorum.”

“Bırak gitsin Ron,” dedi Murphy. Ses tonunda iğrenme vardı, ama altında yatan incinmişliği duyabiliyordum. “Sizinle yakında yine konuşacağım Bay Dresden.” Adım atıp daha yakına geldi ve dümdüz bir ses tonuyla, “Ve eğer bütün bunların arkasında sizin olduğunuz anlaşılırsa, hiç merak etmeyin, neler yapabiliyor olursanız olun, ne yeteneğiniz olursa olsun, sizi bulacağım ve dize getireceğim. Beni anlıyor musunuz?” dedi.

Gerçekten anlıyordum. Üzerindeki baskıyı, yaşadığı hayal kırıklığını, öfkesini ve yeniden cinayet işlenmesini önlemeye ilişkin kararlılığını anlıyordum. Eğer aşk romanlarındaki kahramanlardan olsaydım, kısa, dokunaklı ve yürek parçala-

yıcı bir şey söyledim. Ama bu sadece benim, bu yüzden,
“Anlıyorum, Karrin,” dedim.

Carmichael önümden çekildi.

Ve başım ağrıyarak, pestilim çıkmış halde ve kendimi tam
bir bok parçası gibi hissederek, konuşamadığım Murphy'den
ve koruyamadığım Linda'dan uzağa yürüdüm.

ON ALTI

Linda Randall'ın dairesinin olduğu apartmanın bloğu boyunca yürüdüm. İçimdeki düşünceler ve duygular artık şehirden uzaklaşan, gölün enginliklerine yönelmiş hiddetli, gök gürültülü fırtınaya göre çok daha şiddetliydi. Bir benzin istasyonunun dışındaki ankesörlü telefondan taksi çağırdım ve sisli yağmurda sırtımı binanın sırtına dayayıp somurtarak ayakta bekledim.

Murphy'nin güvenini yitirmiştim. Hem onu hem de kendimi korumak için yapmam gerekeni yapmış olmam fark etmiyordu. Soylu niyetlerin hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan sonuçlardı. Hareketlerimin sonuçları da, dost olarak tanımlamaya yaklaşabildiğim yegane insana utanmadan yalan söylemek olmuştu. Cinayetlerden sorumlu kişiyi ya da kişileri bulsam bile, onları nasıl dize getireceğimi bulsam bile, Murphy'nin işini onun yerine yapsam bile aramızda olanların bir gün tatlıya bağlanabileceğinden emin değildim.

O konu ve benzer vahim meseleler hakkında düşüncelere dalmıştım ki, başını iyice öne eğmiş bir adam yanımdan yü-

rümeye başladı, yanı yolda durdu, sonra döndü ve yumruğunu karnıma indirdi.

Yine mi, diye düşünecek vaktim oldu, sonra adam ikinci ve üçüncü defa yumruk attı. Her yumruk bağırsaklarıma indi, beni arkamdaki sert duvara fırlattı ve midemi bulandırdı. Nefesim ağzımdan küçük, boğuk bir tıslama halinde çıktı. Zihnimde halihazırda bir büyü olsaydı bile onu telaffuz edecek nefesim olmayacaktı.

Bana vurmayı kestiği zaman biraz çöktüm; adam beni yere attı. İyi aydınlatılmış bir benzin istasyonundaydık, cuma gecesi geceyarısından biraz önceydi ve adam yaptığı her şeyi geçip giden arabalardakilerin gözü önünde yapıyordu. Tanrım, herhalde beni öldürmeyi planlamıyordu. Fakat o anda aldırmayacak kadar yorgun ve ağrılar içindeydim.

Bir an sersemlemiş halde öylece yattım. Bana saldıran kişinin terinin ve kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Önceki gece üzerime atlayanla aynı kişi olduğunu anlayabiliyordum. Saçımı kavradı, başımı yukarı çekti ve bir makası duyulabilecek şekilde şıklatarak saçımdan büyük bir lüle kesti. Sonra beni bıraktı.

Kanım dondu.

Saçım. Adam saçımı kesmişti. Saç neredeyse her türlü büyüde, herhangi bir ölümcül büyü türünde kullanılabilirdi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmazdı.

Adam öte yana dönüp koşmadan, hızla yürümeye başladı. Bir panik ve çaresizlik seli içinde bacağına atladım, ellerimi dizine doladım ve sertçe çektim. Kendine özgü, küçük bir

pop sesi duydum, sonra adam, “Orospu çocuğu!” diye bağırdı ve şiddetle yere düştü. Adamın bir yumruğunun, çok büyük ve boğumlarında topuzlar olan yumruğunun içinde saçım vardı. Nefes almaya çalıştım ve o ele doğru atladım.

Saldıran adamın şapkası düşmüştü; Johnny Marccone’un, perşembe öğleden sonra otelden ayrılmamın ardından beni takip eden adamlarından biri, arkamdan birkaç blok geldikten sonra topallamaya başlayan adam olduğunu fark ettim. Görünüşe göre Topal’ın dizi sakattı ve az önce onu kitlemişim.

Bileğini kavradım ve her iki elimle tuttum. Özellikle güçlü bir adam değilimdir, ama tellerden yapılma ve son derece inatçıyım. Bileğinin çevresine kendimi sardım ve tutunarak kalın parmaklarını açmaya çalıştım. Topal kolunu uzağa çekmeye çalıştı. O kolu çok kashydı, ama bütün vücudumun ağırlığını kımıldatmaya yetecek kadar da güçlü değildi. Diğer koluyla beni iterek üzerinden atmaya çalıştı, sonra yumruğuyla bana vurmaya başladı.

“Bırak beni, lanet olası,” diye bağırdı Topal. “İn üstümden!”

Başımı aşağı eğdim, omuzlarımı yukarı kaldırdım ve tutunmaya devam ettim. Eğer başparmaklarımı tendonlarına yeterince uzun süre bastırabilirsem, ne kadar güçlü olursa olsun elini açmak zorunda kalacaktı. Adamın bileğini oyun hamuru, başparmaklarımı da saf çelik olarak hayal etmeye çalıştım ve olanca kuvvetimle bastırdım. Parmaklarının gevşemeye başladığını hissettim. Siyah, ince saç tellerimi görebiliyordum.

“Tanrı aşkma,” diye bağırdı biri. “Hey Mike, hadi gel!”

Koşan adım sesleri duyuldu.

Sonra koşu giysileri ve spor ayakkabılar giymiş iki genç adam üstümüze geldi ve beni sürükleyerek Topal’dan uzaklaştırdı. Ellerim Topal’ın bileğinden kayarken anlamsız bir şekilde bağırdım. Saç tellerimin bir kısmı dışarı, ıslak betonun üzerine düştü, ama parmakları tekrar kapanırken çoğu avucunun içinde kaldı.

Beni çekerek uzaklaştırırken, “Sakin ol ahabap,” dedi adamlardan biri. “Sakin ol.”

İkisiyle birden mücadele etmenin hiçbir faydası yoktu. Bunun yerine zorlukla soludum ve nefes nefese, “Cüzdanım. Cüzdanımı aldı,” demeyi başardım.

Topal’ın takım elbisesine ve paltosuna karşılık benim giysilerim düşünülürse bu asla etkili olmayacak bir yalandı. Ya da en azından Topal dönüp hızla uzaklaşmaya başlamamış olsa etkili olmazdı. Kafası karışan iki adam beni serbest bıraktı. Sonra ihtiyatlı olmayı tercih ederek uzaklaşmaya başladılar ve aceleyle arabalarına bindiler.

Çaba sarf ederek ayağa kalktım ve hava kaçırان bir akordeon gibi puflayarak Topal’ın peşinden gittim. Topal cadde-nin karşısına geçip bir arabaya yöneldi ve ben oraya vardığımda arabasına binmiş ayrılıyordu bile. Egzozunun dumanı içinde paytak paytak yürüyerek durdum ve adam sisli yağmurda uzaklaşırken arka farlarına aptal aptal baktım.

Kalbim güm güm atıyordu ve soluklarım düzene girdikten sonra bile yavaşlamadı. Saçım. Johnny Marcone artık saçım-

dan bir lüleye sahipti. Onu büyü kullanan birine verebilir ve bana canının istediği her şeyi yapmak için kullanabilirdi.

Jennifer Stanton'a, Tommy Tomm'a ve zavallı Linda Randall'a yaptıkları gibi, saçımı, kalbimi göğsümden söküp dışarı çıkarmak için kullanabilirlerdi. Marcone beni durmam için iki kere uyarmıştı ve şimdi beni kesin olarak ortadan kaldıracaktı.

Yorgunluğum, korkum ve bitkinliğim aniden öfkeyle yanıp gitti. "Biraz zor kaldırırsın," diye hırladım. "Biraz zor kaldırırsın!"

Bütün yapmam gereken onları bulmaktı. Johnny Marcone'u, Topal'ı ve Marcone'un büyücüsünü bulmalıydım. Onları bulmalı, saçımı geri almalı, hepsini lobutlar gibi yere sermeli ve kodese tıksın diye Murphy'yi göndermeliydim.

Tanrı aşkına, bunu sineye çekmeyecektim. Bu aşağılık herifler ciddiydi. Beni daha önce de bir kere öldürmeye çalışmışlardı ve yeniden peşimden geliyorlardı. Marcone ve adamları...

Hayır, diye düşündüm. Marcone olamaz. Bu hiç mantıklı değildi, tabii en başından beri ÜçGöz'ü satan Marcone'un çetesi değilse. Eğer Marcone'un elinin altında bir büyücü olsaydı, neden beni rüşvetle uzak tutmaya çalışsındı ki? Neden adamını bir beyzbol sopasıyla gönderdiği zaman saçımdan bir lüle aşırırmamış, sonra da dikkatim başka yerdeyken öldürmemişti ki?

Marcone olabilir miydi? Yoksa adamı iki tarafa da mı çalışlıyordu?

Nihayetinde bunun önemli olmadığına karar verdim. Bir şey ortadaydı: Birinde saç lülem vardı. Bir yerde bir büyücü beni öldürmeye niyetliydi.

Bu büyücü her kimse çok da iyi değildi –gölge gönderme büyüsünü yok ettiğimde bunu anlamıştım. Eğer onu doğrudan bir yüzleşmeye zorlayabilirsem karşımda duramazdı –çok azimli olabilir, çok fazla ham güce sahip olabilirdi ve bunlar sayesinde fırtınalardan yararlanmış ve bir iblisi ona köleliğe zorlamış olabilirdi. Ama gücünü yeni öğrenen iri, sakar bir ergen gibiydi. Bende sadece güç ve sadece azimden daha fazlası vardı. Eğitim, tecrübe ve anlayış bana destek olacaktı.

Kaldı ki, o anda çiviler çiğneyip ataşlar tükürecek kadar çıldırmış haldeydim.

Gölgeadam henüz bana saldırmaya yeltenemezdi. O tür bir güce sahip değildi. Her ilkbahar gelecek fırtınaları beklemesi ve onları kullanarak beni öldürmesi gerekiyordu. Zamanım vardı. Çalışacak zamanım vardı. Nerede olduklarını, Topal'ın saçımı nereye götürdüğünü bulabilirsem onun peşine düşebilirdim.

Cevap şimşek gibi beynimde çaktı. Basit görünüyordu. Eğer saç geri kalan kısmımla bir bağ olarak kullanılabilirse, onu ters çevirmem, yani kendimden saçıma giden bir bağ oluşturmam da mümkün olmalıydı. Lanet olsun, belki saçı dairemden tutuşturabilir, yakıp kül edebilirdim bile. Ama öyle bir büyünün formülü acayip karışık olurdu. Bob'a ihtiyacım vardı. Bob bir büyü tasarlamama, öyle bir formülü sa-

atler ya da günler içinde değil, birkaç dakikada çözmeme yardımcı olabilirdi.

Yüzümü buruşturdum. Bob yoktu ve neredeyse yirmi dört saat daha gelmeyecekti. O formülü kendi başıma on ya da on iki saatten kısa sürede çıkarabilmemin yolu yoktu, zaten beynimin şu anda güvenilir hesaplar yapabilecek kadar tutarlı çalıştığını da zannetmiyordum.

Murphy'yi arayabilirdim. Murphy Marcone'un nerede saklandığını bilirdi ve Topal da muhtemelen yakınlarda olurdu. Murphy bana en azından Centilmen Johnny'yi, Topal'ı ve Gölgeadam'ı nasıl bulabileceğim hakkında bir fikir verebilirdi. Ama bu saatten sonra vermezdi. Hem verseydi bile bütün hikâyeyi öğrenmek isterdi ve ona anlattığımda da beni koruyucu gözaltına almaya çalışır ya da benzer gülünç bir şey yapardı.

Yumruklarımı iyice sıkınca tırnaklarım avuçlarıma battı. Onları bir ara kesmeliydim...

Tırnaklarıma baktım. Sonra aceleyle caddenin karşısına geçip benzin istasyonunun ışıklarının altında durdum ve ellerime dikkatle baktım.

Tırnaklarımın altında, Topal'ın bileklerine bastırduğım yerlerinde kan vardı. Başımı geriye attım ve güldüm. Elimde ihtiyaç duyduğum her şey vardı.

Sisli yağmurun altından ayrıldım ve beton kaldırıma eğildim. Pardösümün cebinde sakladığım bir tebeşir parçasını kullanarak betonda etrafıma bir daire çizdim. Sonra tırnaklarımdaki kanı kazıdım ve betonun üstüne, ayaklarımla aras-

na koydum. İnce, sisli yağmur altında parıldadı.

Sonraki kısmı çözmem biraz zaman aldı, ama zaten bildiğim bir izleme büyüsünü değiştirerek daha saygın bir büyüye dönüştürmektense aynen kullanmaya razı oldum. Burnumdan iki kıl çektim ve onları da dairenin içine, Topal'ın deri ve kan parçalarının üzerine koydum. Sonra tebeşirden daireye parmağımı dokundurdum ve içine enerjinin akmasını arzu ederek onu kapadım.

Öfkemden, tazelenmiş korkumdan, ağrıyan başımdan ve bulanık midemden enerji topladım ve bir büyü şeklinde fırlattım. “*Segui vtro testatum.*”

Burun deliklerime odaklanan ve birkaç kere üst üste hapşırmama neden olan bir enerji akışı oldu. Sonra Topal'ın kolonyasının kokusu son derece kuvvetli bir şekilde burnuma geldi. Ayağa kalktım, ayağımı yerde sürüyerek daireyi tekrar açtım ve dışına çıktım. Yavaşça daire çizerek kendi etrafımda üç yüz altmış derece döndüm. Topal'ın kokusu kuvvetli bir biçimde güneybatıdan, Chicago'nun zengin dış mahallelerinin bir kısmının olduğu yönden geliyordu.

Yeniden gülmeye başladım. Orospu çocuğunun izini bulmuştum. Onu izleyerek Marcone'un ya da her kim için çalışıyorsa onun yanına gidebilirdim ve bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Elimde büyü'nün uzun sürmesini sağlayacak kadar kan yoktu.

“Hey, ahbap!” Taksi sürücüsü pencereden başını uzattı ve bana dik dik baktı. Motoru rölantide çalışıyor, purosunu turuncu renkte parlıyordu. Bir an adama boş boş baktım. “Ne?”

Adam somurttu. “Ne, sağır mısın? Biri taksi mi çağırıdı?”

Adama sırtıttım. Hâlâ sinirliydim, kafam hâlâ biraz du-manlıydı ve hâlâ Topal’ın ve Gölgeadam’ın ağzını burnunu dağıtmaya can atıyordum. “Ben çağırdım.”

“Neden bütün kaçıklar beni bulur ki?” dedi. “Atla.” Atladım ve kapıyı kapadım. Adam dikiz aynasından beni kuşkuyla gözledi ve, “Nereye?” diye sordu.

“İki yerde duracağız,” dedim. Ona dairemin adresini verdim ve koltukta arkama yaslandım. Başım otomatik olarak güneybatıya, beni öldürmek isteyen adamların olduğu yere çekiliyordu.

“Bir etti,” dedi sürücü. “İkinci durak neresi?” Gözlerimi kısıtım. Dairemden birkaç şey alınam gerekiyordu. Tılsımlarım, patlatma çubuğum, asam ve hayati derecede önemli olacak bir fetiş. Sonra da Chicago’nun en büyük gangsterlerinden biriyle ciddi bir konuşma yapacaktım.

“Vardığımızda söylerim.”

ON YEDİ

Sonunda Chicago'nun dış mahallelerinden birindeki, Marcone'a ait bir kulüp olan Varsity'ye vardık. Varsity şehrin bu tarafında bulunan üniversite çağındaki kalabalığın büyük bir kısmına hizmet veren işlek bir yerdi ve sabahın bir buçuğunda bile bu kadar yalıtılmış, mağazalarla dolu bir caddede tek başına kalmış bir mekâna göre oldukça kalabalıktı. Gece-nin bu saatinde açık tek işyeriydi ve görünürde başka ışıklı pencere yoktu.

Taksi sürücüsü uzaklaşırken, “Kaçık,” diye mınıldandı; bir anlığına durakladım ve haklı olduğunu kabul ettim. Yaptığım büyü burnumla Topal'ın izlediği yolu takip etmeme izin verdiği için sürücüye dolambaçlı bir rota izletmişim. Büyü neredeyse onu yaptığım anda solmaya başlamıştı –elimde daha dayanıklı bir tılsım oluşturacak kadar kan yoktu– ama Varsity'ye odaklanmama ve park alanında Topal'ın arabasını tespit etmeme yetecek kadar dayanmıştı. Pencerelerin yanından geçtim ve hakikaten de arkadaki büyük, daire şeklindeki bir masada Johnny Marcone'un, boğa boyunlu Bay Hen-

dricks'in, Topal'ın ve Diken'in birlikte oturmuş konuştuğunu gördüm. İçlerinden birinin dikkatini çekmeden aceleyle eğilip gözden kayboldum. Sonra yeniden park alanına yürüyüp elimde tam olarak neler olduğuna baktım.

İki bileğimde birer bilezik. Bir yüzük. Bir patlatma çubuğu. Asam.

Durumu kendi lehime çevirmemi sağlayabilecek bütün incelikli ve sinsice yöntemleri düşündüm –zeki yanılsamalar, elektriğin ya da suyun uygun bir şekilde sekteye uğraması, ani bir fare ya da hamamböceği istilası. Bunlardan herhangi birini becerebilirdim. Büyü kullananlar arasında böylesine çok yönlü olan fazla kişi yoktur ve onlardan bile çok azı böyle büyüleri anında oluşturmak için gereken türden deneyime ve eğitime sahiptir.

Sinirli sinirli başımı salladım. İncelikle uğraşacak vaktim yoktu.

O halde tılsımlara güç verecektim. Yüzüğe güç verecektim. Hem asada hem de çubukta bulunan güce, ahşabın serin kuvvetine, ateşin yakıcı öfkesine eriştim ve Varsity'nin ön kapısına yürüdüm.

Ardından onu menteşelerinden ayırarak patlattım.

İçeriye değil de dışarıya doğru patlattım. Bazı parçalar bana doğru uçu ve önümde tuttuğum hava kalkanından sekti, başkalarıysa arkama, park alanına yağdı. Kapının diğer yanındaki bir dolu masum müşteriye yaralamak iyi olmazdı. Bir ilk izlenim bırakmak için sadece tek şansınız vardır.

Kapı yok olduktan sonra patlatma çubuğumu içeriye yö-

nelттіm ve bir komut mırıldandım. Müzik kutusu bir top güllesi isabet etmiş gibi arkasındaki duvara çarptı, ardından eriyip bir sıvı-plastik bulamacına dönüştü. Hoparlörlerden yükselen müzik ciyaklayıp durdu. Kapıdan içeri girdim ve yüzüğümdeki bastırılmış enerji dalgasını açığa çıkardım. Kapıdan başlayarak bir daire boyunca salondaki lambalar küçük, keskin patlamalarla, etrafa tozlaşmış cam ve parlayan filaman parçaları saçarak infilak etmeye başladılar. Bardaki ve salonunda duran bütün ahşap masalardaki insanlar bu tür durumlarda genel olarak verilen tepkiyi verdiler. Şaşkınlık içinde çığlık atmaya ve bağırmaya, ayağa kalkmaya veya masalarının altına çömelmeye başladılar. Birkaçı salonun bir tarafının arkasındaki yangın çıkışından dışarı sıvıştı. Ardından ani ve yoğun bir sessizlik oldu. Herkes hareketsiz bir halde durdu ve girişe boş boş baktı –bana bakıyorlardı.

Arka masada, Johnny Marcone girişe o tutkusuz, dolar rengi gözleriyle dikkatle baktı. Gülümsemiyordu. Yanındaki Bay Hendricks bana dik dik bakıyordu ve tek kaşını etrafı göremeyecek kadar indirmişti. Diken'in dudakları sımsıkı kapanmış, beti benzi atmıştı. Topal ise bana katıksız bir dehşetle bakakalmıştı. Hiçbiri ne hareket ediyor ne de bir ses çıkarıyordu. Sanırım artık kendini sınırlamayan bir büyücü görmek insana bunu yapabilir.

O sessizlik içinde, “Küçük domuz, küçük domuz, bırak içeri gireyim,” dedim. Asamı yere dayadım ve gözlerimi kısarak Marcone’a baktım. “Gerçekten, seninle bir dakikalığına konuşmak istiyorum John.”

Marcone bana bir an boş boş baktı, sonra dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Eşsiz bir ikna şekliniz var Bay Dresden.” Ayağa kalktı ve gözlerini benden hiç ayırmadan salona yüksek sesle konuştu. Sinirli olmalıydı, ama buz gibi dış görünüşü bunu gizliyordu. “Bayanlar baylar, görünüşe göre Varsity erken kapanıyor. Lütfen düzenli bir şekilde en yakınınızdaki kapıdan çıkın. Hesaplarınız için endişelenmeyin. Bay Dresden, lütfen girişten çekilip müşterilerimin ayrılmasına izin verir misiniz?”

Girişten yana çekildim. Hem müşteriler hem de personel mekânı hızla boşalttı ve beni salonda Marcone, Hendricks, Diken ve Topal ile baş başa bıraktılar. Müşterilerin, yani tanıkların ayrılmasını beklerlerken hiçbiri hareket etmedi. Topal terlemeye başladı. Hendricks’in ifadesi hiç değişmedi. Büyük adam şüphelenmeyen bir geyiğin üstüne sıçramaya hazır bir dağaslanı kadar sabırlıydı.

Son üniversiteli çift kapıdan çıkar çıkmaz, “Saçımı geri istiyorum,” dedim.

Marcone başını bir yana eğerek, “Ne dediniz?” dedi. Gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

“Beni duyduğun,” dedim. “Emrindeki şu pislik,” –patlatma çubuğumu yukarı kaldırdım ve Topal’a yönelttim– “az önce şehrin diğer yanındaki bir benzin istasyonunun önünde üzerime atladı ve saçımdan bir lüle kesti. Onu geri istiyorum. Tommy Tomm ile aynı akıbete uğramaya niyetim yok.”

Marcone’un gözleri aniden korkunç, soğuk, dolar rengi bir öfkeyle ışıldadı. Başını maksatlı bir şekilde yana, Topal’a doğru çevirdi.

Topal'ın yayvan yüzü biraz daha soldu. Gözünü kırıştı-
rarak bir ter damlasını gözünden çıkardı. "Neden bahsettiği-
ni bilmiyorum Patron."

Marcone'un bakışı sabitliğini hiç yitirmedi. "Bay Dres-
den," dedi, "elinizde bir tür kanıt olduğunu varsayıyorum?"

"Sol bileğine bak," dedim. "Cildinde onu kavradığım yer-
de birkaç tınak izi olacaktır."

Soğuk, kaplan gözlerini Topal'a çevirmiş olan Marcone
başıyla onayladı ve neredeyse yumuşak bir sesle, "Eh?" dedi.

Topal, "Yalan söylüyor Patron," diye protesto etti. Dudak-
larını yaladı. "Lanet olsun, orada sevgilimden kalma tınak
izleri vardı. O bunu biliyordu. Hani söylemiştin ya, bu adam
gerçek, böyle şeyleri biliyor."

Bulmacanın parçaları yerine oturdu. "Tommy Tomm'u öl-
düren her kimse peşinde olduğumu biliyor," dedim. "Raki-
bin, ÜçGöz'ü satan kişi her kimse o. Bu Topal sana ihanet et-
mek için ondan iyi bir para almış olmalı. En başından beri ra-
kibine bilgi sağladı ve onun ayak işlerini gördü."

Topal kesinlikle poker oynayamazdı. Bana dehşet içinde
baktı ve başını iki yana sallayarak karşı çıktı.

Marcone pürüzsüz ve düz bir sesle, "Bunu çözüme kavuş-
turmanın kolay bir yolu var," dedi. "Lawrence. Bana bileğini
göster."

Topal Lawrence yine, "Yalan söylüyor Patron," dedi, ama
sesi titriyordu. "Sadece kafanı karıştırmaya çalışıyor."

Marcone bir babanın çocuğunu hafifçe azarlarken kullandığı ses tonuyla, "Lawrence," dedi.

Topal Lawrence yolun sonuna geldiğini anladı. Daha hareket etmeden yüzünde çaresiz bir karara vardığını gördüm. “Yalancı!” diye uludu bana. Ayağa kalkarak elini masanın altından kaldırdı. Avucunda kendi 38’lik tabancamın ikizi olan bir altıpatlar olduğunu fark edecek zamanım oldu, sonra adam ateş etmeye başladı.

Aynı anda birkaç şey birden oldu. Ben elimi kaldırarak irademi sol bileğimdeki minik ortaçağ tarzı kalkanlardan oluşan bileziğe odakladım ve çevremdeki koruyucu enerjileri sağlaştırdım. Kurşunlar kalkanıma inler gibi gürültülerle çarparak restoranın alacakaranlığında kıvılcımlar çıkardı.

Diken, alçakta kalarak masadan uzağa sıçradı; artık elinde küçük, Uzi tarzı bir otomatik silah vardı. Daha acımasız ve dolaysız olan Hendricks bir vahşinin akılsızlık derecesinde şiddet dolu içgüdüleriyle tepki verdi. İri koruma bir eliyle Marcone’u geriye iterek kendi cüssesini mafya patronuyla Topal Lawrence’ın arasına soktu. Diğer eliyle kompakt bir yarı otomatik silah çekti.

Topal Lawrence başını çevirdi ve Hendricks ile silahını gördü. Paniğe kapılarak kendi silahını daha iri adama doğru çevirdi.

Hendricks onu acımasız bir isabet oranıyla vurdu; üç keskin patlama sesi duyuldu, namlunun ucu üç kere parladı. İlk iki kurşun Topal’ın göğsünün ortasına isabet ederek onu iki adım geriye itti. Üçüncü kurşun sağ kaşının üzerine girdi, başını arkaya savurdu ve onu yere devirdi.

Topal Lawrence’ın benim gibi siyah gözleri vardı. Onları

görebiliyordum. Yerde yatarken başı bana doğru döndü. Bir kere göz kırpuğunu gördüm. Sonra gözlerinin ışığı söndü. Adam ölmüştü.

Bir an sersemlemiş halde öylece durdum. Görkemli bir giriş yapmış olsam da böyle olmasını istememiştim. Kimseyi öldürmek istememiştim. Lanet olsun, kimsenin ölmesini istememiştim, ne benim ne de onların. Kendimi kötü hissediyordum. Bu bir tür oyundu, kazanmaya kararlı olduğum maço tarzda bir şovmenlik yarışmasıydı. Ansızın bir oyun olmaktan çıkmıştı ve artık sadece buradan canlı uzaklaşmak istiyordum.

Hepimiz hiçbir hareket yapmadan orada durduk. Sonra Marcone Hendricks'in altından, "Onu canlı istiyordum. Önce bazı sorulara cevap verebilirdi," dedi.

Hendricks kaşlarını çattı ve Marcone'un üstünden kalktı. "Özür dilerim Patron."

"Sorun değil Bay Hendricks. İhtiyatlı olup da hata yapmak daha iyidir herhalde." Marcone ayağa kalktı, kravatını düzeltti, sonra gidip cesedin başına eğildi. Adamın boğazını, sonra bileğini yokladı ve başını salladı. "Lawrence, Lawrence. Eğer gelip bana söylesen sana onların teklif ettiğinin iki katını verirdim. Asla çok zeki olmadın, değil mi?" Ardından bütün gece olduğu kadar duyusuz bir yüzle Topal Lawrence'ın sol kolunu sıyrdı ve adamın bileğini inceledi. Kaşlarını çattı ve düşünceli bir yüz ifadesiyle kolu yeniden indirdi.

"Görünüşe göre ortak bir düşmanımız var Bay Dresden," dedi. Dönüp bakışlarını bana odakladı. "Kim o?"

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bilseydim burada olmazdım. Bir ihtimal senin olabileceğini düşündüm.”

Marcone kaşlarını kaldırdı. “Benim bunu yapmayacağımı bilmeliydiniz Bay Dresden.”

Şimdi kaç çatma sırası bendeydi. “Haklısın. Bilmeliydim.” Cinayetlerde Marcone’un kullanmak isteyebileceğinden daha fazla kötülük ve vahşet vardı. Marcone’un rakiplerinin ortadan kaldırılmaları gerekiyor olabilirdi, ama bunu böyle abartmanın hiçbir mantığı yoktu. Kesinlikle Linda Randall ve Jennifer Stanton gibi üçüncü kişileri öldürmesi için hiçbir sebep yoktu. Bu etkisizdi ve iş için iyi değildi.

“Lawrence’ta size ait bir şey varsa almakta serbestsiniz Bay Dresden,” dedi Marcone. Salona bakındı ve içini çekti. “Acele etseniz iyi olur. Sanırım Varsity son müşterilerini ağırladı. Yazık olacak.”

Zor oldu ama Topal Lawrence’ın cesedinin yanına yürüdüm. Cesedin ceplerini karıştırmak için asarını ve çubuğumu yere koymam gerekti. Ölü bir adamın vücudunun yanında eğilmiş, benim için değerli olan şeyleri ceplerinden alırken kendimi bir mezar soyguncusu gibi hissettim.

Saçı hiçbir yerde bulamadım. Başımı kaldırıp Marcone’a baktım; o ise bana, gözlerime herhangi bir anlaşılır duygu barındırmayan bir ifadeyle baktı.

“Bir şey bulamadım,” dedim.

“İlginç. Söz konusu malzemeyi buraya gelmeden önce başka birine vermiş olmalı,” dedi Marcone.

“Buraya geldikten sonra birine vermiştir belki?”

Marcone başını iki yana salladı. “Öyle yapmadığından gayet eminim. Dikkatimi çekmedi.”

“Sana inanıyorum,” dedim, ki inanıyordum da. “Ama kim?”

“Düşmanımız,” dedi Marcone. “Orası aşikar.”

Aniden yorgunluktan çökerek gözlerimi kapadım. “Lanet olsun.”

Marcone hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve Hendricks ile Diken’e alçak sesle birkaç emir verdi. Hendricks silahını bir peçeteyle temizledi, sonra yere bıraktı. Diken barın arkasına gidip bir güç kablosu ve bir şişe viskiyle bir şeyler yapmaya başladı.

Asamla sopamı aldım, ayağa kalktum ve Marcone’a döndüm. “Bana diğer bildiğin şeyleri anlat. Bu herifi yakalayacaksam bildiğin her şeye ihtiyacım var.”

Marcone dediğimi değerlendirdi ve başıyla onaylandı. “Evet, var. Ne yazık ki bu tartışma için halka açık bir forum seçtiniz. Kendinizi, seyretmekle ilgilenen herkese karşı düşmanım olarak gösterdiniz. Sebepleriniz anlaşılır olsa da, bu bana açıkça meydan okuduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Kişisel hislerim ne olursa olsun buna karşılık vermemem söz konusu olamaz, yoksa aynı şeye tekrar davetiye çıkarmış olurum. Kontrolü korumalıyım. Bu kişisel değil Bay Dresden. İşin gereği.”

Çenemi gerdim, patlatma çubuğunu daha sıkı tuttum ve kalkanımın hâlâ yerli yerinde, açılmaya hazır olduğundan emin oldum. “O halde bu konuda ne yapacaksın?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Ya düşmanım sizi öldürecek, ki bu durumda sizi ortadan kaldırmak için kendimi ya da adamlarımı riske atmam gerekmeyecek ya da siz onu bulacak ve alaşağı edeceksiniz. Eğer onu di-ze getirirseniz soran kişilerin o işi benim emrimle yaptığınızı anlamalarını sağlayacak, sonra da bu geceyi unutmaya meyilli olacağım. Her iki durumda da benim için en kârlısı bekleyip görmek.”

“Eğer beni öldürürse,” diye dikkatini çektim, “eğer bu sefer kalbi sökülen ben olursam hâlâ nerede olduğunu bilmiyor olacaksın. Onu ortadan kaldırmaya ve işini korumaya yaklaşmış olmayacaksın.”

“Doğru,” dedi Marcone. Ardından sadece bir saniyenin küçük bir kısmı boyunca süren bir ifadeyle gülümsedi. “Ama sizin o kadar kolay lokma olacağınızı sanmıyorum. Bence sizi öldürse bile, o da bir şekilde açığa çıkacaktır. Hem önceki günkü karşılaşmamızdan beri neleri aramam gerektiği hakkında daha iyi bir fikrim olduğunu düşünüyorum.”

Ona somurttum ve gitmek için dönüp canlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

“Harry,” dedi Marcone. Durdum ve yeniden geriye döndüm.

“Kişisel bir not –her halükarda senin işine yarayacak hiçbir şey bilmiyorum. Ele geçirmeyi başardığımız adamlarından hiçbiri bir şey söylemedi. Ondan o kadar korkuyorlardı. Görünüşe göre kimse uyuşturucunun nereden geldiğini, neden yapıldığını ya da bu kişinin işini nereden yürüttüğünü bilmi-

yor. Gölgeleler diyorlar. Onun hep gölgede olduğunu söylüyorlar. Öğrendiğim bundan ibaret.”

Bir an Johnny Marcone’a dikkatle baktım, sonra bir kere başımı eğdim. “Teşekkür ederim.”

Omuz silkti. “İyi şanslar. Bence en iyisi gelecekte birbirimizle bir daha karşılaşmamamız olur. İşlerime daha fazla karışılmasını hoş göremem.”

“Bence de bu iyi bir fikir olur,” dedim.

“Mükemmel. Anlayan biriyle konuşmak güzel.” Sonra Topal Lawrence’in cesedini geride bırakarak kalan iki adamına döndü.

Ben de dönüp yorgun argın yürüyerek mekândan ayrılıp geceye ve soğuk, sisli yağmura çıktım. Hâlâ midem bulanıyordu. Topal Lawrence’in öldüğü andaki bakışları hâlâ gözümün önündeydi. Linda Randall’ın kısık kahkahası hâlâ zihnimdeydi. Murphy’ye yalan söylediğim için hâlâ üzgündüm ve ona anlattığımdan fazlasını anlatmaya hâlâ niyetim yoktu. Beni kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bilmiyordum. Hâlâ Beyaz Konsey’e sunacağım bir savunmam yoktu.

“Kendini kandırma Harry,” dedim kendime. “Hâlâ boku yemiş durumdasın.”

ON SEKİZ

Hiç çaresizliğe kapıldığınız, tamamen ümidinizi yitirdiğiniz oldu mu? Hiç karanlıkta durduğunuz ve kalbinizin, ruhunuzun derinliklerinde işlerin asla ama asla iyiye gitmeyeceğini, bir şeyin ilelebet yitirildiğini ve bir daha asla geri gelmeyeceğini bildiğiniz oldu mu?

İşte Varsity'den çıkıp yağmura doğru yürürken kendimi öyle hissediyordum. Telaş içinde olduğumda, düşünemediğimde, bitkin ve korku dolu olduğumda ve kendimi çok ama çok yalnız hissettiğimde yürüyüşe çıkarım. Yaptığım şeylerden biridir işte. Yürürüm, yürürüm ve eninde sonunda bana bir şey gelir, kendimi bir binadan atma isteğimi azaltacak bir şey...

Bu yüzden yürüdüm. Geriye dönüp baktığımda, bir cumartesi gecesi, geç saatte Chicago boyunca yürümek çok aptalcaydı. Çok sık ileriye bakmadım. Yürüdüm ve düşüncelerin zihnimde dönmesine izin verdim. Ellerim pardösümün ceplerindeydi, pardösüm uzun bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu ve hafif yağmur saçlarımı yavaş yavaş başıma yapıştırıyordu.

Babam hakkında düşündüm. Bu kadar karamsar olduğumda genellikle öyle yaparım. İyi bir adamdı, cömert bir adamdı, iflah olmaz bir kaybedendi. Teknolojinin büyüden daha fazla büyü ürettiği bir zamanda sahne büyücülüğü yapıyordu ve asla ailesine verecek fazla bir şeyi olmamıştı. Çoğu zaman yollardaydı; harap mekânlarda sahneye çıkıyor, turnaklarıyla kazıyarak annem için para kazanmaya çalışıyordu. Ben doğarken yanımda değildi.

Annem ölürken yanımda değildi.

Ben doğduktan birkaç gün sonra gelmişti. Bana üç büyücünün isimlerini vermiş, sonra beni de yanına alıp yollara düşmüş, okulların spor salonlarında ve marketlerde sanatını icra ederek çocukları ve emeklileri eğlendirmişti. Her zaman cömert ve nazikti –aslında olmayı göze alabileceğimizden daha nazik ve daha cömertti. Ve her zaman biraz üzgündü. Her gece bana annemin resimlerini gösterir, ondan bahsederdi. Bir noktadan sonra neredeyse ben de onu tanıyormuş gibi hisseder oldum.

Yaşım büyüdükçe bu his arttı. Sanırım babamı muhtemelen annemin hayattayken gördüğü gibi görür oldum –sevimli, tatlı, anlayışlı bir adam olarak. Biraz naif, ama dürüst ve nazik. Başkalarıyla ilgilenen ve maddi kazancı her şeyin üstünde görmeyen biri. Annemin neden ona âşık olduğunu anlayabiliyordum.

Bana vaat ettiği gibi asistanı olacak kadar büyüyemedim. Bir gece uykusunda öldü. Doktorlar bir anevrizma olduğunu söyledi. Onu soğuk, gülümser halde buldum. Belki de öldü-

gü sırada rüyasında annemi görüyordu. Ve ona baktığımda aniden hayatımda ilk defa kendimi tamamen, bütünüyle yalnız hissettim. Bir şey asla geri dönmek üzere gitmişti, içimde bir daha asla yeri dolmayacak küçük bir delik açılmıştı.

Bu yağmurlu ilkbahar gecesi Chicago caddelerinde yürürken de yine kendimi öyle hissediyordum. Nefesim buhar şeklinde çıkıyordu, sağ çizmem her adımında gıcırdıyordu ve ölü insanlar bütün düşüncelerimi işgal etmişti.

Saatlerce yürüdükten sonra adımlarımın beni yeniden Linda Randall'ın dairesine götürmesine herhalde şaşırمام gerekirdi. Artık bütün polis memurları gitmişti, bütün ışıklar sönüktü, aval aval bakanların hepsi rahat uykularına dalmıştı. Apartman kompleksi sessizdi. Şafak henüz gökyüzünü boyamaya başlamamıştı, ama bir yerlerde, bir pencere denizliğinde ya da çatı tepesinde bir kuş ötüyordu.

Gücümün, kaynaklarımın sonuna gelmişim. Hiçbir şey planlamamıştım, aklıma herhangi bir parlak fikir gelmemişti. Katil yararlanabileceği bir fırtına patladığı anda beni öldürecek bir büyü yapacaktı ve havanın haline bakılırsa fırtına her an gelebilirdi. Eğer o beni öldürmezse, Morgan kesinlikle Beyaz Konsey'e pazartesi günü şafak sökerken idam edilmem kararını alıracaktı. Piç herif muhtemelen şimdiden oylar için lobi yapıyordu. Eğer konu Konsey'in önüne gelirse hiçbir şansım olmazdı.

Linda'nın dairesinin kapısına yaslandım. Kapı POLİS HATTI-GEÇMEYİN yazılı sarı-siyah şeritle kaplanmıştı. Aslında ne yaptığımı fark ettiğimde çoktan kapıyı açan bir bü-

yü yapmış, en alttaki sarı şeridi sökmüş ve kadının dairesine adım atmıştım.

“Bu yaptığın aptalca,” dedim kendime. Sanırım söz dinleyecek halde değildim. Linda'nın parfümünün ve kanının kokusunu alarak dairede yürüdüm. Daha kanı temizlemeye gelmemişlerdi. Muhtemelen o işi daha sonra apartman yöneticisinin halletmesi gerekecekti. Filmlerde size bu tür ayrıntıları hiç göstermezler.

Sonunda kendimi zeminde, Linda Randall'ın büyük masasının yanındaki kilimde yatar buldum. Sırtımı yatağına, yüzümü küçük beton taraçasına giden sürme cam kapiya dönmüş, yan yatıp kıvrılmıştım. Hareket etmek, herhangi bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Yararsızdı. Hepsi yararsızdı. Gelecek iki gün içinde ölecektim.

En kötüsü de bunun umurumda olduğundan emin olmamamdı. Kullanmak zorunda kaldığım bütün büyülerden, yürümekten, morluklar ve yumruklardan, uykusuzluktan öyle yorulmuş, öyle bitkin düşmüştüm ki... Karanlıktı. Her şey karanlıktı.

Sanırım uyuyakalmış olmalıyım. Olan onca şeyden sonra buna ihtiyacım vardı. Başka bir şey hatırlamıyorum, ta ki parlak güneş gözümü yakana kadar.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve açmadan bir elimi ışığa doğru kaldırdım. Sabahlar asla en iyi zamanım değildir ve güneş caddenin her iki yanındaki binaların üzerinde yükselmiş, baharın neşeli gün ışığı Linda Randall'm perdelerinden ve gözkapaklarımdan içeri girip beynime dalmıştı. Homurdandım

ve yüzümü Linda'nın yatağının altındaki serin karanlığa, sırtımı da sıcak güneş ışığına döndüm.

Ama uykuya dalmadım. Onun yerine kendimden iğrenmeye başladım.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun Harry?” diye sordum yüksek sesle.

Huysuz huysuz, “Ölmeye yatıyorum,” dedim.

“Hiç de yatamazsın,” dedi daha akıllı tarafım. “Yerden kalk ve işe koyul.”

“İstemiyorum. Yorgunum. Git.”

“Kendi kendine konuşamayacak kadar yorgun değilsin. Demek ki timsahlardan kendini kurtaramayacak kadar da yorgun değilsin. Gözlerini aç,” dedim kendime sertçe.

İtaat etmek istemediğim için omuzlarımı eğdim, ama niyetli olduğumun tersine gözlerimi açtım. Gün ışığı Linda Randall'in dairesini bir altın tabakasıyla kaplamış, neredeyse neşeli bir yere dönüştürmüştü –elbette daire hâlâ boştu, ama birkaç güzel hatırayla ılınmıştı. Yatağın altında, yakında duran bir lise yıllığı ve ayraç olarak içine konulmuş birkaç fotoğraf gördüm. Ayrıca Linda Randall'in çok daha genç, canlı bir biçimde gülümseyen, yüzünde açık seçik gördüğüm o bıkkın ve yorgun ifadenin izinin bile olmadığı çerçeveli bir fotoğrafı da vardı. Linda resimde mezuniyet cübbesi giymişti, iki yanında da nazik görünümlü, ellili yaşlarının sonlarında bir çift vardı. Anne ve babası olduklarını varsaydım. Linda mutlu görünüyordu.

Ve güneş binaların kenarları üzerine doğru yükselirken

yavaşça geri çekilen küçük, başıboş bir güneş ışınının tam kenarında küçük, gri kapaklı plastik bir kırmızı silindir duruyordu.

Kurtuluşumdu bu.

Silindiri yatağın altından çıkardım. Ellerim titriyordu. Film kutusunu salladım, tıkırdadı. İçinde bir film rulosu vardı. Kutuyu açtım ve içindeki filmi çıkardım. Plastik kılavuz kutunun içine çekilmişti –bu filmde resimler vardı, ama henüz banyo edilmemişlerdi. Filmı yeniden kapadım ve pardösümün cebine uzanıp başka bir film kutusunu, Victor Sells'in göl evindeki kutuyu çıkardım. İkisi birbirine uyuyordu.

Zihnım döndü ve tamamen yeni bir yola girdi. Bütünıyla yeni bir olasılık alanı bana kapılarını açmıştı ve orada bir yerde bu işten canlı kurtulmak, katili yakalamak ve cehennem gitmek üzere olan her şeyi kurtarmak için bir fırsatım, bir şansım olabilirdi.

Ama mesele hâlâ açık değildi. Neler döndüğünden emin olamıyordum, ama şimdi elimde olası bir bağ, cinayet soruşturması ile Monica Sells'in kocası Victor'ın kayboluşuyla ilgili verdiği ama vazgeçtiği araştırma işi arasında bir bağ vardı. İzleyecek başka bir ipucum vardı, ama onu izlemek için fazla zaman yoktu. Hızla kalkmam, ayaklanmam ve yola koyulmam gerekiyordu. İyi bir büyücüüy zaptedemezsiniz.

Ayağa kalktım, asamla çubuğumu aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım. İhtiyacım olan son şey, bir suç mahalline izinsiz girmişken yakalanmaktı. Bu tutuklanmama ve nezarete atılmama sebep olabilirdi ve kefalet bulamadan ölmüş

olurdum. Zihnim şimdiden arı gibi çalışıyor, bir sonraki adı-
mı planlıyordu: Victor'ın göl evindeki o fotoğrafçıyı bulmaya
çalışacak, fotoğrafları banyo edecek ve içlerinde Linda Ran-
dall'ın ölümüne değebilecek bir şey olup olmadığına baka-
caktım.

İşte o anda bir ses duydum ve durdum. Ses yine geldi. Al-
çak bir sürtünme sesi.

Biri dairenin ön kapısının kör anahtar deliğinde anahtar
döndürdü ve kapıyı açtı.

ON DOKUZ

Yatağın altına ya da yatak odasına kaçacak zaman yoktu, her halükarda hareketliliğimin kısıtlanmasını istemiyordum. Öne atladım ve kapının arkasına geçip hiç kımıldamadan durdum.

İnce, kısa boylu, bezgin görünümlü bir adam içeri girdi. Mat kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Siyah pamuklu bir pantolon, siyah bir mont giymişti ve yanında kayışa bağlı bir çanta taşıyordu. Kapıyı neredeyse tamamen kapadı ve büyük bir sıkıntıyla etrafa baktı. Ama net bir şekilde düşüne-meyecek kadar tedirgin olan çoğu insan gibi görmesi gerekenden daha azını görüyordu ve başını çevresel görüş alanına gireceğim bir noktaya kadar çevirdiği halde bana dikkat etmedi. Sert hatlı bir çenesi ve elmacıkkemikleri olan iyi görünüşlü bir adamdı veya bana öyle geliyordu.

Odayı katetti, kan lekeli yatağı gördüğü zaman aniden durdu. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. Tuhaf, hafif bir gak sesi çıkardı, sonra aceleyle ilerleyerek kendini yatağın yanında yere attı ve altını eşelemeye başladı. Birkaç saniye son-

ra e elesi daha hummalı bir hal aldı; yüksek sesle lanet okuduunu duydum.

Parmaklarımı cebimdeki film kutusunun pürüzsüz yüze-
yinde gezdirdim. Demek  yle. Victor Sells'in g l evinin dı ın-
da gizlenen esrarengiz fotoğrafçı filmi aramak için buraya
gelmişti. Oldukça zor bir yapbozu tamamladı ımda ortaya
 ıkan bir his harekete geçti midemde –garip bir tatminle bir
parça kendini be enmi li in karışımı.

Asamla  ubu umu sessizce kapının yanındaki köşeye
koydum ve üzerinde foto rafım olan resmi polis danışmanı
rozetimi siyah kumaşın önünde görünecek şekilde pard -
s mden çıkardım. Eski, pasaklı ti  rt m  pard s yla kapa-
dım ve adamın pardösümün altına e ofman ve kovboy  iz-
meleri giydi imi fark edemeyecek kadar sarsılmış ve tedirgin
olduğunu  mit ettim.

Ellerimi ceplerimde tuttum, kapıyı  izmemle hafifçe itti-
rerek kapadım ve tam kapı kapanırken, “Demek  yle. Cına-
yet mahalline geri d nm    n. Beklersem seni yakalayaca ı-
mızı biliyordum,” dedim.

Başka herhangi bir gün olsa adamın tepkisi beni g lmek-
ten yerlere yatırırdı. Adam irkildi, ba ını yatağın altına vur-
du, acıyla ciyakladı, yataktan geriye çekildi, dönüp bana bak-
tı ve  a kınlıktan neredeyse yatağın üstüne sıçradı. G r n -
m  hakkındaki fikrimi gözden geçirdim –ağzı a ırın dardı,
gözleri çok küçük, birbirine çok yakındı ve ona bir da gelin-
ci i gibi maksatlı, yırtıcı bir hava veriyordu.

Gözlerimi kısıtım ve ağır adımlarla, yavaş yavaş ona doğru

yürüdüm. “Uzak duramadın, değil mi?”

“Hayır!” dedi. “Ah, Tanrım! Anlamıyorsunuz. Ben bir fotoğrafçıyım! Gördünüz mü? Gördünüz mü?” El yordamıyla yanındaki çantayı karıştırdı ve içinden bir fotoğraf makinesi çıkardı. “Resimler çekiyorum. Gazeteler için. Buraya da o yüzden geldim, sadece etrafa iyice bakmaya çalışıyorum.”

“Martaval okuma,” dedim. “İkimiz de buraya resim çekmek için gelmediğini biliyoruz. Bunu arıyordun.” Cebimden film kutusunu çıkardım, havada tuttum ve ona gösterdim.

Gevezeliği kesti ve hiç kımıldamadan durup boş boş bana, sonra da elimdeki kutuya baktı. Dudaklarını yaladı ve bir şey söylemeye çalıştı.

“Kimsin sen?” diye sordum. Sesimi sert ve buyurgan tuttum. Eğer şimdi karakolda Murphy’nin yanında sorular sormasını bekliyor olsam, onun nasıl konuşacağını düşünmeye çalıştım.

“Şey, Wise. Donny Wise.” Yutkunarak bana baktı. “Başım bir tür belada mı?”

Ona gözlerimi kısarak baktım ve dudağımı büküp, “Göreceğiz. Kimliğin var mı?” dedim.

“Elbette.”

“Göster bana.” Ona kısa bir bakışla gözdağı verip, “Yavaşça,” diye ekledim.

Adam bana yan yan bakarak abartılı bir yavaşlıkla belindeki cebe uzandı. Bir eliyle cüzdanını çıkardı ve ehliyetini gösterdi. Ona doğru yürüdüm, cüzdanı kaptım ve inceledim. Ehliyeti ve fotoğrafı bana verdiği isme uygundu.

“Pekala, Bay Wise,” diye sözüme başladım, “bu devam eden bir soruşturma. Dolayısıyla benimle işbirliği yaptığınız sürece bir sorun...”

Başımı kaldırdığımda isim rozetime dikkatle baktığını gördüm ve sesim kesildi. Wise cüzdanını geri çekti ve, “Sen polis değilsin!” diye beni suçladı.

Başımı küstah bir şekilde geriye attım. “Tamam. Polis olmayabilirim. Ama polislerle çalışıyorum. Ve elimde filmin var.”

Tekrar lanet okudu ve fotoğraf makinesini çantasına tıktırmaya başladı. Belli ki gitmeye niyetliydi. “Hayır. Elinde hiçbir şey yok. Bunların herhangi birini benimle ilişkilendiren hiçbir şey yok. Ben gidiyorum.”

Yanımdan geçip kapıya yürümesini izledim. “O kadar acele etmeyin Bay Wise. Gerçekten ikimizin konuşması gereken meseleler olduğunu düşünüyorum. Geçen çarşamba gecesi Lake Providence’taki bir evin güvertesinin altında düşürülmüş bir film kutusu gibi mesela!”

Çabucak başını kaldırıp bana göz attı. “Her kim olursan ol, sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,” diye mırıldandı. Kapıya uzandı ve onu açmaya başladı.

Köşedeki asama ters ters baktım ve en dramatik sesimle, “*Vento servitas*,” diye tıslayarak elimi hızla girişe doğru uzattım. Çağırma tepki olarak, sıkı kontrol altındaki hava kanallarının tahrik etmesiyle harekete geçen asam odanın diğer yanına sıçradı ve kapıyı Donny Wise’in burnunun önünden kapattı. Wise kaskatı kesildi. Dönüp faltaşı gibi gözlerle bana baktı.

“Tanrım. Sen de onlardan birisin. Beni öldürme,” dedi. “Ah, Tanrım. Ben fotoğrafları çektim. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Senin için tehlikeli değilim.” Ne kadar sakın tutmaya çalışsa da sesi titriyordu. Gözlerini küçük taraçanın sürme kapısına kaydırıldığını gördüm. Sanki ben onu durduramadan oraya ulaşma şansını hesaplar gibiydi.

“Rahatlayın Bay Wise,” dedim. “Buraya size zarar vermeye gelmedim. Ben Linda’yı öldüren adamın peşindeyim. Bana yardım edin. Bildiklerinizi anlatın. Gerisini ben hallederim.”

Wise hafif, sert bir şekilde güldü ve cam pencerelere doğru yarım adım attı. “Sonra da öldürüleyim değil mi? Linda gibi, diğer iki kişi gibi? Hayatta olmaz.”

“Hayır, Bay Wise. Bana bildiklerinizi anlatın. Cinayetlere bir son vereceğim. Linda’nın katilini adalete teslim edeceğim.” İçimdeki hüsrarla mücadele ederek sesimi sakinleştirici ve düz tutmaya çalıştım. Lanet olsun, onu sarsmak istemiştim, ama sürme kapıdan atlamak istemesine neden olacak kadar korkutmak istememiştim. “Ben de bu insanların durdurulmasını sizin kadar istiyorum.”

“Neden?” diye sordu. Artık gözlerinde belli belirsiz bir küçümseme olduğunu gördüm. “Linda’nın senin için önemi neydi? Sen de mi onunla yatıyordun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır, sadece yok yere ölen biri daha.”

“Polis değilsin. Neden bunu yapmak için kendini tehlikeye atıyorsun? Neden bu insanlara meydan okuyorsun? Yapa-bildikleri şeyleri görmedin mi?”

Omuz silktim. “Başka kim yapacak ki?” Bana cevap vermeyince film kutusunu kaldırdım. “Bu resimler ne Bay Wise? Bu filmde Linda Randall’ı öldürmeye degecek ne var?”

Donny Wise avuçlarını uylukları üzerinde ovuşturdu. Odada etrafa bakınırken atkuyruğu seğırdi. “Seninle bir anlaşma yapacağım. Sen bana filmi ver, ben de sana bildiklerimi anlatayım.”

Başımı iki yana salladım. “O fotoğraflara ihtiyacım olabilir.”

“O fotoğraflar neye baktığını bilmezsen bir işine yaramayacaktır,” diye belirtti. “Seni hiç tanımıyorum. Bela istemiyorum. Bütün istediğim buradan canlı ve tek parça halinde çıkmak.”

Bir an gözlerimi ona diktim. Eğer onunla değış tokuş yaparsam, filmi ve içindeki resimleri kaptıracaktım. Yapmazsam ve doğruyu söylüyorsa film bir işime yaramayacaktı. İz beni buraya, ona getirmişti. Başka bir yerden bir ipucu bulamazsam öldüm demekti.

Bu yüzden parmaklarımı şıklatarak, asamın takırdayarak yere düşmesine izin verdim. Sonra filmi ona attım. Filmı düşürdü ve beni ihtiyatla inceleyerek eğilip aldı.

“Ben buradan çıktıktan sonra,” dedi, “ödeşmiş olacağız. Soran olursa seni daha önce hiç görmedim.”

Başımla onayladım. “Tamam. Hadi anlat.”

Donny yutkundu ve elini başının üzerinden geçirip hareketin sonunda atkuyruğunu tedirginlikle, hafifçe çekistirdi. “Linda’yı etraftan tanıyordum. Bir portföy için bazı fotoğraf-

larını çekmiştim. Kent civarındaki kızlar için çekimler yaparım. Çoğu kız dergilere çıkmak ister.”

“Erotik dergilere mi?” diye sordum.

“Hayır, Abner Amca’nın çocuk dergisine,” diye çıkıştı Donny. Hâlâ tedirgindi. “Elbette erotik dergilere. Çok klas bir iş olduğu söylenemez, ama Hugh Hefner’in beğendiği tipte olmasan bile iyi para kazanabilirsin.

“Çarşamba günü Linda bana geldi. Bana bir teklifi olduğunu söyledi. Onun için bazı fotoğraflar çekecek ve filmi ona verecektim, karşılığındaysa... bana gerçekten çok iyi davranırdı. Bütün yapmam gereken söylediği yerde olmak, pencereden içeriinin bir makara fotoğrafını çekmek ve ayrılmaktı. Ertesi gün filmi ona verecektim. Dediği gibi yaptım. Ve o şimdi ölü.”

“Lake Providence’ta,” dedim.

“Evet.”

“Orada ne gördün?” diye sordum.

Gözleri yine arkamdaki yatağa takılan Donny Wise başını iki yana salladı. “Linda. Başka bazı insanlar. Tanıdığım kimse yoktu. Bir tür parti veriyorlardı. Bir sürü mum filan. Çok fena bir fırtına vardı, gök gürültüleri ve şimşekler hiç kesilmiyordu, bu yüzden onları pek duyamadım. Bir süre birinin başını yukarı kaldıracığından ve şimşekte beni göreceğinden endişelendim, ama herhalde aşırı meşguldüler.”

“Sevişiyorlardı,” dedim.

“Hayır,” diye çıkıştı. “Kanasta oynuyorlardı. Evet, sevişiyorlardı. Gerçekten hem de, setteki gibi yapmacık değildi.

Sahici olanı o kadar iyi görünmez. Linda, başka bir kadın, üç de erkek. İşimi hallettim ve oradan ayrıldım.”

Sırıttım, ama adam çift anlamın farkına varmış görünmüyordu. Bu zamanda fesat espriden anlayan insan bulunmuyor. “Bana bu diğer insanlardan herhangi birini tarif edebilir misin?”

Başını iki yana salladı. “Bakmıyordum. Ama birbirlerinden çok farklı bir şey yaptıkları yoktu, anlarsın ya. Midemi bulandırdı.”

“Linda’nın resimleri niçin istediğini biliyor muydun?”

Bana baktı, sonra aşırı budalaymışım gibi kıs kıs güldü. “Tanrı aşkına ahabap. Sence biri öyle resimleri niçin isteyebilir? Birine karşı kullanacak bir kozu olsun istiyordu. Lanet olsun, bir orjinin orta yerinde olduğu resimler dışarı sızdığı takdirde onun itibarı zarar görmezdi. Ama yanındaki insanların bazılarınıninki görebilirdi. Sen ne biçim aptal bir polis özentisisin böyle?”

Soruyu kaale almadım. “Sen filmi ne yapacaksın Donny?”

Omuz silkti. “Muhtemelen atarım.” Gözlerinin bir o yana bir bu yana hızla kaydığını gördüm ve yalan söylediğini anladım. Film elinde tutacak, fotoğraftakilerin kim olduğunu öğrenecek ve eğer zarar görmeyeceğini düşünürse ondan elde edebileceği kârı kapmaya çalışacaktı. O tipte biri gibi görünüyordu ve içgüdülerime güveniyordum.

“İzninle,” deyip parmaklarımı şıklattım. “Fuego.”

Film kutusunun gri kapağı küçük bir alev ışıltısıyla uçup gidince Donny Wise ciyaklayıp elini hızla geri çekti. Kırmızı

kutu yere inerken alev aldı ve zemine buruşuk, duman tüten bir yığın şeklinde düştü.

Adam ağzı açık bir halde önce filme, sonra bana baktı.

“Umarım bana yalan söylediğini fark etmem Donny,” dedim. Yüzü kâğıt gibi sarardı, bana yalan söylemediğine dair güvence verdi, sonra dönüp polis şeritlerini ortasından koparak daireden dışarı kaçtı. Kapıyı arkasından kapamadı.

Gitmesine izin verdim. Ona inanıyordum. O anda, öyle sarsılmış durumdayken bir hikâye uyduracak kadar zeki görünmüyordu. Çiğ doğa ve yaratılış güçlerini alıp imha araçlarına dönüştüren bu kişi her kimse onu bulma ve diğer çöplerle beraber çöp kutusuna atma isteğimin, zaferimin ve öfkemin vahşi bir dalga gibi kabardığını hissettim. Büyüyle cinayet işleyen ve ÜçGöz uyuşturucusuyla insanları yavaş yavaş öldüren bu kişi her kimse, onu dize getirmek istiyordum. Artık elimde üzerinde çalışacak bir şey, ertesi sabah korkunç bir yöntemle öldürülmemden başka bir ihtimal olduğu için zihnim süratle işlemeye başladı.

Linda Randall birine şantaj yapmayı planlıyordu; afallatıcı bir zihinsel sıçrama yapıp o kişinin Victor ya da parti sırasında evinde olan biri olduğu sonucuna vardım. Ama neden? Artık elimde hiçbir resim yoktu, sadece Donny Wise’tan aldığım bilgi vardı. Bekleyip oyalanmayı göze alamazdım. Eğer bu işi çözecek ve Linda’yı kimin öldürdüğünü bulacaksam Donny’nin bana verdiği ipucunun peşinden gitmek zorundaydım.

Nasıl olmuştu da, yalnızca birkaç gün içinde bütün bu be-

layı başıma sarmıştım? Ve nasıl şans eseri, tamamen ayrı bir soruşturma kapsamında Lake Providence'taki eve gitmişken bu karmaşık ve haince görünen küçük entrikaya rastlamayı başarmıştım?

Bunun basit bir cevabı vardı –rastlantı değildi. Hepsi planlanmıştı. Oraya yönlendirilmiştim. Biri benim göl evine gitmemi, olaya karışmamı ve orada neler döndüğünü öğrenmemi istemişti. Büyücülerin yanında son derece tedirgin olan, ismini vermeyi reddeden, sözlerine cahil olduğuna inanmamı sağlayacak ifadeler serpiştiren, randevusundan aceleyle ayrılmak zorunda kalan ve sadece telefonu birkaç saniye önce kapayabilmek için beş yüz dolar paradan olmaya hazır biri. O biri beni dışarı çekmiş ve açığa çıkmaya zorlamıştı, böylece bir sürü düşmanın dikkatini çekmiştim.

İşte anahtar buydu.

Asamı yerden aldım ve uzun adımlarla kapıya yürüdüm.

Monica Sells ile konuşma zamanı gelmişti.

YIRMI

Taksi beni Monica Sells'in dış mahallelerdeki evinin bir blok ötesinde indirdi. Zamanım da, Murphy'nin verdiği borç da, sabrım da tükenmek üzereydi, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden sokak boyunca Monica'nın evine doğru yürümeye başladım.

Küçük, iki katlı, şirin bir evdi. Ön bahçedeki iki genç ağaç daha yeni yeni evin yüksekliğiyle boy ölçüşmeye başlamışlardı. Özel araba yolunda bir pikap ve epeyce kullanılmış bir basketbol potası vardı. Çimenler oldukça uzamıştı, ama son zamanlarda yağan yağmurlar bunun için iyi bir bahane oluşturuyordu. Sessiz bir sokaktı, bir süre sonra sokaktaki evlerin büyük bölümünün meskun olmadığını fark ettim. Birçok bahçede SATILIK tabelaları duruyordu. Boş, aralık pencereler örümcek ağı gibi seyrek perdelerle örtülmüştü. Bu kadar ağaçlı bir sokağa göre fazla kuş cıvılaması yoktu ve kaldırım boyunca yürürken bir köpek havlaması da duyamadım. Yukarıda bulutlar katmerleniyor, yeni bir gök gürültülü fırtına için birikiyorlardı.

Bütününe bakıldığında hastalıklı bir yer, bir kara büyücünün tezgahını kurduğu bir yer havası vardı. Sells'lerin bahçesine girdim ve ön kapıya yürüdüm.

Zili çalıp bekledim.

Cevap gelmedi.

Kapıyı çaldım. Kapı ziline eğildim.

Hâlâ cevap yoktu.

Dişlerimi sıktım ve etrafa bakındım. Hiç kimseyi göremedim, bu yüzden tekrar kapıya döndüm ve bir büyü kullanarak onu açmaya hazırlandım.

O anda kapı on beş santim kadar aralandı. İçeride Monica Sells durmuş, yeşil gözleriyle bana dikkatle bakıyordu. Üstünde kot pantolon, kolları çekilmiş düz bir pazen gömlek vardı, saç da bir bandanayla kaplıydı. Hiç makyaj yapmamıştı. Bu haliyle hem daha yaşlı hem de daha çekici görünüyordu –belki de böylesi onun için daha doğal, büroma geldiği zaman giydiği daha hoş giysilere ve taktığı mücevherlere göre gerçekte olduğu kişiye daha yakın bir görüntü olduğu içindir diye düşündüm. Yüzü soldu, dudaklarının kanı çekildi.

“Size söyleyecek hiçbir şeyim yok Bay Dresden,” dedi. “Gidin buradan.”

“Bunu yapamam,” dedim. Kapıyı kapamaya başladı, ama asamın ucunu araya sokarak kapanmasını önledim.

“Polis çağırırım,” dedi gergin bir sesle. Kapıya yüklenerek içeri girmemi önlemeye çalıştı.

“Çağırın,” diye homurdandım, sonra önsezilerimle hareket ettim, “ben de onlara sizden ve kocanızdan bahsedeyim.”

Körlemesine atış yapıyordum, ama ne olursa olsun. O benim neler döndüğünden haberim olmadığını bilmiyordu.

İçgüdülerim doğru çıktı. Heyecanla nefes aldığını duydum ve kapının diğer yanındaki direncinin biraz azaldığını hissettim. Omzumu kapıya koyup sertçe itince Monica hayretle geriye adım attı. Evine fiziksel güç kullanarak girmemi beklediğini sanmıyorum. Lanet olsun, bunu yapmayı ben de beklemiyordum. Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde beliren panik ifadesini görene kadar ne kadar sinirli olduğumu fark etmemiştim. Nasıl görüldüğümü bilmiyorum, ama sanırım dostane bir halim yoktu.

Durdum. Gözlerimi kapadım. Derin bir nefes alıp öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Kontrolümü yitirmenin bana hiçbir yararı olmazdı.

İşte o anda şok cihazına koştum.

Hareket ettiğini duydum, gözlerimi açtığımda piyanonun üstünden cep telefonu büyüklüğünde siyah plastik bir kutu kapıyı ve bana doğru hamle ettiğini gördüm. Yüzü solgun, korku içindeydi. Mideme doğru yönelttiği şok cihazının iki dişi arasında mavi yıldırım dans ediyordu.

Asamı dik bir şekilde sağdan sola savurdum; vızıldayan cihaz kadının hamlesiyle beraber yanımdan geçip arkamdaki kapı çerçevesine çarptı. Monica'nın yanından oturma odasına kaydım ve toparlanıp kendi etrafında dönerken onunla yüzleşmek için döndüm.

“Onlara zarar vermene izin vermeyeceğim,” diye hırladı. “Ne senin ne de başka birinin. Onlara dokunmaya cüret

edersen seni öldürürüm büyücü!” Sonra gözlerindeki dehşetin yerini öfke almış bir halde, bana bir an Murphy’yi hatırlatan gaddarca bir başarıma kararlılığıyla yine üstüme saldırdı. İlk defa yüzüme bakıyordu. İlk defa gözlerini benden kaçırmayı unuttu ve o saniyede içini gördüm.

Olaylar bir anlığına yavaşlar gibi oldu. Gözlerinin rengini, yüzünün yapısını görecektim zamanım oldu. Onları daha önce nerede gördüğümü, neden bana bu kadar tanıdık geldiklerini anladım. Gözlerinin arkasında yaptığı her hareketi, attığı her adımı motive eden korkuyu ve sevgiyi görmeye zamanım oldu. Onu bana gelmeye sevk edenin ne olduğunu, niçin korktuğunu gördüm. Kederini ve acısını gördüm.

Ve bütün parçalar yerine oturdu. Onu yönlendiren duygular, şimdi bile gösterdiği korkunç sevgi, hepsi son derece aşık görünüyor ve işin aslını günler önce anlayamadığım için kendimi aptal hissettim.

Şok cihazını göğsüme bastırmadan önce, “Dur,” dedim, ya da demeye çalıştım. Elimden bıraktığım asam ve çubuğum takırdayarak yere düştü. Kadının bileğini her iki elimle birden yakaladım. Cihazı yüzüme doğru itti, ben de bunu yapmasına izin verdim.

Cihaz yüzümden beş santim uzaklığa gelince ışıyla gözlerimi kamaştırdı. Ardından bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak cihazın üstüne üfledim. Bir kıvılcım ve küçük bir duman bulutu çıktı. Ardından ne zaman yaklaşısam bozulan diğer elektronik zimbirtılar gibi, bu cihaz da kadının ellerinde bozuldu. Lanet olsun, bozulmasının bu kadar zaman alması-

na şaşırmıştım. Bozulmamış olsa da onu büyüleyerek kullanışsız hale getirmek benim için sorun değildi.

Bileğini tutmaya devam ettim, ama kolundaki şiddetli gerilim azaldı ve sonunda tamamen söndü. Yüzüme bakakalmıştı; gözleri bakışlarımızın buluşmasının neden olduğu şokla faltaşı gibi açılmıştı. Titremeye başladı ve bozulmuş cihazı gevşek parmaklarından düşürdü. Cihaz takırdayarak yere indi. Kadını bıraktım, o ise hâlâ bana boş boş bakıyordu.

Ben de titriyordum. Bir ruh bakışı asla keyifli ya da basit bir şey değildir. Tanrı aşkına, kimi zaman o yetenekle yaşamak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Çocukken istismara uğradığını, büyüdüğündeyse ona aynısını yapan bir adamla evlendiğini, hayatında gördüğü yegane ümidin ya da ışığın iki çocuğu olduğunu öğrenmek istememiştim. Sebeplerinin, mantığının tamamını görecektim zamanım olmamıştı. Neden beni bu işin içine çektiğini hâlâ bilmiyordum –ama nihayetinde sebebin iki çocuğunu sevmesi olduğunu biliyordum.

Ve gerçekten bütün ihtiyacım olan da buydu; bu ve bir başka bağlantı daha, yani büroma geldiğinde kapıldığım, birini andırdığına dair o rahatsız edici his. Bu ikisi diğer parçaların yerine oturmasını sağladı.

Monica Sells'in kendini toparlaması biraz zaman aldı. Bunu kayda değer bir hızla başardı, sanki maskesi düşürüldükten sonra onu yeniden takmaya alışık bir kadın gibiydi. “Şey... Özür dilerim Bay Dresden.” Çenesini kaldırdı ve bana kırılğan, incinmiş bir gururla baktı. “Benden ne istiyorsunuz?”

“İki şey,” dedim. Eğilip asamı ve çubuğumu yerden aldım.

“Saç lülemi geri istiyorum. Geçen perşembe neden bana geldiğini, neden beni bu belanın içine sürüklediğini öğrenmek istiyorum. Ayrıca Tommy Tømm'u, Jennifer Stanton'ı ve Linda Randall'ı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum.”

Monica'nın gözleri daha da donuklaştı ve yüzü soldu. “Linda öldü mü?”

“Dün gece,” dedim. “Ve biri ilk fırsatta beni de aynı biçimde ortadan kaldırmak istiyor.”

Dışarıda, uzak mesafede gök gürledi. Bir başka fırtına yaklaşıyor, yavaş yavaş birikiyordu. Kente ulaştığında öldüm demekti. Bu kadar basitti.

Yeniden Monica Sells'e baktım ve yüzünden hemen anladım –fırtınayı benim kadar iyi biliyordu. Fırtınayı biliyordu ve gözlerinde kederli, bitkin bir hüsrana vardı.

“Gitmeniz gerekiyor Bay Dresden,” dedi. “O sırada burada olmamalısınız... Çok geç olmadan gitmeniz gerekiyor.”

Ona doğru bir adım attım. “Sen elimdeki tek şanssın Monica. Senden daha önce bir kere bana güvenmeni istedim. Bunu tekrar yapman gerekiyor. Buraya ne seni ne de çocuklarını incitmeye...”

Monica'nın arkasındaki koridorda bir kapı açıldı. Ergenlik öncesi hantallık çağındaki, annesininkiyle aynı renkte saçları olan bir kız koridora eğildi. Titrek bir sesle, “Anne?” dedi. “Anne, iyi misin? Polisi çağırayım mı?” Kız kardeşinden belki bir ya da iki yaş küçük bir oğlan da başını dışarı uzattı. Elinde taşıdığı çok kullanılmış basketbol topunu küçük, tedirgin hareketlerle çeviriyordu.

Yeniden Monica'ya baktım. Gözleri kapalıydı. Gözünden yaşlar geliyor, yanaklarından aşağı akıyordu. Bir an duraksadı, ama sonra bir nefes alıp berrak, sakın bir sesle, yüzünü dönmeden konuştu. "İyiyim," dedi. "Jenny, Billy, odaya dönün ve kapıyı arkanızdan kilitleyin. Ciddiyim."

"Ama anne..." diyecek oldu oğlan.

"Şimdi," dedi Monica. Sesi gergindi.

Jenny bir elini erkek kardeşinin omzuna koydu. "Hadi Billy." Sadece bir anlığına bana baktı. Gözleri o yaştaki bir çocuğa göre çok olgun ve bilgiliydi. "Hadi." İki çocuk yeniden odaya girdiler, kapıyı kapadılar ve arkalarından kilitlediler.

Monica onlar gidene kadar bekledi, sonra yine gözyaşlarına boğuldu. "Lütfen. Lütfen Bay Dresden. Gitmeniz gerekiyor. Fırtına geldiğinde burada olursanız, o öğrenirse..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve alçak, gaklama gibi bir ses çıkardı.

Bir adım atarak ona yaklaştım. Yardımına ihtiyacım vardı. Ne kadar acı içinde olursa olsun, nasıl bir ızdırap çekiyor olursa olsun, yardımına ihtiyacım vardı. Ve o yardımı almak için telaffuz etmem gereken isimleri bildiğimi sanıyordum.

Bazen piçin teki olabiliyorum.

"Monica, lütfen. Köşeye sıkıştım. Başka seçeneğim kalmadı. Elimdeki bütün ipuçları buraya ulaşıyor. Yani sana. Yardımına ihtiyacım var, yoksa Jennifer, Tommy ve Linda ile aynı akıbete uğrayacağım." Gözlerimi gözlerine çevirdim, o da gözlerini kaçırmadan bakışıma karşılık verdi. "Lütfen. Yardım et bana." Gözlerine baktığımda korkusunu, üzüntüsünü

ve bitkinliğini gördüm. Ona yüklenirken ve bana vermeyi göze alabileceğinden daha fazla bilgi isterken bana nasıl baktığını gördüm.

“Pekala,” diye fısıldadı. Öte yana dönüp mutfığa doğru yürüdü. “Tamam. Bildiklerimi anlatacağım büyücü. Ama sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.” Mutfak kapısında durdu ve dönüp bana baktı. Sözcükler ağzından inancın, basit gerçeğin ağırlığıyla döküldü. “Artık hiç kimse- nin yapabileceği bir şey yok.”

YİRMİ BİR

Monica Sells'in neşeli, parlak renklerle bezeli bir mutfağı vardı. Toplayıp astığı boyalı karton inekler odanın duvarlarında ve dolaplarında neşeli, büyükbaş hayvanlara özgü bir tembellikle duruyorlardı. Buzdolabı boyalı kalem çizimleriyle ve karnelerle kaplıydı. Pencere pervazında bir sıra renkli cam şişe duruyordu. Dışarıda giderek artan serin rüzgarın durmadan hareket ettirdiği rüzgar çanlarının sesini duyabiliyordum. Duvardaki büyük, dostane bir inek saati kuyruğunu *tık-tık-tık* diye öne arkaya sallıyordu.

Monica mutfak masasına oturdu. Ayaklarını altına çekti ve biraz olsun rahatlamış göründü. Mutfağının onun sığınağı olduğunu, asabı bozulduğunda oraya sığındığını sezdim. Oda sevgiyle bakımlı tutulmuştu ve her yanı pırıl pırıldı.

Mümkün olduğu kadar, yani çok da uzun olmayan bir süre gevşemesine izin verdim. Havanın geriliminin arttığını, fırtınanın yakın mesafede patlamaya hazırlandığını neredeyse hissedebiliyordum. Fazla nazik davranacak halim yoktu. Tam ağzımı açmaya ve onu zorlamaya hazırlanıyordum ki, Moni-

ca, “Sor sorularını büyücü. Onlara cevap vereceğim. Ben nereden başlayacağımı bile bilemiyorum,” dedi. Bana bakmıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu.

“Pekala,” deyip mutfak tezgahına dayandım. “Jennifer Stanton’ı tanıyordun, değil mi? Onunla akrabasınsınız.”

Yüz ifadesi değişmedi. “İkimiz de gözlerimizi annemizden almışız,” diye onayladı. “Küçük kız kardeşim hep isyankardı. Bir aktris olmak için evden kaçtı, ama onun yerine fahişe oldu. Bu kendine özgü bir biçimde ona uyuyordu. Ondan hep durmasını istedim, ama onun bunu istediğini sanmıyorum. Bunu nasıl yapacağını bildiğinden emin değilim.”

“Polis onun ölümü hakkında seninle irtibata geçti mi?”

“Hayır. St. Louis’de oturan anne babamı aradılar. Benim burada yaşadığımı henüz fark etmediler. Eminim yakında biri edecektir.”

Kaşlarımı çattım. “Neden sen onlara gitmedin? Neden bana geldin?”

Başını kaldırıp bana baktı. “Polis bana yardım edemez Bay Dresden. Bana inanacaklarını mı sanıyorsunuz? Eğer onlara gidip büyüler, tılsımlar ve ritüeller hakkında saçmalasaydım bana çılgının tekiymişim gibi bakarlardı.” Yüzünü buruşturdu. “Belki de haklı olurlardı. Bazen kendim de çıldırıyor muyum diye merak ediyorum.”

“Dolayısıyla bana geldin,” dedim. “Neden bana hemen işin aslını anlatmadın?”

“Nasıl anlatabilirdim ki?” dedi. “Hiç tanımadığımı birinin bürosuna öylece girip ona nasıl söyleyebilirdim ki...” Yut-

kundu ve yine yaşlarla dolan gözlerini yumdu.

“Neyi söyleyebilirdin Monica?” diye sordum. Sesimi yumuşak tuttum. “Kız kardeşini kim öldürdü?”

Dışarıda rüzgar çanları çingirdiyordu. İnek saati *tık-tık-tık* ediyordu. Monica Sells uzun, titrek bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Cesaretinin yıpranmış ipliklerini topladığını ve elinden geldiği kadar sıkıca ördüğünü gördüm. Cevabı zaten biliyordum ama ondan duymam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu. Kendime öyle bir şeyle yüzleşmenin, onu yüksek sesle dile getirmenin Monica için iyi olacağını söylemeye çalıştım. Buna ikna olduğumdan emin değildim –çok iyi bir yalancı değilimdir.

Monica ellerini sıkıp yumruk yaptı ve, “Tanrı yardımcım olsun. Tanrı yardımcım olsun. Kocamdı, Bay Dresden. Victor’dı,” dedi. Gözyaşlarına boğulacağını sandım, ama onun yerine sanki ona vurmaya başlamamı bekliyormuş gibi küçük savunma küresinin içinde daha da büzüldü.

“Onu bulmamı istemenin nedeni de oydu,” dediğimi duydum. “Beni göl evine ona bakmaya göndermenin nedeni de oydu. Orada olduğunu biliyordun. Eğer beni oraya gönderirsen beni göreceğini biliyordun.” Sesim alçaktı, tam olarak öfkeli değildi, ama sözcüklerim Monica Sells’e etrafa beton parçaları saçan balyozlar gibi darbeler indiriyordu. Kadın her sözcüğümle irkiliyordu.

“Öyle yapmak zorundaydım,” diye inledi. “Tanrı aşkına, Bay Dresden. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Kocam kötüleşiyordu. İlk başladığında aslında kötü bir adam

değildi, ama giderek daha kötü oluyordu ve korkuyordum.”

“Çocukların için,” dedim.

Başıyla onayladı ve alnını dizlerine dayadı. Sonra sözcükler ağzından dökülmeye başladı. Önce yavaş konuşurken, sonra giderek artan bir aceleyle konuşur oldu, sanki onların muazzam ağırlığını daha fazla taşıyamayacak gibiydi. Dinledim. Bütün duygularını ezip geçtiğim için, onu benimle konuşmaya zorladığım için ona bu kadarını borçluydum.

“Asla kötü bir adam değildi Bay Dresden. Anlamanız gerekiyor. Çok çalışıyordu. Bizim için, bize daha iyi bir hayat sunabilmek için çok çalışıyordu. Bence bunun nedeni anne babamın çok zengin olduğunu bilmesiydi. Bana onların verebileceği kadarını vermek istiyor, ama veremiyordu. Bu yüzden çok hüsrana kapılır, çok öfkelenirdi. Bazen sinirlerine hakim olamazdı. Ama her zaman o kadar kötü değildi. Ayrıca bazen çok nazik olabiliyordu. Çocukların onun dengeye kavuşmasına yardımcı olabileceğini düşündüm.

“Billy dört yaşındayken Victor büyüüyü keşfetti. Nereden öğrendiğini bilmiyorum. Ama onu takıntı haline getirmeye başladı. Eve sürekli kitaplar, tuhaf şeyler getiriyordu. Tavan arasına çıkan kapıya bir kilit takı ve akşamları oraya kapanmaya başladı. Bazı geceler yatağa gelmiyordu. Bazı geceler yukarıda bir şeyler duyuyormuşum gibi geliyordu. İnsan sesleri. Ya da insan olmayan yaratıkların sesleri.”

Ürperdi.

“Sonra daha kötüleşmeye başladı. Sinirlenirdi ve... bazı şeyler olurdu. Küçük şeyler. Kumaşlar tutuşurdu. Ya da eş-

yalar duvarlardan aşığı dūşüp kırılırdı.” Bir an şirin, tutkallı ineklerine tekinsiz bir bakış fırlattı. Sanki hâlâ orada olduklarından emin olmak istiyordu.

“Durup dururken bize bağırıp çağırırdı. Veya durup dururken kahkahalar atardı. Bazı... bazı şeyler görürdü. Benim göremediğim şeyler. Çıldırıldığını düşünmeye başladım.”

“Ama asla onunla yüzleşmedin,” dedim alçak sesle.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Tanrı beni affetsin, yapamadım. Sessiz kalmaya, sorun çıkarmamaya alışmışım Bay Dresden.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Sonra bir gece gelip beni uyandırdı. Bana bir şey içirdi. O sıvının görmemi sağlayacağını, onu anlamamı sağlayacağını söyledi. İçersem onun gördüğü şeyleri göreceğimi söyledi. Onu anlamamı istediğini, çünkü karısı olduğumu söyledi.” Bu sefer gerçekten ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından, ağzının kenarlarından sessizce süzüldü.

Başka bir parça daha sağlam bir şekilde yerine, oturacağını düşündüğüm yere oturdu. “ÜçGöz,” dedim.

Başıyla onayladı. “Ve... Bir şeyler gördüm Bay Dresden. Onu gördüm.” Yüzü çarpıldı; kusacağını düşündüm. Duygularını anlayabiliyordum. İnsanın Üçüncü Göz’ünün o şekilde bir anda, daha ne olduğunu, başına neler geldiğini bilmeden açılması; evlendiğin, sana çocuklar vermiş adama bakmak ve onu gerçekten olduğu gibi, güçle kafayı bozmuş, açgözlülüğünün esiri olmuş biri olarak görmek –çok feci bir tecrübe olurdu. Ve bu onun içinde kalacaktı. Her zaman. Asla hatıranın silikleştiğini görmeyecek, asla yılların onunla canavara

dönüşmüş kocasının görüntüsü arasına rahatlatıcı bir tampon koymasının getireceği rahatlığı ve teselliye bulamayacaktı.

Monica alçak, aceleci bir sesle konuşmasını sürdürdü. “Daha fazla istiyordum. Bittiğinde bile, korkunç olduğu halde daha fazlasını istiyordum. Belli etmemeye çalıştım, ama anlayabiliyordu. Gözlerimin içine baktı ve *anladı* Bay Dresden. Demin sizin anladığınız gibi. Gülmeye başladı. Piyango kazanmış gibiydi. Öyle mutlu oldu ki, beni öptü. Ve bu midemi bulandırdı.

“Uyuşturucudan daha bol miktarda yapmaya başladı. Ama asla yeterince yapamıyordu. Bu onu öfkelendiriyor, çılgına çeviriyordu. Sonra sinirli olduğu zaman daha fazlasını yapabildiğini fark etti. Sinirlenmek için bahaneler arardı. Kendini öfke krizlerine sokardı. Ama yine de yetmiyordu.” Yutkundu. “İşte o zaman... İşte o zaman.”

Korku içindeki pizza dağıtıcısını ve perinin insanların ‘spor yapması’yla ilgili sözlerini düşündüm.

“İşte o zaman başka insanların duygularına da dokunabildiğini fark etti,” dedim. “Onları büyüüne güç sağlamak için kullanabildiğini!”

Başıyla onayladı ve daha da fazla tortop oldu. “Başlangıçta sadece bendim. Beni korkutuyordu. Sonrasında çok yorgun oluyordum. Bunun üzerine, yaptığı şey için şehvetin daha çok işe yaradığının farkına vardı. Bu yüzden etrafa bakınmaya başladı. Destekçiler arıyordu. Onlara ‘yatırımcılar’ diyordu.” Başını kaldırıp yalvaran gözlerle bana baktı. “Lütfen,

Bay Dresden. Anlamanız gerekiyor. Her zaman o kadar kötü değildi. Onu neredeyse yeniden görebildiğim, bize geri döneceğini düşündüğüm zamanlar oluyordu.”

Ona merhametle bakmaya çalıştım. Ama biri, *herhangi biri* ailesine, aslına bakılırsa herhangi birine böyle muamele edebildiği için öfke dışında bir şey hissettiğimden emin değildim. Duygularım yüzümden okunuyor olmalıydı, zira Monica çabucak gözlerini kaçırdı ve korkuyla büzüldü. Sanki öfkemi yatıştırmak için aceleci bir sesle, daha önce birçok sefer öfkeyi çaresiz sözlerle yatıştırmış bir kadının sesiyle konuştu.

“Beckitt’leri buldu. Paraları vardı. Eğer ona yardım ederlerse Johnny Marcone’dan intikam almalarına yardım edeceğini söyledi. Kızları için. Beckitt’ler ona güvendi. Ona ihtiyaç duyduğu bütün parayı verdiler.”

Beckitt’leri ve ince, aç yüzlerini düşündüm. Bayan Beckitt’in ölü gözlerini düşündüm.

“Ve ritüellere başladı. Seremoniye. Şehvetimize ihtiyaç duyduğunu söylüyordu.” Gözleri sağa sola kaydı ve yüzündeki hastalıklı bakış derinleşti. “O kadar kötü değildi. Daireyi kapatırdı ve sonra aniden hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Et dışında hiçbir şeyin. Bir süreliğine kendimi kaybedebiliyordum. Neredeyse bir kaçış gibiydi.” Üzerinden kötü bir şeyi temizlemek istermiş gibi, elini kot pantolonuna sürttü. “Ama yetmiyordu. İşte o zaman Jennifer ile konuşmaya başladı. Onun ne yaptığını biliyordu. Doğru türde insanları tanıyacağını biliyordu. Kendisi gibi, Linda gibi. Linda onu Marco-

ne'un adamıyla tanıştırdı. Adamın adını bilmiyorum, ama Victor ona dairenin içine girmeyi kabul etmesini sağlamaya yetecek bir şey vaat etti.

"O zaman sürekli gitmeme gerek kalmamıştı. Ya Jenny ya da ben çocuklarla kalıyorduk. Victor uyuşturucuyu yapıyordu. Para kazanmaya başladık. Bir süre işler iyiye gitti. Fazla düşünmediğim sürece." Monica derin bir nefes aldı. "İşte o sırada Victor daha da karanlık büyüler yapmaya başladı. İblisler çağırıyordu. Onları görüyordum. Bir de, daha fazla güce ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Güce açtı. Dehşet vericiydi, açlıktan kırılan, sürekli volta atan bir hayvanı izlemek gibiydi. Ve çocuklara... *bakmaya* başladığını gördüm Bay Dresden. Bu beni korkuttu. Kimi zaman onlara öyle bir bakıyordu ki, anlıyordum..." Bu sefer eğildi ve bir inlemeyle zemine doğru iki büklüm oldu. Kendinden geçerek titremeye ve ağlamaya başladı. "Ah, Tanrım. Bebeklerim. Bebeklerim."

Yanına gitmek istedim. Ona elimi uzatmak, omuzlarına kolumu dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama artık onu tanıyordum. İçine bakmıştım. Bu onun çığlık atmasına neden olurdu. Tanrı aşkına Harry, diye düşündüm. Bu zavallı kadına yeterince işkence etmedin mi?

Dolapları altüst edip bir bardak buldum. Lavabonun soğuk su musluğunu açtım, bardağı doldurdum, sonra yanına gidip bardağı önüne koydum. Monica sandalyesini düzeltti ve bardağı titreyen elleriyle aldı. Bir yudum içti ve birazını da çenesine döktü.

"Özür dilerim," dedim. Aklıma gelen tek şey bu olmuştu.

Beni duyduysa bile belli etmedi. Bir yudum daha su içti, sonra umutsuzca sözlerini tamamlamak, sözcüklerin tadını ağzından temizlemek istemiş gibi devam etti. “Onu terk etmek istiyordum. Öfkeleneceğini biliyordum, ama çocukların yakınında kalmasına izin veremezdim. Jenny ile bu konuda konuşmaya çalıştım. O da dizginleri eline aldı. Küçük kız kardeşim beni korumaya çalışıyordu. Victor’a gitti ve eğer gitmeme izin vermezse polise ve Johnny Marccone’a gideceğini, onlara Victor’la ilgili her şeyi anlatacağını söyledi. O da... O da...”

“O da onu öldürdü,” dedim. Lanet olsun, Victor’ın Jennifer’i öldürmek için onun saçına ihtiyacı yoktu. Herhangi bir vücut sıvısı örneği iş görürdü. Yaptığı şehvet seremonileri sırasında zavallı Jennifer Stanton’dan sıvı toplamak için bol bol fırsatı olmuş olmalıydı. Jennifer’a Tommy Tomm’dan bir örnek getirtmiş bile olabilirdi. Veya belki Jennifer ile Tommy Tomm sevişirken birbirlerine çok yakınlardı ve büyü ikisini birden etkilediği için Tommy de ölmüştü.

“O da onu öldürdü,” diye onayladı Monica. Omuzları ani bir bitkinlikle çöktü. “İşte o zaman size geldim. Çünkü sizin görebileceğinizi düşündüm. O bebeklerimi incitmeden, başka birini öldürmeden bir şeyler yapabileceğinizi düşündüm. Şimdi Linda da öldü. Yakında siz de öleceksiniz Bay Dresden. Onu durduramazsınız. Kimse durduramaz.”

“Monica,” dedim.

Başını iki yana salladı ve büzülerek küçük, acınası bir topa dönüştü. “Gidin,” dedi. “Ah, Tanrım. Ne olur gidin Bay

Dresden. Sizi de öldürmesine tanık olmak istemiyorum.”

Kalbim göğsümde adeta soğuk bir mum yumrusuna döndü. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi çok istiyordum. Gözyaşlarını kurutmak ve ona dünyada hâlâ neşe olduğunu, hâlâ ışık ve mutluluk olduğunu söylemek istiyordum. Ama beni duyacağını sanmıyordum. Onun olduğu yerde korku, acı ve hüsrarla dolu ebedi, ümitsiz bir karanlıktan başka bir şey yoktu.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Sessizlik içinde çekildim ve onu ağlamaya bıraktım. Belki de bu iyileşmeye başlamasına yardımcı olurdu.

Banaysa sadece kırılmış bir pencereden düşen cam parçaları gibi geliyordu.

Ön kapıya doğru yürürken solda küçük bir hareket gözümde takıldı. Jenny Sells sessiz bir hayalet gibi koridorda duruyordu. Bana annesininkilere, ismini aldığı ölü teyzesininkilere benzeyen parlak yeşil gözlerle bakıyordu. Durup ona döndüm. Neden bunu yaptığımdan emin değilim.

“Siz o büyücüsünüz,” dedi kız sessizce. “Harry Dresden’siniz. Bir keresinde dergide resminizi görmüştüm. Arcane’de.”

Başımla onayladım.

Uzun bir dakika boyunca yüzümü inceledi. “Anneme yardım edecek misiniz?”

Basit bir soruydu. Ama bir çocuğa işlerin hiç de o kadar basit olmadığını, bazı soruların basit cevapları, hattâ hiç cevabı olmadığını nasıl söylersiniz ki?

Ben de onun çok bilgiç gözlerine baktım, sonra çabucak gözlerimi kaçırdım. Ne tür bir insan olduğumu, neler yaptığımı görmesini istemiyordum. Buna ihtiyacı yoktu. “Annene yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Başını eğdi. “Söz mü?”

Ona söz verdim.

Bir an bunu düşünerek beni inceledi. Sonra başını eğdi. “Babam eskiden iyi adamlardan biriydi, Bay Dresden. Ama artık öyle olduğunu sanmıyorum.” Yüzü üzgün görünüyordu. Bu tatlı, doğal bir ifadeydi. “Onu öldürecek misiniz?”

Bir basit soru daha.

“Öldürmek istemiyorum,” dedim. “Ama eğer beni öldürmeye çalışırsa başka seçeneğim olmayabilir.”

Yutkundu ve çenesini kaldırdı. “Jenny Teyze’mi çok se-verdim,” dedi. Gözleri yaşlarla parıladı. “Annem söylemiyor, Billy de anlayamayacak kadar küçük, ama ben ne olduğunu biliyorum.” Benim becerebileceğimden daha zarif ve vakur bir biçimde döndü ve uzaklaşmaya başladı. Sonra alçak sesle, “Umarım iyi adamlardan birisinizdir Bay Dresden. İyi bir adama gerçekten ihtiyacımız var. Umarım başınıza kötü bir şey gelmez,” dedi. Sonra çıplak, sessiz ayaklarıyla yürüyerek koridorda kayboldu.

Dış mahalledeki evden mümkün olduğu kadar çabuk ayrıldım. Ayaklarım beni tuhaf bir sessizliğe bürünmüş kaldırımdan taksimetresi hâlâ işleyen taksinin beklediği köşeye geri götürdü.

Taksiye bindim ve sürücüye beni en yakın ankesörlü tele-

fona götürmesini söyledim. Ardından gözlerimi kapayıp düşünmeye çabaladım. Hissettiğim bütün o acıyla bu zordu. Belki de aptal filanım, ama Monica, küçük Jenny gibi insanların böyle incitildiklerini görmekten nefret ediyorum. Dünyada böyle acılar olmamalı ve onlarla her karşılaştığımda çok öfkeleniyorum. Öfkeleniyorum ve üzülüyorum. Çılgılık atmak mı, ağlamak mı istediğimi bilmiyordum. Victor Sells'in yüzünü dağıtmak ve yatağın içine kıvrılıp örtünün altına saklanmak istiyordum. Jenny Sells'i kucaklamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ve hâlâ korkuyordum; midem kasılmıştı ve adeta yanıyordu. Gölgelelerin ve iblislerin büyücüsü Victor Sells fırtına kopar kopmaz beni öldürecekti.

"Düşün, Harry," dedim kendime. "Lanet olası, düşün." Taksi sürücüsü bana dikiz aynasından tuhaf tuhaf baktı.

Bütün duyguları, bütün korkuyu, bütün siniri sıkı, küçük bir topa doldurdum. Şimdi o duyguların beni körleştirmesine izin verecek zamanım yoktu. Netliğe, odaklanmaya, amaçla ihtiyacım vardı. Bir plana ihtiyacım vardı.

Murphy. Murphy bana yardımcı olabilirdi. Ona göl evi hakkında tüyo verebilir ve süvarileri oraya gönderebilirdim. Orada bir ÜçGöz stoku bulabilirlerdi. Sonra Victor'ı herhangi bir uyuşturucu satıcısı gibi tutuklayabilirlerdi.

Ama bu planda çok fazla gedik vardı. Ya Victor stoklarını göl evinde tutmuyorsa? Ya polisten kaçarsa? Kaçarsa Monica ve çocukları tehlikeye düşeceklerdi. Sadece o da değil, ya Murphy beni dinlemezse? Lanet olsun, yargıç artık muhte-

melen, tutuklanması için emir çıkarılmış bir adamın sözüne güvenip özel mülkiyet arama emri çıkarmayabilirdi. Sadece o da değil, Lake Providence'taki yetkililerle çalışmanın beraberrinde getireceği bürokrasi, hele hele bir pazar günü, işleri yaşıatacağı. O iş beni, kalbimin sökülmesinden kurtaracak kadar çabuk olmayabilirdi. Hayır, polise bel bağlayamazdım.

Eğer başka herhangi bir zaman olsa, eğer Beyaz Konsey benden daha az şüphelense, Victor Sells'i onlara ihbar eder ve bütün olayı onların halletmesine izin verirdim. Büyüyü iblisler çağırarak, cinayet işlemek, uyuşturucular üretmek için kullanan Victor gibi kişilere karşı pek yumuşak değillerdir. Adam muhtemelen bütün Büyü Kanunları'nı çiğnemişti. Beyaz Konsey hiç vakit kaybetmeden Morgan gibi birini onu ortadan kaldırması için gönderirdi.

Ama bunu da yapamazdım. Morgan'ın dar ufuklu körlüğü sayesinde zaten şüphe altındaydım. Konsey zaten pazartesi şafak sökerken toplanacaktı. Konsey üyelerinin bazıları beni dinleyebilirdi, ama şu anda yolda olmalılardı. Bana karşı anlayışlı olacak kişilerin hiçbirine ulaşma, yardım isteme imkânım yoktu. Aslında, her zamanki müttefiklerimden herhangi birini çağırmaya zaman yoktu.

O halde her şey bana bağlı, diye düşündüm. Yalnızdım.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Şu ana dek boy ölçüştüğüm büyü uygulayıcılarının en güçlülerinden biri olan Victor Sells ile kendi güç mekânında, göl evinde yüzleşmem gerekiyordu. Sadece o da değil, bunu Büyü Kanunları'ndan herhangi birini çiğnemedenden yapmam

gerekiyordu. Onu büyü kullanarak öldüremezdim, ama bir şekilde onu durdurmam gerekiyordu.

Onunla yüzleşsem de, yüzleşmesem de öldürülmem olasılığı oldukça yüksek görünüyordu. Canı cehennemeydi öyleyse. Eğer gideceksem, bu, inleyip her şeyin ne kadar faydasız olduğundan şikayet ederek kenarda yatarken başıma gelmeyecekti. Eğer Victor Sells, Harry Blackstone Copperfield Dresden'i haklayacaksa, bunu yapmak için büyüsünü boğazımdan aşağı boca etmesi gerekecekti.

Bu karar beni biraz neşelendirdi. En azından artık ne yaptığımı, nereye gittiğimi biliyordum. İhtiyaç duyduğum şeyin bir üstünlük olduğuna karar verdim. Victor'a karşı kullanacağım, beklemeyeceği bir şey.

Artık kim olduğunu bildiğim için dairemin dışında karşılaştığım büyüyü biraz daha iyi anlıyordum. Büyüsü güçlü ve ölümcüldü, ama sofistike değildi ve iyi kontrol edilmiyordu. Eğer elimde ona ait bir şey, mesela kendi saçından bir parça olsaydı ona karşı kullanabilirdim. Belki de Monica'nın banyosunu kontrol etmeliydim, ama içimden bir ses o kadar dik-katsiz olamayacağını söylüyordu. O tür bir şeyi insanlara karşı kullanmaya kafa patlatan herhangi biri, başka birinin de aynı şeyi ona karşı yapamaması için iki kat paranoyak olacaktır.

Sonra kafama dank etti —elimde Victor'a ait bir şey vardı. Büromun masasının çekmecesinde onun akrep tılsımı duruyordu. Tılsım onun araçlarından biriydi, ona yakın ve tanıdık bir şeydi. Tılsımı ona bir bağ oluşturmak, gücünü bir şe-

kilde ona geri yansıtmak ve bu sayede onu kolayca, sorgusuz sualsiz yenilgiye uğratmak için kullanabilirdim.

Hâlâ bir şansım olabilirdi. Henüz işim bitmemişti, hem de hiç.

Taksi sürücüsü bir benzin istasyonuna çekti ve ankesörlü telefonun yanına park etti. Ona bir dakika beni beklemesini söyledim ve dışarı çıkıp cebimi yoklayarak, telefon etmek için bir çeyreklik buldum. Eğer sonuçta ertesi günü göremezsem cehennem tazılarının Victor Sells'in dibinde hırlayacaklarından kesinlikle emin olmak istiyordum.

Murphy'nin karakoldaki numarasını çevirdim.

Telefon birkaç kere çaldı, sonunda biri cevap verdi. Hat cızırtılı ve gürültülüydü, karşıdakinin kim olduğunu zar zor seçebiliyordum. "Murphy'nin masası, ben Carmichael."

"Carmichael," dedim telefona yüksek sesle. "Ben Harry Dresden. Murphy ile konuşmam gerekiyor."

"Ne?" dedi Carmichael. Bir cırlı oldu. Lanet olsun, telefonlar en olmadık zamanlarda bana sorun çıkarıyorlardı. "Sizi duyamıyorum. Murphy mi? Murphy'yi mi istiyorsunuz? Siz kimsiniz? Anderson, sen misin?"

"Ben Harry Dresden," diye bağırdım. "Murphy ile konuşmam gerekiyor."

"Eh," diye homurdandı Carmichael. "Seni duyamıyorum Andy. Bak, Murphy dışarıda. O emri kullanarak Harry Dresden'in bürosunda etrafa bir göz atmaya gitti."

"Ne yaptı, ne yaptı?" dedim.

"Harry Dresden'in bürosuna gitti," dedi Carmichael. "Bi-

razdan döneceğini söyledi. Bak, bu bağlantı çok kötü, yeniden aramayı dene.” Telefonu kapadı.

Ellerim titreyerek bir çeyreklik aradım ve kendi büro numaramı çevirdim. İhtiyacım olan son şey Murphy’nin büroma gidip etrafı karıştırmaması, belki de eşyalara geçici olarak el koymasıydı. Eğer akrebe kanıt olarak el koyarsa hapı yutar-dım. Ona olayı asla zamanında açıklayamazdım. Ve eğer benimle yüzleşirse, berii nezarete tıkıp gece boyu orada bırakacak kadar öskelenebilirdi. Eğer öyle yaparsa sabaha ölmüş olurdu.

Telefonum birkaç kere çaldı, sonra Murphy cevap verdi. Çok şükür hat temizdi. “Harry Dresden’in bürosu.”

“Murph,” dedim. “Şükürler olsun. Bak, seninle konuşmam gerekiyor.”

Öfkesini neredeyse hissedebiliyordum. “Artık bunun için çok geç Harry. Bu sabah gelip benimle konuşman gerekiyordu.” Etrafta hareket ettiğini duydum. Çekmeceleri açmaya başladı.

“Lanet olsun Murph,” dedim usanmış bir sesle. “Katilin kim olduğunu biliyorum. Bak, o masadan uzak durman gerekiyor. Tehlikeli olabilir.” Ona bir yalan attığımı düşündüm, ama sonra doğruyu söylediğimin farkına vardım. Daha önce tılsımı incelediğimde hareket ettiğini gördüğümü ya da gördüğümü sandığımı hatırladım. Belki de hayal görmüyordum.

“Tehlikeliymiş,” diye homurdandı Murphy. Masamın en üst çekmecesindeki kalemleri dağıttığını, içindeki eşyaları kırmıldattığını duydum. “Sana neyin tehlikeli olduğunu söyle-

yeyim. Benimle dalga geçmek tehlikelidir Dresden. Burada oyun oynamıyorum. Ve artık senin sözüne güvenemem.”

“Murphy,” dedim sesimi düz tutmaya çalışarak, “bana bir kere daha güvenmen gerekiyor. Masamdan uzak dur. Lütfen.”

Bir an sessizlik oldu. Bir nefes aldığını ve ağzından verdiğini duydum. Sonra Murphy sert ve profesyonel bir sesle, “Neden Dresden? Ne gizliyorsun?” dedi.

Orta çekmeceyi açtığını duydum.

Bir çıt sesi geldi, sonra Murphy irkilerek küfretti. Ahize çattırıyla zemine düştü. Şoke edecek kadar yüksek silah sesleri ve kurşun sekişi vızıltıları, ardından bir çığlık duydum.

“Lanet olsun!” diye bağırdım telefona. “Murphy!” Ahizeyi vurarak yerine koydum ve taksiye geri koştum.

Taksi sürücüsü bana gözlerini kırptı. “Hey, ahbap? Acelen ne?”

Kapıyı çarparak kapadım ve ona büromun adresini verdim. Sonra kalan paramın hepsini ona uzatıp, “Beni beş dakika önce oraya götür,” dedim.

Taksi sürücüsü gözlerini kırparak paraya baktı, omuz silk-ti ve, “Kaçıklar! Bütün kaçıklar taksicileri bulur,” dedi. Sonra arkamızda bir duman bulutu bırakarak caddeye fırladı.

YİRMİ İKİ

Bina pazar günleri kapalıydı. Anahtarımı kilide soktum, sertçe çevirerek açtım ve anahtarları geri çektim. Asansöre binmeye zahmet etmedim, sadece elimden geldiği kadar hızla merdivene atıldım.

Beş kat merdiven. Çıkınam bir dakikadan kısa sürdü, ama her saniyesi içime oturdu. Beşinci kata ulaşır büroma giden koridorda depara kalktığımda ciğerlerim yanıyordu ve ağzım kurumuştı. Koridorlar sessiz, boştu. Yegane ışık çıkış işaretlerinden ve dışındaki çok bulutlu gökyüzünden geliyordu. Kapalı kapıların ardında gölgeler uzuyordu.

Büromun kapısı aralıktı. Kendi nefesimin kesik hırıltısının altından tavan vantilatörünün gıcırdayarak döndüğünü duyabiliyordum. Tavan ışığı yanmıyordu, ama masamdaki okuma lambası açık olmalıydı, çünkü sarı ışık girişin ana hatlarını belirginleştirmiş ve koridorun zemini boyunca altın bir şerit oluşturmuştu. Eşikte durdum. Ellerim öyle çok titriyordu ki, asamla çubuğumu zorlukla tutabiliyordum.

“Murphy?” diye seslendim. “Murphy, beni duyabiliyor

musun?" Nefesim kesildiği için sesim boğuktu.

Gözlerimi kapayıp dinledim. İki şey duyduğumu sandım.

Bunlardan biri, kesik kesik nefeslerdi. Her nefes verişte hafif bir inleme geliyordu. Murphy.

İkincisi, takırtılı bir koşuşturma sesiydi.

Havada barut kokusu alabiliyordum.

Ani bir öfkeyle dışımı sıktım. Victor Sells'in küçük canavarı dostumu incitmmişti. Burada durup büromda dolaşmasına izin vereceğimi sanıyorsa fena halde yanıliyordu.

Kapıyı asamla ittirerek açtım ve patlatma çubuğumu ileriye uzatarak, güç sözcüklerini mınıldanmaya hazır halde, ağır adımlarla büroya girdim.

Büromun kapısının hemen önünde üzerine *Gerçek Cadılar Çok İyi Yüzmezler ve Yirmi Birinci Yüzyılda Büyü* gibi başlıkları olan bir dizi kitapçık dizilmiş bir masa vardır. Kitapçıklardan bazılarını ben yazmışım. Meraklılara, sadece cadılar ve büyü hakkında bilgi edinmek isteyen kişilere hitap ediyorlardı. Bir an çömelerek patlatma çubuğumu masanın altına yönelttim, ama hiçbir şey görmedim. Tekrar doğrulup çubuğumu hazırda tutmaya devam ederek sağa sola baktım.

Kapının sağındaki duvarın önünde dosya dolapları ve iki koltuk sıralanmıştı. Dolaplar kapalıydı, ama koltuklardan birinin altında bir şey saklanıyor olabilirdi. Sola kaydım, büronun kapısının arkasını kontrol ettim ve gözlerimi odadan ayırmadan sırtımı duvara dayadım.

Masam arka köşede, kapıdan girildiğinde sağ çaprazdadır. Bu bir köşe bürosudur. Dış taraf duvarlarının her ikisinde de

pencereler vardır. Panjurlarım her zamanki gibi kapalıydı. Odanın merkezindeki tavan vantilatörü her devrinde hafif, bitkin bir gıcırta çıkarak dönüyordu.

Gözlerimi hareketli, duyularımı tetikte tuttum. Öfkemi şiddetle dizginledim ve kendimi tedbirli kalmaya zorladım. Murphy'ye her ne oluyorsa aynısının bana da olmasına izin verirsem ona bir iyiliğim dokunamazdı. Patlatma çubuğumu hazırda tutarak yavaşça, dikkatle hareket ettim.

Masanın arkasında Murphy'nin tenis ayakkabılarını görebiliyordum. Ayaklarının açısına bakılırsa Murphy bir yanı üzerinde kıvrılmış gibi görünüyordu, ama vücudunun kalanını göremiyordum. Uzun adımlarla arka duvarın ortasına doğru ilerledim. Masa görüş alanıma girerken, patlatma çubuğumu bir silah gibi masanın arkasındaki zemine yönelik tutuyordum.

Murphy orada yana kıvrılmış halde yatıyordu. Altın sarısı saçları başının etrafında doğal bir şekilde dağılmıştı, gözleri açıktı ve görmeden boş boş bakıyordu. Kot pantolon, düğmeleri aşağıda bir gömlek ve Cubs logolu saten mont giymişti. Sol omzunda bir kan lekesi vardı. Silahı yanında, yarım metre ötede duruyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Sonra hafifçe nefes aldığını ve inleyerek verdiğini duydum.

"Murphy," dedim. Sonra daha yüksek sesle tekrarladım: "Murphy."

Sesime tepki olarak hafif, kesintili bir hareketle kımıldandığını gördüm. "Yavaş, yavaş," dedim. "Rahatla. Hareket etmeye çalışma. Sana yardım etmeye çalışacağım."

Odanın dört bir yanını tarayarak yanında diz çöktüm. Bir şey görmedim. Asamı yana koydum ve boğazını yokladım. Nabızı çok hızlı ve zayıftı. Ciddi bir yaralanma olduğunu düşündürecek kadar kan yoktu, ama omzuna dokunduğumda şişkinliği montun üstünden bile hissedebildim.

“Harry?” dedi hırıltılı bir sesle. “Sen misin?”

“Benim Murph,” deyip patlatma çubuğumu yana koydum ve yavaşça telefona uzandım. Akrep tılsımını koyduğum orta çekmece açık ve boştu. “Biraz dayan. Sana yardım etmesi için bir ambulans çağıracağım.”

“İnanamıyorum. Seni piç,” diye hırıldadı. Biraz kımıldandığını hissettim. “Bana tuzak kurdun.”

Telefonu aşağı çektim ve 911’i çevirdim. “Şşt, Murph. Zehirlenmişsin. Yardıma ihtiyacın var. Bir an önce.”

911 operatörü telefona çıktı ve ismirnle adresimi aldı. Ona zehirlenmiş birini tedavi etmek için hazırlıklı bir ambulans göndermesini söyledim, o da benden hatta kalmamı istedi. Hatta kalacak zamanım yoktu. Bunu Murphy’ye yapan her neydiyse hâlâ etrafta bir yerlerdeydi. Murphy’yi buradan çıkarmam, sonra da göl evine gittiğimde ona karşı kullanabilmek için Victor’ın tılsımını ele geçirmem gerekiyordu.

Murphy yeniden kımıldandı, sonra sert ve soğuk bir şeyin bileğimin çevresinde hareket ettiğini ve *klik* diye kilitlendiğini hissettim. Gözlerimi kırparak ona baktım. Murphy çenesini inatçı bir ifadeyle kenetleyerek kelepçenin diğer ucunu kendi bileğine taktı.

“Tutuklusun,” diye hırıldadı. “Seni orospu çocuğu. Seni

bir sorgu odasına alıncaya kadar bekle. Hiçbir yere gidemezsin.”

Afallamış halde ona bakakaldım. “Murph,” diye kekeledim. “Tanrım. Ne yaptığını bilmiyorsun.”

Murphy her zamanki huysuzluğuyla dudaklarını belli belirsiz kaldırarak, “Bal gibi biliyorum,” dedi. Acıyla yüzünü ekşiterek başını çevirdi ve gözlerini kısarak bana baktı. “Benimle bu sabah konuşmalıydın. Yakaladım seni Dresden.” Nefesi kesildiği için aniden sustu ve sonra, “Seni pislik,” diye ekledi.

“Seni cehennemlik inatçı kaltak.” Bir an diyecek bir şey bulamadım, sonra başımı salladım. “O geri gelmeden seni buradan çıkarmam gerekiyor,” dedim ve öne çömeliş onu ayağa kaldırmaya çalıştım.

İşte o anda akrep masamın altındaki gölgelerden sıyrılıp sert bir takırtıyla koşuşturarak bana doğru atıldı. Artık parmaklarımla ezebileceğim bir böcek olmaktan çıkmıştı. Büyük bir Terrier kadardı, tamamen kahverengiydi, parıldıyordu ve neredeyse görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

Şiddetle yaratıktan geri çekildim ve kuyruğunun ısıldamasını, iğnesinin bana doğru fırlamasını ve gözümü kıl payı ıskalamasını izledim. Serin ve ıslak bir şey yanağımı lekeledi ve cildim yanmaya başladı. Zehir!

İrkilince bacağımı aniden çekmiş, asamla çubuğumu uzağa tekmelemiştim. Çaresizce çubuğuma doğru yuvarlandım. Murphy’nin kelepçeleri birden beni durdurdu ve çelik şeritler ellerimizin tabanına sürtününce ikimiz de rahatsızlık belirten sesler çıkardık. Çubuğa doğru uzandım, pürüzsüz yu-

varlaklığını parmak uçlarımda hissettim, sonra yine bir koşuşturma sesi duyuldu ve akrep sırtıma saldırdı. Çubuk parmaklarımdan altından kayıp uzağa, ulaşamayacağım bir yere yuvarlandı.

Büyü yapacak zamanım yoktu, ama masamın orta çekmeceğini tuttum, sonuna kadar çekip çerçevesinden çıkardım ve son anda akreple aramda siper etmeyi başardım. Bir hava hıştısı ve çatırdayarak kırılan tahtanın sesi geldi. Akrebin iğnesi çekmecenin altını delip geçti ve oraya kısıp kaldı. Yengeç pençesi şeklindeki kısılcı eşofmanımda bir delik açtı ve bacağıma girdi.

Çılgık atıp çekmeceyi uzağa fırlattım. Kuyruğu hâlâ kısılı olan akrep de çekmeceyle beraber uçtu ve bir yığın halinde bir metre uzağa düştü.

Murphy anlamsızca, “Boşuna uğraşma Dresden,” diye inledi. Neler olduğunu anlayamayacak kadar zehirden etkilenmiş olmalıydı. “Yakaladım seni. Mücadele etmeyi bırak. Şimdi sorularına cevap vereceksin.”

“Bazen işleri gereğinden fazla zorlaştırıyorsun Murph, bunu sana söyleyen oldu mu?” dedim nefes nefese. Üzerine eğildim ve sağ kolumla onun sol kolu kelepçeyle bağlı olduğu için kelepçeli bileğimi kolunun altından ve sırtının çevresinden geçirerek onun kolunu kendimle beraber geri çektim.

“Eski kocalarımla söylerdi,” diye inledi Murph. Gerildim ve ikimizi birden yerden kaldırdım, sonra topallayarak kapıya doğru gitmeye başladım. Bacağımda akrebin parçaladığı yerdeki kanı, sıcak ve iğrenç acıyı hissedebiliyordum. “Ne olu-

yor?” Murphy’nin sesi kafa karışıklığı ve korkuyla titriyordu. “Harry, göremiyorum.”

Lanet olsun. Zehir onu pençesine alıyordu. Amerika’nın çoğu bölgesinde bulunan sıradan kahverengi akrebin zehri bir yabanasının iğnesinden daha zehirli değildir. Elbette, çoğu yabanası da bir ev köpeği büyüklüğünde değildir. Murphy de iri biri değildi. Eğer bünyesine çok fazla zehir girmişse zaman aleyhine işliyor demektir. Tıbbi bakıma ihtiyacı vardı, hem de hemen!

Eğer ellerim boşta olsaydı asamı ve çubuğumu alır savardım, ama Murphy’ye bağlıyken şansımı çok yüksek görmüyordum –yaratığı kendimden uzak tutabilsem bile Murphy’nin üzerine atlayabilir ve onu yeniden sokarak sonunu getirebilirdi. Murphy’nin anahtarlarını aramak için kötü bir açıdaydım ve anahtarlıktaki anahtarları teker teker deneyecek vaktim de yoktu. Kelepçeleri parçalayacak kadar hızlı yapabileceğim herhangi bir büyü muhtemelen beni de uçan şarapnellerle öldürürdü ve daha yumuşak bir kaçış büyüsu yapacak zaman da kalmamıştı. *Lanet olsun, baba*, diye düşündüm, *keşke bana kelepçelerden nasıl kurtulunacağını gösterecek kadar yaşamış olsaydın.*

“Harry,” diye tekrar etti Murphy zayıf bir sesle, “ne oluyor? Göremiyorum.”

Nefesimi harcamadım ve Murphy’ye cevap vermeden onu kapıya doğru çekiştirdim. Arkamdan hummalı bir kazıma ve tıktırtı sesi geliyordu. Omzumun üstünden geriye baktım. Akrebin iğnesi çekmeceye iyice kısılmıştı, ama yaratık pençe-

leri ve bacaklarıyla tahtayı hızla parçalıyordu.

Yutkundum, döndüm ve topallayarak Murphy ile beraber büronun dışına, koridora çıktım. Bir ayağımla büromun kapısını kapamayı başardım. Murphy'nin ayakları onu pek destekleyemiyordu ve boylarımız arasındaki fark yürümeyi son derece zor hale getiriyordu. Onu dik ve hareket halinde tutmak için geriliyordum.

Koridorun sonuna ulaştım. Merdivene açılan kapı sağımda, asansör solumdaydı.

Nefes nefese kalmıştım. Bir an koridorun ucundan gelen tahta parçalama seslerinin muhakeme gücümü etkilemesine izin vermemeye çalışarak durdum. Artık konuşmayan Murphy yanımda çökmüştü ve nefes alıyorsa bile fark edemiyordum. Onu merdivenden aşağı taşımamın imkânı yoktu. İkimizde de buna yetecek güç kalmamıştı. Ambulans birkaç dakika içinde gelecekti ve gelene kadar Murphy'yi aşağı indirmezssem ölümüne göz yummuş olacaktım.

Yüzümü buruşturdum. Asansörlerden nefret ediyordum. Ama düğmeye basıp bekledim. Asansör kapısının üstündeki yuvarlak lambalar beşe doğru saymaya başladı.

Arkamdaki koridordaki parçalanan tahta sesleri kesildi ve bir şey büromun kapısına çarparak onu çerçevesinde titretti.

Yüksek sesle, "Kahretsin, Harry," dedim. Başımı kaldırıp ışıklara baktım. İki. Neredeyse on asır süren bir duraklama. Üç. "*Çabuk ol,*" diye hırladım ve düğmeye yüz kere daha bastım.

Sonra sol bileğime taktığım kalkanlar bileziğini hatırla-

dım. Ona odaklanmaya çalıştım, ama bilezik Murphy'nin altında tuhaf bir şekilde kıvrılmış, onu destekler konumda olduğu için beceremedim. Bu yüzden Murphy'yi elimden geldiğince yumuşak ve hızlı bir şekilde yere serdim, ardından sol kolumu kaldırıp bileziğe odaklandım.

Büro kapımın alttaki üçte birlik kısmı dışarı doğru patladı ve akrep kahverengi, ışıldayan gövdesiyle koridorda sıçrayıp karşı duvara çarptı. Artık daha büyüktü. Lanet olası yaratık büyüyordu. Duvarı tırmalayıp korkunç bir çeviklikle sekti, bana doğru döndü ve bacakları zeminde öfkeyle takırdayarak koridor boyunca bir insanın koşabileceği hızda koşmaya başladı. İğnesi parlıyordu ve pençelerini ileri uzatarak üzerime atladı. İrademi bileziğin oluşturmama ve korumama yardım ettiği savunma kalkanına odaklayarak akrep bana vurmadan onu toplamak için çaba harcadım.

Bunu zar zor başardım. Akrep gövdemden bir karış uzakta-
tayken görünmez hava kalkanına çarptı ve geriye sekip sırtüstü düştü. Orada bir saniyelğine beceriksizce havayı döverek mücadele etti.

Arkamda asansör çınladı ve kapı merhamet edip iki yana açıldı.

Nazik davranacak zaman olmadığı için Murphy'nin bileğini kavradım, onu beraberimde asansöre sürükledim ve lobi düğmesine sertçe bastım. Koridordaysa, akrep kuyruğuyla yeri kamçılıyıp kendini düzeltti, olağanüstü bir zekâyla başını yine başını bana çevirip üzerime doğru uçtu. Kalkanımı yeniden toplayacak zaman kalmamıştı. Çığlık attım.

Asansör kapısı kapandı. Keskin bir gümleme geldi ve kabin akrebin kapaıya çarpmasıyla titredi.

Asansör aşığıya inmeye başladı, ben de nefesimi tekrar düzene sokmaya çalıştım. *Bu yaratık* da neydi böyle?

Bir böcekten ibaret değildi. Öyle olamayacak kadar hızlı ve aşırı zekiydi. Saldırmak için silahlarımı kenara koymamı bekleyerek beni pusuya düşürmüştü. Başka bir şey olmalıydı; küçük yaratılmış, ama enerji toplayarak giderek büyüyen ve güçlenen bir güç yapısıydı, adeta Frankenstein'ın canavarının eklembacaklı haliydi. Aslında canlı değildi, yalnızca bir golem, bir robot, görevi olan programlanmış bir cisimdi. Victor tılsımının kimin elinde olduğunu anlamış ve ona, temas ettiği her şeye saldırmasını sağlayacak bir büyü yapmış olmalıydı. Kaçık piç. Murphy de tesadüfen onunla burun buruna gelmişti.

Yaratık hâlâ büyüyor, giderek daha hızlı, daha güçlü ve daha kötücül oluyordu. Murphy'yi tehlikeden kurtarmak yeterli değildi. Akrebin icabına bakmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. İstemiyordum, ama bu işi yapabilecek başka kimse yoktu. Bu haliyle çok fazla tehlike potansiyeline sahipti. Ya büyümesi kesilmezse? Kontrolden çıkmadan onu öldürmem gerekiyordu.

Asansörün panelindeki ışıklar dördü, üçü, sonra ikiyi gösterdi. Ardından asansör sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Işıklar titreyip söndü.

“Of, lanet olsun,” dedim. “Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.” Asansörler benden nefret eder. Düğmelere sertçe bastım, ama

hiçbir şey olmadı, bir saniye sonra bir duman bulutu çıktı ve düğmelerin ardındaki ışıklar da sönerek beni karanlıkta bıraktı. Acil durum aydınlatması bir saniyeliğine devreye girdi, ama sonra ampul bir *pop* sesi çıkararak bozuldu ve o ışık da gitti. Murphy ile ikimiz zifiri karanlıkta zeminde birbirimize sokulmuş halde kalakaldık.

Üstümüzdeki asansör boşluğundan gıcırdayan metalin sesi geliyordu. Başımı kaldırıp asansör kabininin karanlıkta görünmeyen tavanına baktım. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandım.

Ardından çatırtılı bir gümbürtü koptu ve küçük bir goril ağırlığındaki bir şey asansörün tavanına indi. Bir saniyelik sessizlikten sonra bir şey tavanı sağır edici bir sesle yırtmaya başladı.

“Şaka yapıyor olmalısın!” diye bağırdım. Ama akrep şaka filan yapmıyordu. Cıvataları ve destekleri çatırdatarak, metalinleterek asansörün tavanını geriye büküyordu. Karanlıkta aşağıya tozlar yağmaya başladı. Görmeyen gözlerimin içine görülmeyen zerrecikler girdi. Bir konservenin içindeki parçalanıp yenilmeyi bekleyen sardalyelerdik. İçimden bir his, yaratık beni şimdi sokarsa zehrin gereksiz kaçacağını söylüyordu –zehir bir sorun oluşturamadan kan kaybından ölmüş olacaktım zaten.

“Düşün Harry,” dedim kendi kendime. “Düşün, düşün, düşün!” Bozuk bir asansörde, zehir yüzünden ölmek üzere olan baygın dostuma kelepçelenmiş halde mahsur kalmıştım ve bazı Fransız arabaları kadar büyük bir akrep tavanı yırtıp

bana ulaşmaya ve beni parçalamaya çalışıyordu. Patlatma çubuğum da, asam da yanımda değildi; Varsity'ye giderken yanımda götürdüğüm diğer zimbirtılar tükenmiş ve yararsızdı, kalkan bileziğim de kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Tavanda uzun bir metal şerit yırtılıp atılınca loş bir ışık hüzmesi içeri girdi; başımı kaldırıp akrebin karnının altına baktım ve bir pençesini yarığa sokup onu genişletmeye başladığını gördüm.

Bir böcekten ibaret olduğu sırada onu ezmeliydim. Ayak-kabımı çıkarmalı ve onu oracıkta, masamın üstünde ezmeliydim. Yaratık yukarı kalkıp bir kıskacını, keşfetmek ister gibi asansörün üçte birine kadar daldırarak deliği daha da büyütmeyle başlayınca yüreğim ağzıma geldi.

Dişlerimi sıktım ve içimde kalan bütün gücü toplamaya başladım. Yararsız olduğunu biliyordum. Yaratığa bir alev fırtınası bile yöneltsem üstünde durduğu metal cürufa dönüşür, sonra üzerimize iner ve asansörü hayatta kalamayacağımız kadar ısıtarak bizi öldürürdü. Ama Tanrı şahidim olsun, yaratığın beni öylece haklamasına da izin vermeyecektim. Belki de tam gerektiği gibi büyü yaparsam, akrebe sıçradığı anda darbe vurabilir ve etrafındaki malzemeye verdiğim zararı en aza indirebilirdim. İşte çağırma büyülerinde çok iyi olmamanın sorunu budur. Çok fazla hızınız, çok fazla gücünüz ama pek az inceliğiniz olur. Asam ve patlatma çubuğum bu işe yarıyordu –gücümü odaklamama yardım etmek, nokta atışı yapmama imkân tanımak üzere tasarlanmışlardı. On-

lar olmadan, beline bir düzine el bombası bağlamış, pimi çekmeye hazır haldeki bir intihar komandosundan farkıydım.

Sonra kafama dank etti. Yanlış açıdan düşünüyordum.

Gözlerimi tavandan asansörün zeminine kaydurdım ve avuçlarımı yere bastırdım. Başımla omuzlarıma bir şeyin parçaları yağdı, akrebin cıvırtı ve takırtıları daha gürültülü bir hal aldı. İçime çektiğim bütün kuvveti aldım ve avuçlarımın altına odakladım. Alttaki asansör boşluğunda hava aralığı vardı ve eriştiğim şey de alev değil, havaydı.

Bu, daha önce yüzlerce kere yaptığım basit bir büyü, dedim kendi kendime. Asamı elime çağırmaktan herhangi bir farkı yoktu. Sadece... biraz daha büyüktü.

“*Vento servitas!*” diye bağırarak içimdeki bütün gücü, her öfke damlasını, her korku parçacığını büyüye döktüm.

Asansörün altında rüzgarlar çağırma karşılık olarak yukarıya yükseldi. Katı bir hava sütunu bir devin avucu gibi asansörün alt tarafını yakaladı ve yukarıya, asansör boşluğunun karanlığına fırlattı. Frenler gıcırdayıp kıvılcımlar çıkardı ve parçalara ayrılıp akrebin açtığı delikten içeriye, yanıma düştü. Hareketin ivmesi yüzünden inleyerek zemine indim. Kabin kesintisiz ve giderek tizleşen bir iniltiyle asansör boşluğunda yukarı doğru hızlandı.

Bu *kadar* fazla rüzgar olmasını planlamamıştım, diye düşündüm ve Murphy ile ikimizi ölüme sürüklemiş olmamak için dua ettim.

Asansör gitgide hızlanarak yükseldi. Yükselme hızından yüzümün sarktığını hissedebiliyordum. Büromun binası on

iki katlıdır. İkinci katta başlamıştık, yani her katın iki metre yetmiş santim olduğu varsayılırsa binanın çatısına neredeyse otuz metre mesafe vardı.

Kabin, fırlayacak gibi çarpan kalbimin yarım düzineden az atışı boyunca ok gibi yukarı çıktı, hattın en üstündeki blokları delip geçti ve sirklerdeki balyoz oyununun çanı gibi boşluğun çatısına çarptı. Akrep darbenin etkisiyle betona sıkıştığında kitin plakaları bir dizi keskin patlama sesiyle çatlayıp kırıldı ve yaratık yamyassı olup şekilsiz kahverengi bir lekeye dönüştü. Ezilmiş plakaların ve postun arasından renksiz, yapışkan bir madde, büyüyle yaratılmış kütlenin ektoplazması fışkırıp kabinin içine indi.

Aynı anda Murphy ile ikimiz de *yukarı* fırlayarak orta noktada yapışkan maddeyle karşılaştık. Vücudumu Murphy'ye siper ederek onunla tavan arasında kalmaya çalıştım. Sırtım tavana öyle sert vurdu ki, gözümde şimşekler çaktı. Kollarımız ve bacaklarımız bir o yana bir bu yana açılarak gevşek bir şekilde asansörün zeminine geri indik. Murphy ben üzerine düşünce inledi.

Bir an sersemlemiş halde hareketsiz yattım. Akrep ölmüştü. Onu öldürmüş, asansörle boşluğun çatısı arasında ezmiştim ve bu arada Murphy ile ikimizin üzerinin irinle kaplanmasına neden olmuşum. Bütün zorluklara rağmen ölümcül yaratığın canımızı almasını önlemiştim.

Ama içimi kemiren bir şeyi unuttuğum hissini bir türlü üzerimden atamıyordum.

Artık onu yukarı çıkaran güçlü ama kısa ömürlü rüzgar

sütununun desteklemediği asansör küçük bir inleme çıkardı, sonra sarsıldı ve boşluktan aşağı gerisingeri kaymaya başladı. Geldiğimiz gibi geri düşüyorduk ve içimden bir ses en aşağıya indiğimizde, akrebin en tepede geçirdiğinden daha iyi vakit geçirmeyeceğimizi söylüyordu.

Şimdi bileziği kullanmanın vakti gelmişti. Bir an bile vakit harcamadan Murphy'yi yakınımaya çektim ve kalkanı etrafımıza sardım. Odaklanmak ve düşünmek için yalnızca iki saniyem vardı. Çevremizdeki küreyi çok gevrek, çok güçlü yapamazdım, yoksa sonuç hiçbir şey yapmadan aşağı düşmekten farksız olurdu; bu sefer kürenin iç kısımlarına çarpardık. Zemin kattaki ani duruşun muazzam kuvvetini dağıtmak için kürenin biraz bel vermesi, esnemesi gerekiyordu.

Karanlıktı ve fazla zaman yoktu. Murphy ile ikimiz asansörün iç alanının merkezine doğru yükselirken kalkanı bütün çevremize sardım ve boşluğu esnek kalkan katmanlarıyla, yarı yapışkan hava molekülleriyle, darbeyi çevreye yayma amaçlı kuvvet desenleriyle doldurdum. Çevremde bir basınç hissi vardı, sanki aniden yapay köpük ambalajlı fıstıkların içine doldurulmuş gibiydim.

Gitgide hızlanarak düştük. Asansör boşluğunun tabanına ulaştığımızı hissettim. Müthiş bir ses çıktı ve olanca gücümle kalkana tutundum.

Gözlerimi yeniden açtığımda parçalanmış, mahvolmuş asansörün zemininde oturmuş, gevşemiş ve baygın Murphy'yi tutuyordum. Asansörün kapısı çarpık, kesik bir cınlama sesi çıkardı, sonra titreyerek açıldı.

Acil durum çantaları taşıyan iki sağlık görevlisi kapıda durmuş, ağızları bir karış açık Murphy ile bana bakıyorlardı. Her yer toz bulutlarıyla kaplanmıştı.

Hayattaydım.

Bunu düşünerek, biraz sersemlemiş halde gözümü kırp-tım. Hayattaydım. Başımı eğip kendime, kollarıma ve ayakla-rıma baktım, hepsi yerli yerindeydi. Sonra başımı arkaya at-tım ve ağzımı açıp cüretkar bir şekilde, muazzam, ilkel bir zevk ulumasıyla güldüm.

“Al bakalım, Victor Gölgeadam,” diye bağırdım. “Hah! Hah! Elinden geleni yap, seni canı piç! Asamı alıp gırtlığına sokacağım!”

Ben hâlâ gülmeye devam ederken, soru sormayacak kadar afallayan sağlık görevlileri beni ayağa kaldırdılar ve Murphy ile ikimizin ambulansa doğru yürümesine yardım ettiler. Her ikisinin de bana ihtiyatlı bir şekilde baktığını ve birbirlerine ilk fırsatta beni bir şeyle sakinleştireceklerini ima eden bakış-lar fırlattıklarını gördüm.

Ambulansa doğru götürülürken hâlâ Colorado Nehri bü-yüklüğünde bir adrenalin dalgasının etkisinde olduğum için, “Ben en iyiyim!” diye uludum. Gümüş kalkanlı bileziğimin, içinden geçirdiğim enerjiler yüzünden yanarak eğilmiş ve solmuş bağlarla dolu kararmış bir halkaya döndüğünü ve işe yaramaz hale geldiğini zar zor fark ettim, ama umurumda de-ğildi. “Kral benim! Gölgeadam, iyisi mi başını ayaklarının arasına sıkıştır ve kıcını...”

Sağlık görevlileri dışarı çıkmama yardım etti. Yağmur var-

di. Yağmur damlalarının yüzüme vurduğu tokatlar sesimi kes-
ti ve beni dünyada başka hiçbir şeyin başaramayacağı kadar
çabuk ayılttı. Aniden, keskin bir şekilde, hâlâ bileğime bağlı
olan kelepçelerin ve Victor'ın gücünü ona yansıtmam için ge-
reken tılsımın elimde olmadığına farkına vardım. Victor hâ-
lâ orada, göl evindeydi, hâlâ saçının bir lülesine sahipti ve hâ-
lâ eline geçireceği ilk fırsatta, fırtına ona ihtiyaç duyacağı gü-
cü verdiği anda kalbimi göğsümden sökmeyi planlıyordu.

Hayattaydım, Murphy de hayattaydı, ama erken coşmuş-
tum. Henüz kutlayacağım bir şey yoktu. Yüzümü göğe kal-
dırdım.

Yakın bir yerde gök gürledi. Yukarıda, bulutlarda bir yer-
de yıldırımlar dans ederek bulanık ve kapalı gökyüzünde tu-
haf ışıklar ve hayalet gibi gölgeler oluşturdu.

Fırtına gelmişti.

YİRMİ ÜÇ

Sadece baharları gördüğünüz türden kocaman yağmur damlları etrafıma bardaktan boşanırcasına düşüyordu. Yağmur yağdığı halde hava giderek yoğunlaşıyor ve ısınıyordu. Hızlı düşünmem, kafamı kullanmam, sakın olmam ve acele etmem gerekiyordu. Murphy'nin kelepçeleri beni hâlâ bileğine bağlı tutuyordu. Her ikimiz de pis kokulu, renksiz yapışkan maddeye, yani bir büyü için genel bir kitle gerektiğinde başka bir yerden çağrılan ektooplazmaya yapışan tozla kaplanmıştık. Yapışkan madde fazla dayanmayacaktı, birkaç dakika içinde dağılacak, havaya karışacak, en başta geldiği yere geri dönecekti. Şu an yalnızca iğrenç, sümüksü bir rahatsızlık kaynağıydı.

Ama belki de ondan yararlanabilirdim.

Benim ellerim çok genişti, ama Murphy'nin ince elleri vardı, tabii silahıyla yaptığı alıştırma ve dövüş sanatı alıştırma ve dövüş sanatının nasırlaştırdığı yerler hariç. Eğer bunu düşündüğümü duysa ve bilinci yerinde olsaydı, şovenist bir domuz olduğum için ağzıma bir yumruk atardı.

Sağlık görevlilerinden biri el telsizine bir şeyler geveliyor, diğeriye Murphy'nin diğer tarafında, onunla beraber bana destek oluyordu. Başka bir fırsatım olmayacaktı. Murphy'nin ufak gövdesinin arkasında kamburlaşarak, siyah pardösünün koyu kıvrımlarıyla yaptığım şeyi gizlemeye çalıştım. Murphy'nin eline odaklanarak gevşek, yapışkan parmaklarını bir araya getirmeye ve kelepçelerin çelik halkasını elinin üzerinden kaydırmaya uğraştım.

Derisini biraz sıyırmış olmalıyım, zira çok homurdandı, ama tam sağlık görevlisiyle ikimiz onu ambulansın yanındaki kaldırım taşına oturttuğumuz anda kelepçeyi bileğinden çıkarmayı başardım. Diğer görevli ambulansın arkasına koştu ve kapıyı açıp etrafı altüst etti. Hem polis arabalarının hem de itfaiye araçlarının sirenlerinin dört bir yandan yaklaştığını duyabiliyordum.

Ben ortalıktayken hiçbir şey basit olmaz.

“Zehirlendi,” dedim görevliye. “Yara yeri sağ kolunun üst kısmı ya da omzu. Aşırı yüksek dozda kahverengi akrep zehri arayın. Bir yerlerde bir panzehir olmalı. Bir turnikeye ihtiyacı olacak ve...”

Görevli, “Ahbap,” dedi içerlemiş bir halde, “işimi biliyorum. Neler oldu burada?”

“Sormayın,” deyip arkadaki binaya göz attım. Yağmur yavaş yavaş hızını artırıyordu. Çok mu geç kalmıştım? Göl evine ulaşmadan ölecek miydim?

Görevli bakışlarını Murphy'den ayırmadan, “Kan kaybediyorsun,” dedi bana. Başımı eğip bacağıma baktım, ama an-

cak onu gerçekten görüp hatırlayınca acımaya başladı. Akrebin pençesi beni sağlam yarmış, kot pantolonumda on beş santimlik bir kısmı yırtıp bacağımda da benzer büyüklükte, pütürlü ve acı veren bir yara açmıştı. “Otur,” dedi görevli. “Birazdan orayla ilgilenirim.” Yüzünü buruşturdu. “Bu üzerindeki kötü kokulu pislik de ne?”

Saçımı yağmur damlalarından temizlemek için arkaya attım. Diğer sağlık görevlisi koşarak bir oksijen şişesi, bir de sedye getirdi ve her ikisi de eğilip Murphy üzerinde çalışmaya koyuldular. Murphy’nin beti benzi atmıştı; yüzünün bazı yerleri soluk, bazı yerleri aşırı parlak kırmızı renkteydi. Islak bir banknot kadar gevşekti, sadece arada bir ürperiyor ve ürküyor, kaslarında ansızın başlayan, ona acı veren, sonra aynı şekilde yok olan titremeler baş gösteriyordu.

Murphy’nin orada olması benim suçumdu. Ondan bilgi gizleme kararım yüzünden doğrudan harekete geçmeye, büromu aramaya karar vermişti. Eğer ona karşı daha açık, daha dürüst olsaydım belki de burada ölümle cebelleşiyor olmazdı. Onu yüzüstü bırakıp gitmek istemiyordum. Yine sırtımı dönüp, onu arkamda bir başına bırakmak istemiyordum.

Ama öyle yaptım. Destek birimleri gelmeden, polis sorular sormaya başlamadan, sağlık görevlileri etrafa bakıp beni aramaya ve polis memurlarına eşkalimi vermeye başlamadan topuklarımin üzerinde döndüm ve yürüyüp gittim.

Attığım her adımda kendimden nefret ediyordum. Murphy’nin akrebin iğnesinin zehrinden kurtulup kurtulamayacağını öğrenmeden ayrılmaktan nefret ediyordum. Dairemin

ve büromun iblisler, dev böcekler ve kendi hantal gücüm yüzünden harabeye dönmüş olmasından nefret ediyordum. Gözümü kapadığımda Jennifer Stanton'ın, Tommy Tomın'un ve Linda Randall'in çarpık, ezilmiş bedenlerini görmekten nefret ediyordum. Kendi ince gövdemin aynı kuvvetlerce yarıldığını düşündüğümde, bağırsaklarımda oluşan hastalıklı korku burulmasından nefret ediyordum.

Ve hepsinden çok, bunların hepsinden sorumlu kişiden nefret ediyordum. Victor Sells. Fırtına güçlenir güçlenmez beni öldürecek olan Victor. Beş dakika sonra ölmüş olabilirdim.

Hayır, olamazdım. Sorunu düşünüp yukandaki bulutlara bakınca biraz daha heyecanlandım. Fırtına batıdan gelmişti ve ancak şimdi şehrin üzerinden geçiyordu. Hızlı hareket etmiyordu; bölgeyi saatlerce dövecek dalgalar halinde, hantal bir fırtınaydı. Sells'lerin göl evi doğu yönünde, Michigan Gölü kıyısının çevresinde, kuş uçuşu elli-altmış kilometre mesafedeydi. Yeterince hızlı hareket edersem, bir araba bulabilirsem göl evine fırtınadan önce ulaşabilirdim. Göl evine varıp Victor'a doğrudan meydan okuyabilirdim.

Çubuğumu ve asamı akrep saldırdığı zaman düşürmüştüm. Onları rüzgarlarla büromdan aşağıya çağırnam mümkün olabilirdi, ama o anki telaşla bunu denersem kazayla duvarı patlatabilirdim. Büyümün ve öfkemin kuvvetiyle uzattığım elime doğru çağrılarak aşağıya düşen yüzlerce kilo tuğlanın altında ezilmeye hiç niyetim yoktu. Kalkan bileziğim de düşen asansörün darbesinin müthiş gücüne karşı koyduğum sırada yanıp gitmişti.

Annemin beş köşeli yıldız tılsımı hâlâ boynumdaydı. Bu yıldız ak büyü'nün merkezinde bulunan kontrollü güç desenlerinin ve düzenin sembolüydü. Hâlâ yıllar boyunca süren resmi eğitiminin verdiği avantaja sahiptim. Hâlâ büyücü karşılaşmalarındaki deneyim bakımından üstündüm. Hâlâ inancım vardı.

Ama hepsi o kadardı. Bitkindim, yıpranmıştım, yorgundum, yaralanmıştım ve şimdiden, çoğu büyücünün bir haftada bile çıkaramadığı kadar büyüü bir günde şapkamdan çıkarmıştım. Şu anda hem mistik hem de fiziksel açıdan sınırları zorluyordum. Ama bu benim için hiç önemli değildi.

Yürürken bacağımdaki acı ne beni zayıflıyor, ne yıldı- rıyor, ne de dikkatimi dağıtıyordu. Yara, düşüncelerimdeki, konsantrasyonumdaki bir ateş gibiydi ve giderek daha hararetli, daha saf yanıyor; öfkemi, nefretimi yoğunlaştırıp çelik kadar sert ve keskin bir şeye dönüştürüyordu. Yandığını hissedebiliyordum ve hevesle ona uzanarak içimdeki acıyı ak- kor öfkemi beslemesi için ittim.

Victor Gölgeadam bütün o insanlara, bana ve dostlarıma yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Lanet olsun, o adamı yakalamadan ve ona gerçek bir büyücünün yapabileceklerini göstermeden ölmeyecektim.

McAnally's'e yürümek bir dakikamı aldı. Uzun bacaklar- dan, yağmurdan, rüzgardan, savrulan pardösüden ve öfkeli gözlerden oluşan bir fırtına halinde içeri girdim.

Mekân tıklım tıklımdı. Bardaki on üç tabure ve on üç ma- sanın her biri doluydu, bazı insanlar da mekânı destekleyen,

on üç sütunun çoğuna yaslanmıştı. Havada süzölen pipo dumanı sisi, tavan vantilatörü kanatlarının uyuşuk dönüşüyle dalgalanıyordu. Masalarda yanan mumlardan, duvarlardaki şamdanlardan, bir de pencerelerden içeri giren hafif gri fırtına bulutlarından gelen ışık loştu ve sütunlardaki oyma işlerinin gölgeler yüzünden incelikli bir şekilde değışerek belirsiz ve gizemli görünmesine neden oluyordu. Mac'in bütün satranç tahtaları masalardaydı, ama edindiğim izlenime göre oyunları oynayan ve seyreden kişiler, onları rahatsız eden bir şeyden zihinlerini uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Ben kapıdan içeri girip yere yağmur suyu ve biraz da kan damlatarak merdivenden aşağı inerken hepsi birden dönüp bana baktı. Salon büyük bir sessizliğe gömüldü.

Onlar büyü topluluğunun yoksullarıydı. Gerçek büyücüler olacak kadar içkin yeteneğe, motivasyona ya da kuvvete sahip olmayan kenar mahalle büyücöleri. Doğıştan yetenekli, ne olduklarını bilen ama bundan mümkün olduğı kadar az yararlanan kişiler. Amatörler, aktarlar, holistik şifacılar, mutfak cadıları, yeteneklerini yeni yeni keşfeden ve ne yapacağını bilmeyen sorunlu gençler. İfadesiz, endişeli ya da korku dolu yüzlere sahip yaşlı erkekler ve kadınlar, genç insanlar, hepsi oradaydı. Hepsini, isim olarak değilse bile, sima olarak tanıyordum.

Gözlerimi salonda dolaştırdım. Baktığım insanların hepsi gözlerini indirdi, ama neler olduğunu anlamam için derinlemesine bakmama gerek yoktu. Büyü uygulayıcıları arasında söz çabuk yayılır; gizem topluluğı dedikodu hattı her za-

manki gibi çalışıyordu. Haber yayılmıştı. Başımda bir hedef tahtası vardı ve hepsi bunu biliyordu. Bir ak büyücü ile bir kara büyücü arasında sorun çıkacaktı ve hepsi buraya, McAnally's'in dolambaçlı boşluklarının ve engelleyici masa ve sü-tun düzeninin sunduğu korumaya gelmişlerdi. Kavga bitinceye kadar korunmak için buraya gelmişlerdi.

Ama burası bana bir koruma sunmuyordu. McAnally's kesin bir biçimde yönlendirilen büyüye karşı beni koruyamazdı. Ne bir şemsiye ne de sığınaktı. Victor'ın bana yapacağı şeyden kaçamazdım. Sadece Yokdiyar'ın kendisine firar edebilirdim, ki bu benim için bazı bakımlardan Mac'in mekânında kalmaya göre daha tehlikeliydi.

Bir an sessizlik içinde durdum, ama hiçbir şey söylemedim. Bu insanlar iş ortaklarım, sıradan arkadaşlarımdı, ama onlardan yanımda olmalarını isteyemezdim. Victor ne olduğunu düşünürse düşünsün, gerçek bir büyücünün gücüne sahipti ve bu insanlardan herhangi birini ayakkabısının altında hamamböceği ezer gibi ezebilirdi. Bu tür bir şeyle başa çıkmaya hazır değillerdi.

"Mac," dedim sonunda. Sesim sessizliğe, cama inen bir çekici gibi indi. "Arabayı ödünç almam gerekiyor."

Giydiği gömlek ve golf pantolonu yüzünden ince vücudu iyice sıksa görünen Mac girdiğimde barı temiz, beyaz bir bezle cilalamayı kesmemişti. Salon sessizliğe gömüldüğünde de kesmemişti. Anahtarları bir eliyle cebinden çıkarıp bana atarken de kesmedi. Onları havada kaptım ve, "Sağol Mac," dedim.

"Hı," dedi Mac. Önce bana, sonra arkama göz attı. Bu ha-

reketin bir uyarı olduğunu anladım ve döndüm.

Dışarıda yıldırım parladı. Morgan kapıda, kısa merdivenin üstünde siluet halinde duruyordu. Geniş gövdesi gri gökyüzünün önünde siyahtı. Merdivenleri inip bana doğru geldi, hemen ardından da gök gürültüsü duyuldu. Yağmur mat kahverengi-gri saçının görünüşünü pek etkilememiş, yalnızca savaşçılara özgü atkuyruğundaki buklenin desenini değiştirmişti. Siyah pardösüsünün altına taktığı kılıcın sapını görebiliyordum. Kaslı, yara iziyle kaplı elini sapın üzerine koymuştu.

“Harry Dresden,” dedi. “Nihayet anladım. O insanları öldürmek için fırtınaları kullanmak çılgınlık derecesinde tehlikeli, ama sen tam da bunu yapabilecek türden hırslı bir budalasın.” Çenesini sert bir çizgi şeklinde sıktı. Bir masayı işaret ederek, “Otur,” dedi. Masada oturanlar hızla kalkıp uzaklaştılar. “İkimiz burada kalacağız. Ve bu fırtınayı başka birine zarar vermek için kullanmamayı temin edeceğim. Konsey akıbetine karar verinceye kadar ödleğe numaralarını denemeye fırsatın olmamasını temin edeceğim.” Gri gözleri vakur bir karaçılık ve inançla parlıyordu.

Ona bakakaldım. Öfkemi, ona karşılık olarak söylemek istediğim sözleri, onu patlatarak önümden çekmek için kullanacağını büyüü bastırdım ve nazıkçe konuştum. “Morgan, katilin kim olduğunu biliyorum. Ve bir sonraki hedefi benim. Eğer gidip onu durdurmazsam öldüm demektir.”

Gözleri fanatiklere özgü bir ışıltıyla sertleşti. İkişer hecelik iki keskin patlamayla konuştu. “Otur... dedim.” Kılıcını kınından beş santim kadar çekti.

Omuzlarımı gevşettim. Masaya doğru döndüm. Bir an sandalyelerden birinin arkasına yaslanarak yaralı bacağımdan biraz ağırlık aldım ve sandalyeyi masadan çektim.

Sonra sandalyeyi yukarı kaldırdım, moment kazanması için havada yarım daire çevirdim ve Morgan'ın midesine vurdum. Morgan geri çekilmeye çalıştı, ama onu savunmasız yakalamıştım ve darbe tam hedefine, Mac'in el yapımı ahşap sandalyesinin ağırlığıyla sert ve güçlü bir şekilde vurmuştu. Gerçek hayatta sandalyeler, onları birine vurduğunuzda filmlerdeki gibi kırılmaz. Vurduğunuz kişi kırılır.

Morgan eğilip iki büklüm oldu ve bir elini dizine indirdi. Toparlanmasını beklemedim. Onun yerine, kaburgalarından geri sekerken sandalyeyi momentumunu kullanarak aksi yönde tam bir daire şeklinde döndürdüm; bu arada iyice kaldırdım ve olanca gücümle Morgan'ın sırtına indirdim. Morgan darbenin etkisiyle sertçe yere düştü ve orada kıpırtısız yattı.

Sandalyeyi yeniden masaya koydum ve etrafa baktım. Herkes solgun yüzlerle beni izliyordu. Morgan'ın kim olduğunu, benimle ilişkisinin ne olduğunu biliyorlardı. Konsey'i ve bana karşı şüpheli tutumunu biliyorlardı. Az önce Konsey'in usulüne uygun olarak atanmış, görevini icra etmekte olan bir temsilcisine saldırdığımı biliyorlardı. Kendi mezarımı kazmıştım. Artık Konsey'i adaletten kaçan haydut bir büyücü olduğuma ikna etmemin hiçbir yolu yoktu.

Ortaya, "Cehenneme kadar yolu var," dedim yüksek sesle. "Buna zamanım yok."

Mac barın arkasından geldi. Aceleyle hareket etmiyordu,

ama her zamanki veciz ilgisizliğini üzerinden atmıştı. Morgan'ın yanında diz çöktü, boğazını yokladı, sonra adamın bir gözkapağını kaldırıp baktı. Şaşı gözle bana baktı ve ifadesiz bir yüzle, "Yaşıyor," dedi.

Biraz rahatlayarak başımla onayladım. Morgan ne kadar baş belası olursa olsun iyi niyetliydi. Aslında onunla aynı şeyi istiyorduk. Yalnızca o bunun farkında değildi. Onu öldürmek istemiyordum.

Ama ruhumun küçük, neşeli bir köşesinde ona sandalyeyle vurduğum sırada küstah yüzünde beliren şok ve sürpriz ifadesinin unutulmayacak bir manzara olduğunu itiraf etmeden duramadım.

Mac eğilip, sandalyeyi savururken yere düşürdüğüm anahtarları aldı. Düşürdüğümün farkında değildim. Onları bana geri verdi ve, "Konsey sinirlenecek," dedi.

"Bırak ona ben endişeleneyim."

Başını eğdi. "İyi şanslar Harry." Mac elini uzattı. Elini sık-tım. Salon hâlâ sessizdi. Korku ve endişe dolu gözler beni izliyordu.

Anahtarları aldım ve merdivenden çıkıp köprüleri arkamda yanar halde bırakarak McAnally's'in ışığından ve korumasından fırtınanın içine yürüdüm.

YİRMİ DÖRT

Canımı kurtarmak için gazı kökledim.

Mac'in arabası 1989 model, sekiz silindirli büyük bir motora sahip, bembeyaz bir TransAm'dı. Hız göstergesi 210 kilometreye kadardı. Bazı yerlerde onun da üstüne çıktım. Yağan yağmur yolların o hızda tehlikeli olmasına neden oluyordu, ama arabayı mümkün olduğunca hızlı kullanmak için büyük bir motivasyonum vardı. Beni büromun yıkıntılarının uzaklaştırmış ve Morgan'ı aşmamı sağlamış öfkenin çelik gibi sert ucunu hâlâ hissediyordum.

Gökyüzü hem giderek biriken fırtına bulutu kümeleri hem de yaklaşan günbatımı nedeniyle kararıyordu. Şimşek tuhaf ve yeşilimsi, şehirden ayrılırken yanından geçtiğim ağaçların yaprakları aşırı keskin ve kaba, yoldaki çizgilerin sarı rengi aşırı karanlıktı. Otoyolda hızla yol alırken gördüğüm araçların çoğunun farları yanıkta, cadde ışıkları da yanıyordu.

Neyse ki pazar akşamı trafik açısından pek yoğun değildir. Başka herhangi bir gece olsa ölmüştüm. Ayrıca otoyol

devriyelerinin mesai devri sırasında yol alıyor olmalıydım, çünkü hiçbiri beni kenara çekmeye çalışmadı.

Radyoda hava durumu kanalını açmaya çalıştım, sonra vazgeçtim. Fırtına, bir de üstüne kendi sıkıntım radyonun hoparlörlerinde yüksek sesli ve yankılı bir cızırtı oluştuyordu, ama fırtınaya ilişkin anlaşılır bir konuşma gelmiyordu. Tek yapabileceğim fırtınanın benden önce Lake Providence'ya ulaşmaması için dua etmektir.

Başardım. Lake Providence'ın kasaba sınır işaretinin yanından ok gibi geçerken yağmur perdesi önümde açıldı. Sells'lerin evine giden göl kıyısındaki yola dönmeyen önce yavaşlamak için frenlere asıldım, su üzerinde kaymaya başladım, kayarken aslında sahip olmadığımı düşündüğüm kadar iyi bir soğukkanlılık ve yetenekle dengeyi korudum ve arabanın kontrolünü zamanında geri alıp doğru yola girdim.

Sells'lerin Michigan Gölü'ne doğru uzanan, bataklığa dönmüş küçük yarımadasındaki çakıllı özel yola çektim. TransAm etrafa çakıllar saçarak ve güçlü motoru gürleyerek kayıp durdu, sonra öksürdü ve sessizliğe gömüldü. Baş döndürücü bir buçuk saniye boyunca Mavi Kaplumbağa'yı bırakıp, Magnum'unki gibi bir spor araba edinebileceğimi düşündüm. Ama Kaplumbağa'nın en azından beni Sells'lerin evine götürecek kadar dayanmıştı. "Teşekkürler, Mac," diye homurdandım ve arabadan çıktım.

Göl evinin arkasına giden çakıllı özel yol yakın zamandaki fırtınalar yüzünden yarı yarıya suya gömülmüştü. Ayağım çok hızlı koşmama izin vermeyecek kadar acıyordu, ama

uzun adımlarla yürüyerek araba yolunu geçtim ve evle aramdaki mesafeyi hızla katettim. Fırtına önümde belirmişti ve göl boyunca dönerek kıyıya doğru geliyordu –yok olmaya yüz tutmuş sönük gün ışığında yağmur sütunlarının gölün sularına düştüğünü görebiliyordum.

Fırtınayla yarışarak eve koştum ve koşarken içimdeki gücü ve uyanıklığı son zerresine kadar topladım, kendimi daha sıkı bir seviyeye çıkardım, duyularımı en keskin aralığa ayarladım. Evden yirmi metre uzakta durdum ve nefes nefese gözlerimi kapadım. Etrafa saçılmış büyülü tuzaklar veya alarmlar ya da çıplak gözle görülemeyen ruhani veya gölge-lenmiş koruyucular olabilirdi. Bekleyen büyüler, Victor Sells'i gelen birinden gizlemeyi amaçlayan yanılsamalar olabilirdi. Bütün bunların ötesini görebilmem gerekiyordu. Alabileceğim her bir bilgi kırıntısını alınam gerekiyordu.

Bu yüzden Üçüncü Göz'ümü açtım.

Bir büyücünün ne gördüğünü nasıl açıklayabilirim? Kolayca tarif edilebilen bir şey değildir. Bir şeyi tarif etmek onu tanımlamaya, sınırlar koymaya, çevresine anlayış korkulukları döşemeye yardımcı olur. Büyücüler zamanın başlangıcından beri Görüş'e sahip oldular ve hâlâ nasıl işlediğini, yaptığı şeyi neden yaptığını anlamıyorlar.

Söyleyebileceğim tek şey, gözlerimi yeniden açarken kendimi sanki önümden kalın bir kumaş örtü kaldırılmış gibi hissettiğim –yalnızca gözlerimden değil, bütün duyularımdan. Aniden çamuru ve göldeki balık kokusunu, evin çevresindeki ağaçları, yaklaşan fırtına habercisi yağmurun duman-

la lekelenmiş rüzgardaki taze kokusunu koklayabilir oldum. Ağaçlara baktım. Onları sadece baharın ilk yeşil örtüleriyle değil, aynı anda hem yaz vaktinde her yanını saran çiçekleriyle, hem sonbahardaki görkemleriyle, hem de kış vaktindeki çıplak kasvetleriyle gördüm. Evi gördüm ve onun her ayrı parçasını kendi başına bir bileşen olarak, keresteleri hayale-timsi ağaçların parçaları olarak, pencereleri uzaktaki kumlu sahillerin parçaları olarak gördüm. Gölden esen rüzgarda yazın sıcaklığını ve kışın soğukunu hissedebiliyordum. Evi ruhanı alevlerle çevrenmiş halde gördüm ve onların evin olası geleceğinin parçası olduğunu, o yangının gelecekteki bir saat için uzanan birçok olasılık yolunun birkaçına dahil olduğunu anladım.

Evin kendisi bir güç mekânıydı. Karanlık duygular –açgözlülük, şehvet, nefret– evin üzerine yayılmış, görülür nesneler, kalıplar ve tortular halinde, habis gözlü yosunlar gibi yukarıya dağılmıştı. Ruhani yaratıklar, huzursuz ruhlar mekânın üzerinde asılı korku, çaresizlik ve öfke hislerinin cazibesiyle evin çevresinde hareket ediyorlardı. Tahıl ambarlarındaki fareler gibi bu akılsız gölgeler de hep böyle yerlerde bulunurlardı.

Evin üzerinde gördüğüm diğer yaratık sırtan, boş bir kafatasıydı. Baktığım her yerde, görüş alanının tam sınırında sessiz, hareketsiz ve kireç beyazı kafatasları vardı. Sanki fetişistin teki kendisine tuhaf bir tatil verileceğini umarak, onları etrafa serpiştirmiş gibi katı ve gerçektiler. Ölüm. Evin geleceğinde somut, katı ve kaçınılmaz ölüm vardı.

Belki de benim ölümüm.

Ürperdim ve bu duyguyu bir kenara ittim. Görü ne kadar güçlü olursa olsun, Görüş ile elde edilen görüntü ne kadar güçlü olursa olsun gelecek her zaman değişkendi, her zaman değiştirilebilecek bir şeydi. Bu gece burada hiç kimsenin ölmesi gerekmiyordu. İşin oraya gelmesi gerekmiyordu; ne onlar için, ne de benim için.

Ama bu karanlık eve, Görüş'ümle açıkça görebildiğim bütün o pis kokulu şehvetine ve korkusuna, evin üzerini harika saçları, nefis dudakları, çukur gözleri ve çürüyen dişleri olan hoş bir kızın omuzlarındaki yüzülmüş insan derisinden bir örtü gibi saran bütün o berbat nefrete bakıkça içime hastalıklı bir his yerleşmişti. Bu beni hem iğrendirmiş hem de korkutmuştu.

Evdeki bir şey, soyut ve ismini koyamadığım bir şey bana sesleniyordu. Beni çağırıyordu. Burada güç vardı, bu gücü geçmişte bir kere kenara itmiştim. Tam da bunun gibi bir gücü reddetmek için bildiğim yegane aileyi silip atmıştım. Bu, etrafa uzanıp dünyayı irade gücümle değiştirmemi, istediğim gibi büküp şekillendirmemi, kanunun ve medeniyetin bütün önemsiz saçmalıklarını delip düzen olmayan yerlere zorla düzen getirmemi sağlayabilecek, güvenliğimi, konumumu ve geleceğimi garanti edebilecek türden bir güçtü.

Peki şu ana dek bu gücü reddetmem karşılığında aldığım ödül neydi? Desteklediğim ve koruduğum büyücüler bana kuşkuyla ve küçümseyerek bakmışlar, bütün dünya ayaklarının altına serildiği anda Kanunlar'ına tutunduğum Beyaz Konsey beni mahkum etmişti.

Gölgeadam'ı şimdi, burada olduğumu fark edemeden öldürebilirdim. Öfkeyi ve alevi evin üzerine çağırabilir ve içinde herkesi öldürebilir, taş üstünde taş bırakmayabilirdim. Uzanıp bu mekâna, topladığı karanlık enerjiyi kucaklayabilir, kendime çekebilir ve sonuçlarını boşverip ne istersem onun için kullanabilirdim.

Neden onu şimdi öldürmeyeydim ki? Toplanan, hazırlanan ve şekil verilen gücün yarattığı Görüş'üm ile görebildiğim mor ışık pencerelerde atıyor ve gümlüyordu. Gölgeadam içerideydi ve kudretini topluyor, beni öldürecek büyüü açığa çıkarmaya hazırlanıyordu. Nefes almasına izin vermem için ne sebep vardı ki?

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. Göl evini, Gölgeadam'ı ve yanında tuttuğu zavallı hizmetkarlarının hepsini yok etmeye hazırlanırken havanın gerilimle çatırdadığını hissedebiliyordum. Böyle bir güçle Konsey'in, o öngörüsüz, hayal gücünden ve vizyondan yoksun beyaz sakallı yaşlı budalalar topluluğunun kendisine meydan okuyabilirdim. Konsey ve o zavallı bekçisi Morgan'ın kuvvetimin gerçek derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Enerjinin hepsi oracıktaydı, öfkemin içinde kaynıyordu, uzanmaya, nefret ettiğim ve korktuğum her şeyi küle çevirmeye hazırды.

Annemden bana kalan beş köşeli gümüş yıldız göğsümde soğuk soğuk yandı ve aniden ağırlığıyla soluğumu kesti. Birazcık öne çöktüm ve bir elimi kaldırdım. Elim o kadar sıkı yumruk yapmışım ki, açmaya çalıştığımda canım acıdı. Elim titredi, bocaladı ve gerisingeri düştü.

Ardından tuhaf bir şey oldu. Başka bir el elimi tuttu. İnce, uzun parmaklı ve narindi. Kadın eliydi. Hafifçe benimkini sardı ve onu küçük bir çocuk eli gibi kaldırdı, ta ki annemin beş köşeli yıldızını elimle kavrayınçaya kadar.

Yıldızı elimde tuttum, soğuk kuvvetini, düzenli ve akılcı geometrisini hissettim. Dairenin içindeki beş köşeli yıldız, eski bir ak büyücülük işareti ve annemden bana kalan tek yadigardı. Beş köşeli yıldızın soğuk kuvveti bana bir şans tanıdı; tekrar düşünmek, zihnimi temizlemek için bir an verdi.

Derin nefesler alarak intikam ve cezalandırma için içimde yanan öfkenin, nefretin, derin tutkunun ötesini görmek için mücadele ettim. Büyünün amacı bu değildi. Büyünün yaptığı bu değildi. Büyü hayatın kendisinden, doğayla öğeler arasındaki etkileşimden, bütün canlıların, özellikle de insanların enerjisinden gelirdi. Bir insanın büyüğü onun ne tür bir insan olduğunu, en derinlerinde neyin saklı olduğunu ortaya koyardı. Bir insanın gücünü, kuvvetini kullanma yolu onun karakterinin en doğru ölçüsüydü.

Ben bir katil değildim. Ben Victor Sells gibi değildim. Ben Harry Blackstone Copperfield Dresden'dim. Ben bir büyücüyüm. Büyücüler güçlerini kontrol ederler. Güçlerinin onları kontrol etmesine izin vermezler. Ve büyücüler büyüyü insanları öldürmek için kullanmazlar. Keşfetmek, korumak, tamir etmek, yardım etmek için kullanırlar. Yok etmek için değil.

Öfkem aniden uçup gitti. Yanan nefretim dinerek, zihnimin yeniden düşünmeme izin verecek kadar açılmasını sağ-

ladı. Bacağımdaki acı donuk bir ağrıya dönüştü, rüzgar ve ilk yağmur damlacıklarıyla ürperdim. Ne asam ne de çubuğum yanımdaydı. Yanımda olan ıvır zıvırları ya harcamış ya da yakıp yararsız hale getirmiştım. Bütün gücüm, içimdekenden ibaretti.

Aniden kendimi çok daha küçük ve çok yalnız hissederek yukarıya baktım. Yakınımda hiç kimse yoktu. Hiçbir el elimi tutmuyordu. Hiç kimse yanımda durmuyordu. Bir an tanıdık ve zor unutulmuş bir parfüm esintisi kokladıgımı düşündüm. Sonra o da gitti. Bana yardım edebilecek tek kişi kendimdi.

Bir nefes verdim. “Eh, Harry,” dedim kendime, “bunun yeterli olması gerekecek.”

Böylece, kafataslarıyla dolu hayalet gibi bir manzaranın içinden yaklaşan fırtınanın dişlerinin arasına, kötücül güçle kaplanmış, vahşi ve ilkel mistik kuvvetle nabız gibi atan eve yürüdüm. Benim elimde becerimden, zekâmdan ve deneyimimden başka silah yokken, bütün avantajları elinde tutan ve kendi tahrip gücünün merkezinde beni öldürmeye hazır ve istekli bir halde bekleyen ölümcül bir düşmanla yüzleşmek için ileri yürüdüm.

Harika bir işim var, değil mi?

YİRMİ BEŞ

Victor'ın göl evinin Üçüncü Göz ile gördüğüm hali hep benimle olacak. Tiksindirici bir görüntüydü. Fiziksel olarak büyük ölçüde zararsız görünüyordu. Ama daha derin bir seviyede habis, çürüktü. Negatif enerjiyle, öfkeyle, gururla ve şehvetle kaynıyordu. Özellikle de şehvet. Fiziksel arzudan çok zenginliğe yönelik, güce yönelik bir şehvetti bu.

Tamamen gerçek olmayıp sadece mekândaki negatif enerjinin tezahürleri olan gölgeli ruh varlıkları duvarlara, yağmur borularına, verandaya, pencere eşiklerine tutunmuş, Victor'ın yaptığı büyülerden kalan negatif enerjiyle tıknıyorlardı. Bu enerjinin çok fazla olduğunu tahmin ediyordum. Victor bana, büyülerinin enerji bakımından verimli olmasını temin edebilecek biri gibi gelmiyordu.

Topallayarak öndeki basamakları çıktım. Görüşüm alarmlar, büyü bubi tuzakları açığa çıkarmamıştı. Victor Gölgeadam'ı gözümde çok büyütüyor olabiliyordum. Tamamen gelişmiş bir büyücü kadar güçlüydü, ama eğitimi yoktu. Beyin değil kas; Victor Gölgeadam buydu işte. Bunu aklımdan çıkarmamaya çalıştım.

Belki açıktır diye ön kapıyı denedim.

Açıktı.

Gözümü kırtım. İyi şansımı ya da Victor'ın ön kapısını kilitli bırakmasına neden olan aşırı özgüvenini sorgulamadım. Onun yerine bir nefes aldım, içimdeki iradeyi topladım ve içeri girdim.

Evin nasıl döşendiğini ve dekore edildiğini unuttum. Bütün hatırladığım Görüş'ün bana gösterdikleri. Dışarıdakilerin aynısını gördüm, ama daha yoğun ve tehlikeliydi. Her yana *yaratıklar*, sessiz, parlak gözlü ve aç ifadeli yaratıklar tutunmuştu. Kimileri sürünge, kimileri daha çok fare gibi, kimileri böceksiydi. Hepsi nahoş ve düşmancaydı ve ben içeri girerken etrafımda hazır tuttuğum enerji aurası onlara dokunduğu benden kaçıyorlardı. Alçak sesler çıkıyorlardı. Bunları kulaklarımla asla duyamazdım, ama Görüş bunların hepsini içerir.

Yaratıklarla kaplanmış uzun, karanlık bir koridor vardı. Yavaşça, sessizce ilerledim; onlar da kaçarak, sürünerek, kayarak yolumdan çekildiler. Dışarıdan gördüğüm koyu mor büyü ışığı önümdeydi ve giderek parlaklaşıyordu. Bir müzik sesi duyuyordum ve bunun, Murphy beni perşembe günü çağırdığı zaman Tommy Tomm'un Madison'daki otel odasında bulunan CD çalarda çalanla aynı şarkı olduğunu fark ettim. Yavaş, tensel, sabit ritimli bir müzikti.

Bir an gözlerimi kapayıp dinledim. Sesler duydum. Ardi ardına tekrar edilen hafif bir fısıltı, bir adamın bir büyüü salınmaya hazır halde tutan büyü sözlerini tekrar eden sesini.

Bu Victor olmalıydı. Bir kadının zevk dolu yumuşak iç çekişlerini duydum. Beckitt'ler mi? Ancak öyle varsayabilirdim.

Ve çizmelerimin tabanlarından hissedebildiğim bir güm-bürtüyle gölün üzerindeki gök gürültüsünü duydum. Alçak, monoton ses kötücül, kinci bir memnuniyet tonuna büründü ve büyü sözcüklerini okumaya devam etti.

İçimdeki enerjiyi topladım ve köşeyi dönerek, koridordan evin en üst noktasına kadar kesintisiz uzanan, metrelerce açık alan oluşturan geniş bir odaya adım attım. Aşağıdaki oda bir oturma odasıydı. Spiral bir merdiven odanın geri kalanının yukarısındaki, bir tür platform ya da balkon üzerinde bulunan mutfak ve yemek odası gibi görünen bir kısma doğru çıkıyordu. Evin arkasındaki yüksek güverteye o balkondan erişiliyor olmalıydı.

Ama odada hiç kimse yoktu. Büyü sözcükleri ve nadir duyulan iç çekişler yukarıdaki balkondan geliyordu. CD çalar aşağıdaki odadaydı, müziğin çıktığı hoparlörler bir ateş görüntüsüyle ve yayılan müzikten beslenen onlarca şişkin, iğrenç yaratıkla kaplıydı. Müziğin etkisini yukarıdaki balkondan gelen ışıkla uyumlu, seyrek mor bir sis olarak görebiliyordum. O halde bu karmaşık bir ritüel büyüsüydü ve merkezdeki büyücü Victor'ın koordine ettiği birçok temel öğeyi içeriyordu. İnce iş. O kadar etkili olmasına şaşmamalıydı. Victor bunu keşfetmek için çok deneme yanılma yapmış olmalıydı.

Balkona göz attım, sonra CD çalardan mümkün olduğunca uzak kalarak odayı katettim. Hiç ses çıkarmadan balko-

nun altına kaydım ve onlarca sümüksü, fiziksel olmayan ruh yarattığı yolumdan kaçtı. Dışarıya, çatıya, ahşap güverteye ve pencerelere vuran yağmur hızlanarak donuk, düzenli bir ritme kavuştu.

Çevremde yığılmış kutular vardı. Plastik ambalajlar, kartonlar, mukavva kutular ve tahta sandıklar. En yakındakini açtım ve içinde, daha önce gördüklerim gibi, ÜçGöz sıvısıyla dolu en az yüz ince tüp gördüm. Üçüncü Göz'ümün sağladığı görü yüzünden tüpler farklı, yoğun ve sundukları ihtimallerle dumanlı görünüyordu; her tüpte potansiyel bir felaket pusuda bekliyordu. Korku ve ızdırapla çarpılmış yüzler, olabileceklerin belli belirsiz görüntüleri sıvıda yüzüyordu.

Diğer kutulara baktım. Birinde neredeyse ısıltı yayan yeşil bir sıvıyla dolu eski içki şişeleri vardı. Absent miydi acaba? Eğilip kokladığımda sıvının içine gizlenmiş halde yüzen cılgınlığın neredeyse tadını aldım. Midem bulanarak kutulardan geri çekildim. Çabucak diğer kutuları kontrol ettim. Hastaneleri ve akıl hastası koğuşlarını hatırlatan amonyak. Plastik kaplarda Peyote mantarları¹ –onlara aşınaydım. Beyaz ve tozsuz şap. Antifriz. Kocaman bir plastik çuvalda yüzlerce metalik renk tonunda parıltı. Gölgelemin daha derinlerinde de bakmaya zamanım olmayan başka şeyler vardı. Malzemelerin ne için olduğunu zaten anlamıştım.

İksirler.

İksir bileşenleri. Victor ÜçGöz'ü işte böyle yapıyordu. Benim küçük iksirlerimi yaparken yaptığım şeyi daha büyük

1) Peyote mantarı: Halüsinojen bir mantar türü. –çn

bir ölçekte, başka yerlerden, başka insanlardan çaldığı enerjiyi kullanarak yapıyordu. Absenti baz olarak kullanıyor ve oradan devam ediyordu. Victor büyüü zehre tekabül eden bir şeyi toplu halde ürettiyordu. Ürettiği zehir muhtemelen birinin içine girinceye kadar âtıl kalıyor, girince de kişinin duygularıyla ve arzularıyla etkileşime giriyordu. Bu daha önce neden onun hiç farkına varmadığımı açıklardı. Üstünkörü bir incelemeyle veya Üçüncü Göz'ümü tamamen açmak hariç herhangi bir yolla açıkça görülemezdi, o da çok sık yaptığım bir şey değildi.

Titreyerek gözlerimi kapadım. Görüş bana çok fazla şey gösteriyordu. Bu hep bir sorundu. Bütün bu bileşenlere, bitmiş uyuşturucu kutularına bakabilir ve tam olarak ne kadar ızdıraba yol açacaklarına dair hızlı görüntüler yakalayabiliyordum. Bu çok fazlaydı. Dengemi yitirmeye başlıyordum.

Gök gürültüsü yine, daha keskin bir şekilde, bu sefer üzerimde patladı, Victor'ın sesi tizleşerek duyulabilir bir seviyeye ulaştı. Eski bir dilde büyü sözcükleri okuyordu. Mısır dili? Babil dili? Aslında fark etmiyordu. Sözcüklerin ne kastettiğini yeterince açık bir şekilde anlayabiliyordum. Bunlar öfke, kötülük sözcükleriydi. Öldürmeyi amaçlayan sözcüklerdi.

Titremem giderek daha aşık bir hal alıyordu. Yalnızca Görüş'ün etkilerinden miydi? Bu kadar fazla negatif enerjinin varlığı içimde tepki mi oluşturunuyordu?

Hayır. Sadece korkuyordum. Balkonun altında saklandığım yerden çıkma ve görünürdeki her şeyin üzerini örtmüş bu kayan yaratıklar sürüsünün efendisiyle yüzleşme fikri be-

ni dehşete düşürüyordu. Kuvvetini, özgüvenini buradan hissediyordum, iradesinin gücü havayı bir çeşit menfur kesinlikle dolduruyordu. Bir çocuğun büyük, sinirli bir köpekle veya mahallenin kabadayısıyla karşı karşıya kaldığında kapıldığı korkunun aynısına kapılmıştım. Bahaneler uydurup gizlenmek istemenize neden olan, sizi felç eden bir korkuydu bu.

Ama vakit gizlenme vakti değildi. Bahanelere zaman yoktu. Harekete geçmem gerekiyordu. Bu yüzden Üçüncü Göz'ümü kapanmaya zorladım ve elimden geldiği kadar cesaretimi topladım.

Dışarıda hemen hemen aynı anda gök gürledi ve şimşek çaktı. Işıklar titreşti ve müzik seti bir şarkı atladı. Üstümde, Victor büyü sözcüklerini bir tür coşkuyla haykırıyordu. Kadının, muhtemelen Bayan Beckitt'in sesi hararetli bir perdeye yükseldi.

"Risk yoksa şampanya da yok," diye mırıldandım kendi kendime.

İrademi odakladım, sağ kolumu avucumu açarak müzik setine uzattım ve, "*Fuego!*" diye bağırdım. Bir ısı akıntısı elimden çıkıp odanın karşı tarafında alevler halinde patlayarak müzik setini kapladı. Müzik seti müzik yerine uzun, azap dolu bir çığlık sesi çıkarmaya başladı. Murphy'nin kelepçeleri hâlâ dirseğimden sarkıyor, bir halka serbestçe sallanıyordu.

Ardından döndüm, kollarımı uzattım ve, "*Veni che!*" diye kükredim. Rüzgar altımdan akın ederek pardösümü Batman'in pelerini gibi dalgalandırdı ve beni doğrudan yukarıdaki balkona, korkuluğun üzerinden asma odanın içine taşıdı.

Manzara kendimi hazırladığım halde zangırdamama neden oldu. Victor siyah kumaş pantolon, siyah bir gömlek, siyah ayakkabılar giymişti –çok şıktı, özellikle bendeki eşofmanla ve kovboy çizmeleriyle karşılaştırıldığında. Çevresindeki daireden yukarı akan karanlık ışık gür kaşlarını ve ince hatlarını ürkütücü bir şekilde vurguluyordu. Dairenin içindeki ritüel büyüsünün gereçleri, beni öldürecek seremoniyi tamamlamaya hazırdı. Dairede kaşık gibi görünen, kenarları jilet gibi keskinleşene kadar bilenmiş bir cisim; biri siyah, biri beyaz bir çift mum ve ayakları kırmızı iple bağlanmış beyaz bir tavşan vardı. Hayvanın ayaklarından birindeki küçük bir yaradan akan kan beyaz derisini lekelemişti. Başına da bir iple benim siyah, düz saçımın bir lülesi bağlıydı. Bir kenarda halının üzerine tebeşirle çizilmiş, belki beş metre çapında başka bir daire vardı. Onun içinde de Beckett'ler vardı, aldırışsız, terli bir arzuyla kıvranıyor, Victor'ın büyüsü için enerji üretenlerdi.

Rüzgar etrafımı döverek, küçük odanın içinde minyatür bir kasırga gibi kükreyerek, saksıdaki bitkileri ve bibloları devirerek balkona indiğimde, Victor şoke olmuş halde bana baktı.

“Sen!” diye bağırdı.

“Ben,” diye onayladım. “Seninle ne zamandır konuşmak istediğim bir konu var Vic.”

Victor'ın şoku bir anda hırıltılı bir öfkeye dönüştü. Keskinleştirilmiş kaşığı kaptı, sağ elinde havaya kaldırdı ve bağırarak büyünün sözcüklerini söyledi. Seremonideki temsili

halim olan tavşanı önüne çekti ve onun, dolayısıyla benim kalbimi oyup çıkarmaya hazırlandı.

Ona bitirme fırsatı tanımadım. Cebime uzandım ve boş plastik film kutusunu Victor Gölgeadam'a fırlattım.

Kutunun bir silah olarak pek bir önemi yoktu. Ama gerçekte ve gerçek bir insan, bir fani tarafından fırlatılmıştı. Büyü dairesinin bütünlüğünü parçalayabilirdi.

Kutu havada uçup Victor'ın dairesine girdi ve tam o büyü sözcüklerini tamamlayıp kaşığın ucunu zavallı tavşana sapladığı sırada daireyi parçaladı. Fırtınanın enerjisi, Victor'ın artık bozulmuş dairesinin oluşturduğu odak silindirine kamçılarak indi.

Güç parçalanıp çılgın, yönlendirilmemiş ve odaksız bir halde odanın içine saçıldı. Çıplak renk ve ham ses kasırga kuvvetiyle her tarafa püskürdü. Ben ve Victor da dâhil nesneleri uçurdu, Beckitt'lerin içinde olduğu ikinci daireyi parçalayıp onları da zemin boyunca yuvarlayarak bir duvara çarptı.

Parmaklığa dayanıp kendimi hazırladım ve güç çevremde köpürür, havayı çiğ, tehlikeli büyüyle yükler, basınç altındaki su gibi etrafta kabarır, bir çıkış ararken direndim.

Victor kuvvetli rüzgarın içinden, "Seni piç!" diye bağırdı. "Neden ölüp gitmiyorsun!" Bir elini kaldırdı ve bana doğru bir şeyler bağırdı. Aramızdaki boşluğun diğer yanında ani ve sıcak bir alev dalgası akın etti.

Artık odada bol miktarda bulunan gücün bir kısmından yararlandım ve gözlerimi sıkı sıkı yumarak konsantre olup

önümde sert, yüksek bir duvar oluşturdum. Bileziğim olmadan kalkan yapmak on kat daha zor oldu, ama Victor'm büyüsunün geçmesine izin vermeyen küçük, çeyrek daire şeklinde bir sertleşmiş hava kubbesinin altına sokularak alevi engelledim ve döndürerek yükseğe, üzerime çıkardım. Gözlerimi açtığımda alevlerin tavandaki kirişlere dokunup onları aydınlatıldığını gördüm.

Alev dalgası geçerken hava hâlâ enerjiyle gümlüyordu. Victor kalkışımı görünce hırladı, bir elini bir tarafa doğru kaldırdı ve hırıldayarak çağırma sözcükleri söyledi. Bir tür kemiğe benzeyen eğri bir çubuk havadan hızla ona doğru uçtu. Victor çubuğu bir eliyle yakalayıp silah tutan bir adam havasıyla bana döndü.

Çoğu büyücünün sorunu tek bir açıdan bakmaya fazla alışmalarıdır: büyü açısından. Victor'ın sanırım hiç beklemediği bir şey yaptım. Doğrudum, titreyen zemin boyunca yalpalayarak ona doğru yürüdüm ve omzumu göğsüne vurup tatmin edici bir gümlemeyle duvara çarpmasına neden oldum. Biraz geri eğildim ve bir dizimi bağırsaklarına savurdum, iskaladım ve onun yerine tam bacaklarının ortasına darbe vurdum. Bir anda nefesi kesilen Victor iki büküm oldu. O sırada kendimden geçmiş halde ona anlamsız bir şeyler bağıırıyordum. Başına tekme atmaya başladım.

Arkamdan metalik bir çark sesi geldi. Başımı çevirdiğimde çıplak Beckitt'in otomatik bir silahı bana doğrulttuğunu gördüm. Kendimi bir yana atarken kısa bir silah patlaması duydum. Sıcak bir şey kalçamı delip beni yuvarladı. Yuvar-

lanmaya devam ederek mutfaka girdim. Beckitt'in hırlayarak bir lanet okuduğunu duydum. Bir dizi keskin çıtlama sesi duyuldu. Otomatik silah tutukluk yapmıştı. Lanet olsun, odada bu kadar fazla büyü uçuşurken meret patlamadığı için şanslıydık.

Bu arada Victor elinde tuttuğu kemik tüpün ucunu salladı ve yarım düzine kuru, kahverengi akrep kabuğu halının üstüne düştü. Victor hasır kahverengisi yüzündeki bembeyaz dişlerini göstererek sırttı ve, "*Scorpiis, scorpiis, scorpiis!*" diye hırladı. Gözleri tutku ve öfkeyle ışıldadı.

Bacaklarımdan biri hareket çağrılarımı cevap vermiyordu, bu yüzden yengeç yürüyüşüyle, ellerim ve bir ayağımın topuğu üzerinde mutfakın içine geriledim. Balkonun yemek odası kısmında akrepler titreyerek canlandı ve büyümeye başladı. Önce bir tanesi, sonra diğerleri mutfaka döndü ve hızla harekete geçerek bana doğru koşturmaya başladılar. Yaklaştıkça büyüklükleri artıyordu.

Victor neşeyle uludu. Zayıf ve vahşi görünümlü Beckitt'ler ayağa kalktı. Her ikisi de çıplaktı ve ellerinde birer silah tutuyorlardı. Gözleri çılgınca bir kana susamışlık dışında bomboştı.

Omuzlarıminin bir tezgaha dayandığını hissettim. Bir takırtı oldu, ardından bir süpürge sırtıma düştü ve tutacağı başımdan sekerek yanımdaki fayans zemine indi. Onu kavradım. Yüreğim adeta ağızımda atıyordu.

Bir oda dolusu ölümcül uyuşturucu. Kendi mekânındaki bir kötü büyücü. Elllerinde silah olan iki deli. Harekete geçi-

rip patlatacak bir şey arayan çılgın bir büyü fırtınası. Ve daha önce kıl payı kurtulduğum akrebe benzeyen, film canavarı boyutlarına doğru hızla büyüyen yarım düzine akrep. Oyun bitimine bir dakikadan az kalmıştı ve takımın oyuncu değişikliği hakkı kalmamıştı.

Her şey göz önüne alındığında deplasmana gelmiş takım için kötü bir akşam gibi görünüyordu.

YİRMİ ALTI

İşim bitmişti. Mutfaktan çıkış yoktu, yakın bir mesafeden patlayıcı bir çağırma büyüsu kullanacak zaman yoktu ve Victor patlatıcı büyüsuyle beni yok etmeden veya gözlerini kan bürümüş Beckitt'ler silahlarını yeterince uzun süre çalışır halde tutmayı başarıp, bana birkaç kurşun daha sıkmadan ölümcül akrepler beni parçalara ayıracaklardı. Kalçamdaki acı inanılmayacak kadar artmıştı, herhalde bu daha ciddi yaralanmaların ve şokun neden olacağı o ölümcül donuk uyuşukluktan daha iyiydi, ama şu anda bu en az endişelendiğim şeydi. Tek silahım olan değersiz süpürgeyi kendime çektim. Onu kullanacak kadar bile hareket edemiyordum.

Sonra aklıma bir şey geldi. Öylesine çocukça bir şeydi ki, az kalsın gülüyordum. Süpürgeden bir saman çöpü çekip alçak ve sabit bir sesle büyü sözcükleri söylemeye, çöpü tutan parmaklarımı oraya buraya sallamaya başladım. Uzanarak havada kol gezen muazzam miktardaki kullanılmayan enerjiyi yakaladım ve büyüümün içine çektim. “*Pulitas!*” diye bağırarak sözcüklerimi bir kreşendoya dönüştürdüm. “*Pulitas, pulitas!*”

Süpürge seğırdi. Titredi. Ellerimde dikleşti. Sonra fırçasını tehditkar bir edayla sallayarak akreplerin saldırısını karşılamak üzere mutfak zemini boyunca hareket etti. Büyük bir çabayla öğrenmeye zorlandığım o temizleme büyüsunü kullanmayı beklediğim en son yer, bir zehirli akrep canavarlar dalgasıydı, ama fırtınada sığınacağınız limanı seçemezsiniz. Süpürge yırtıcı bir enerjiyle akreplerin arasına daldı ve onları düzenli, etkili hareketlerle mutfaktan balkonun geri kalanına doğru süpürmeye başladı. Ne zaman akreplerden biri çevresinden dolanmaya çalışsa, süpürge o yana eğiliyor, onu beceriyle sırtüstü çeviriyor ve işine devam ediyordu.

Bu arada bütün pislikleri temizlediğinden de emin oldum. Bir büyü yaptım mı, tam yaparım.

Victor hâlâ fazla ağırlık taşıyamayacak kadar küçük olan hayvanlarının böyle ustalıklı yakalanıp balkondan aşağı atıldığını görünce sinirden acı acı bağırdı. Beckitt'ler silahlarını kaldırıp süpürgeye ateş açtılar, bense tezgahın arkasında çömeldim. Artık altıpatlar kullanıyor olmalıydı, çünkü düzenli ve sıralı bir ritimle ateş ediyorlardı. Kurşunlar duvarlara ve mutfağın arkasındaki tezgahlara vurdu, ama hiçbirini beni koruyan tezgahı aşamadı.

Nefesimi düzene sokarken elimi kalçamdaki kanın üzerine bastırdım. İnanılmayacak kadar acıyordu. Kurşunun kemiğin içinde bir yerde kaldığını düşündüm. Bacağımı hareket ettiremiyordum. Çok fazla kan vardı, ama bir kan gölü içinde oturmama neden olacak kadar da yoktu. Balkonda yangın genişlemeye, çatı boyunca yayılmaya başlıyordu. Çok

geçmeden bütün ev üzerimize yıkılacaktı.

Victor, “Ateş etmeyi kesin, ateş etmeyi kesin, lanet olsun,” diye bağırınca silah sesleri kesildi. Risk alarak tezgahın üzerinden bir göz atım. Süpürgem akrepleri balkonun kenarından aşağıdaki odanın zeminine atmıştı. Ben gözlerken Victor süpürgeyi tutacağından yakaladı ve hırlayarak balkon korkuluğunda kırdı. Hâlâ elimde olan saman çöpü küçük bir ping sesiyle kırıldı ve büyüünün enerjisinin solduğunu hissettim.

Victor Gölgeadam hırıldadı. “Hoş bir numara Dresden,” dedi, “ama yararı yok. Buradan canlı çıkmanın yolu yok. Vazgeç. Seni serbest bırakmaya hazırım.”

Beckitt’ler silahlarını dolduruyorlardı. Akıllarına tuhaf bir fikir gelmeden başımı yeniden aşağı eğdim ve arkasına sakladığım tezgahları ve içlerindeki malzemeleri geçerek, beni öldürebilecek kadar ağır kurşunları olmadığını umdum.

“Elbette Vic,” diye cevap verdim sesimi elimden geldiğince sakın tutarak. “Merhametin ve adaletinle ünlüsündür, değil mi?”

“Bütün yapmam gereken seni orada tutup yangının yayılarak seni öldürmesini beklemek,” dedi Victor.

“Tabii. Hadi hep beraber ölelim Vic. Ama aşağıdaki malzemelerine çok yazık olacak, ha?”

Victor hırladı ve mutfağın içine başka bir alev topu gönderdi. Bu sefer zaten tezgahlarla yarı yarıya korunduğum için sakınmam çok daha kolay oldu. “Ne hoş,” dedim küçümseme dolu bir sesle. “Ateş yapabileceğin en basit şeydir. Bütün gerçek büyücüler onu ilk iki haftada öğrenir ve oradan de-

vam ederler.” Mutfağa bakındım. Kullanabileceğim bir şey, kaçmamın bir yolu olmalıydı, ama hiçbir şey kendini açığa çıkarmadı.

“Kes sesini!” diye hırladı Victor. “Burada gerçek büyücü kim, ha? Bütün kartlar elinde olan kim, mutfak zemininde kan kaybeden kim? Sen bir hiçsin Dresden, *bir hiçsin*. Bir *kaybedensin*. Neden biliyor musun?”

“Hımm,” dedim. “Biraz düşüneyim.”

Sertçe güldü. “Çünkü bir budalasın. Bir idealistsin. Gözlerini aç be adam. Artık ormandasın. En güçlü olan hayatta kalır ve sen yeterince güçlü olmadığımı kanıtladın. Güçlüler istediklerini yaparlar ve zayıflar da altta ezilirler. Bu iş bittiği zaman seni ayakkabımdan kazıyacağım ve sen hiç var olmamışsın gibi yoluma devam edeceğim.”

“Bunun için çok geç,” dedim. İçimden bir beyaz yalan söylemek geldi. “Polis seninle ilgili her şeyi biliyor Vic. Onlara kendim anlattım. Ayrıca Beyaz Konsey’e de anlattım. Hiç ismini bile duymadın, değil mi Vic? Süper Dostlar ve Engizisyon’un bileşimi gibidirler. Onlara bayılacaksın. Seni önceki günün çöpü gibi safdışı bırakacaklar. Tanrı aşkına, sen *gerçekten* cahil piçin tekisin.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra, “Hayır,” dedi. “Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylüyorsun Dresden.”

“Yalan söylüyorsam canım çıksın,” dedim. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla çıkıyordu da. “Ha. Johnny Marccone’a da söyledim. Senin kim olduğunu ve nerede olduğunu öğrenmesini sağladım.”

“Orospu çocuğu,” dedi Victor. “Seni aptal orospu çocuğu. Seni bu işe kim soktu, ha? Marcone mu? Seni bunun için mi arabasıyla sokaktan aldı?”

Zayıf bir sesle güldüm. Alevler içindeki bir dolap yukarıdaki bir raftan yanımdaki fayanslara düştü. Burası gittikçe ısınıyordu. Yangın yayılıyordu. “Hiç anlamadın, değil mi Vic?”

“Kim?” diye bağırdı Victor. “Kimdi, lanet olası? O Linda denen fahişe mi? Fahişe dostu Jennifer mı?”

“Üçüncü hakkınızda da bilemediniz, şimdi sıra diğer yarışmacıda,” diye cevap verdim. Eh, en azından onu konuşturmaya devam edersem yeterince evde tutup benimle beraber yok olmasını sağlayabilirdim. Ve onu yeterince çıldırtabilirim bir hata yapabiliirdi.

“Onunla konuşmayı kes,” dedi Beckitt. “Silahı yok. Hadi gidip onu öldürelim ve hepimiz ölmeden buradan çıkalım.”

“Devam edin,” dedim neşeli bir sesle. “Lanet olsun, kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bütün evi öyle bir alev topuyla patlatırım ki, Hiroşima onun yanında mangal ateşi gibi kalır. Hadi beni sevindirir.”

“Kes sesini,” diye bağırdı Victor. “Kimdi Dresden? Kimdi kahrolası?”

Eğer ona Monica’nın ismini veririm, kaçtığı takdirde hâlâ ona ulaşabiliirdi. O riski almanın anlamı yoktu. Bu yüzden sadece, “Cehenneme git Vic,” dedim.

“Arabayı çalıştırın,” diye hırladı Victor. “Güverte kapısından çıkın. Akrepler zemin kattaki her şeyi öldürecektir.”

Odada hareketler duydum. Birileri kapılardan çıkıp evin

arkasındaki yüksek güverteye geçiyordu. Yangın yayılmaya devam etti. Duman kalın bir sis halinde her yanı sarmıştı.

“Gitmem gerekiyor Dresden,” dedi Victor, sesi nazik, neredeyse bir mırıltı gibiydi. “Ama önce tanışmanı istediğim biri var.”

Mideme hastalıklı, burkulan bir his çörekledi.

“Kalshazzak,” diye fısıldadı Victor.

Güç tıngırdadı. Hava parıldadı, ışıldadı ve dönüp kıvrılmaya başladı.

Victor yeniden, daha yüksek ve daha talepkar bir sesle, “Kalshazzak,” diye fısıldadı. Bir şeyin, büyük bir mesafeden geliyora benzeyen şarılıtlı bir tıslamanın hızla yaklaştığını duydum. Kara büyücü bu sefer çılgılık atarak ismi üçüncü ve son kez tekrar etti. “Kalshazzak!”

Evde bir gök gürültüsü sesi, donuk ve sülfürlü bir koku duyuldu. Tezgahın üstünü görmek için risk alarak boynumu uzatıp bir göz attım.

Victor ahşap güverteye çıkan sürme cam kapının yanında duruyordu. Evin o tarafında kırmızı-turuncu alevler tavanı sarmıştı ve duman aşağıdaki odayı dolduruyor, bütün mekâna cehennemi bir parıltı yayıyordu.

Victor'm önündeki zeminde önceki gece sürgün ettiğim kurbağa iblis çömelmişti. Onu öldürmediğimi biliyordum. İblisleri tam olarak öldüremezsiniz, yalnızca faniler dünyasına geldiklerinde kendileri için yarattıkları fiziksel kabukları yok edebilirsiniz. Eğer yeniden çağırılırlarsa zorluk çekmeden yeni bir kabuk yaratabilirler.

Sersemlemiş ve büyülenmiş bir halde izledim. Daha önce yalnızca bir kişiyi iblis çağırırken görmüştüm –ve eski efendimi ondan kısa süre sonra öldürmüştüm. Yaratık, Victor’ın önünde çömelmişti. Yıldırım mavisi gözleri kırmızı bir öfkenin gölgeleriyle fırıl fırıl dönüyor, üstündeki siyah giyinmiş büyücüye bakıyor, onu paralama, onu buraya çağırma cüretini göstermiş fani varlığı parçalama ve yok etme ihtiyacıyla titriyordu.

Victor’m hummalı bir şiddetle parlayan gözleri büyüdü ve daha da çılgınlaştı. Yüzünden aşağı ter akıyordu. Başını, sanki görüş alanı yatay düzlemde eğriliyormuş ve bunu telafi etmek istiyormuş gibi yavaşça bir yana eğdi. Sessizce, Üçüncü Göz’ümü daha önce kapamış olduğum için şükrettim. O şeyin gerçekte nasıl görüldüğünü görmek istemiyordum –gerçek Victor Sells’e iyi bir göz atmak da istemiyordum.

Iblis nihayet hüsrarla tısladı ve çarpık bir homurtuyla bana doğru döndü. Victor başını geriye atıp güldü. İradesi, öteden çağırdığı varlığın iradesine karşı zafer kazanmıştı. “İşte Dresden. Görüyor musun? Güçlüler hayatta kalır ve zayıflar küçük parçalara ayrılır.” Eliyle beni işaret etti ve iblise, “Öldür şunu,” dedi.

Mücadele ederek, tezgahtan destek alıp ayağa kalktım ve yükselip bana doğru yavaşça yürümeye başlayan iblisle yüzleştim.

“Tanrı aşkına Victor,” dedim. “Ne kadar beceriksiz olduğuna inanamıyorum.”

Victor’ın gülümsemesi yine anında hırıltılı bir dudak bü-

küşe dönüştü. Korkunun gözlerinin kenarlarına dokunduğunu, üstün olduğu halde şüpheye kapıldığını gördüm ve dudaklarımı küçük bir gülümsemeyle kıvırdım. Gözlerimi iblisin gözlerine diktim.

“Başka birine bir iblisin ismini vermemelisin,” dedim. Sonra bir nefes aldım ve buyurgan bir sesle, “Kalshazzak!” diye bağırdım.

Ben ismini söyleyip irademi ona fırlatmaya hazırlanınca, iblis aniden ilerlemeyi kesti ve uğultulu bir azap ve öfke uluması çıkardı.

Yeniden, “Kalshazzak,” diye hırıldadım. Iblisin varlığı aniden *ortaya çıktı*, kafamın içine geldi ve kaygan, sümüksü bir hiddetle, zehirli bir kurbağa yavrusu gibi kıvranmaya başladı. Bu şakaklarımda bir basınç oluşturunuyordu. Gözlerimde şimşeklerin çakmasına ve dengemin neredeyse yere yıkılacak kadar bozulmasına neden olan korkunç bir basınçtı bu.

Yeniden konuşmaya çalıştım, ama sözcükler boğazımda takılı kaldı. Iblis beklentiyle tıslayınca kafamdaki basınç yeniden ikiye katlanarak beni yere devirmeye, mücadeleden vazgeçirmeye çalıştı, böylece iblis serbest kalacaktı. Iblisin şimşek mavisi gözleri göz kamaştıracak, bakınca acı verecek kadar parladı.

Tuhaf bir şekilde, küçük Jenny Sells'i, yağmurda bir sedyede solgun ve baygın bir halde yatan Murphy'yi ve yanımda çömelmiş, hasta olmuş, kaçamayan Susan'ı düşündüm.

Bu kurbağayı bir kere alt etmiştim. Bir kere daha edebilirdim.

Alev alev yanan, hamlaşmış gırtlığımın iblisin ismini üçüncü ve son defa haykırdım. Sözcük çarpık ve kusurlu bir şekilde çıktı ve bir an için en kötü ihtimalden korktum, ama Kalshazzak yeniden uludu ve öfkeyle kendini zemine atıp zehirlenmiş bir böcek gibi uzuvlarını etrafa savurmaya, sinirden kudurmaya ve halıdan büyük parçalar koparmaya başladı. Çöktüm, içimi saran yorgunluk nedeniyle bilincimi yitirme- me ramak kalmıştı.

Victor, “Ne yapıyorsun?” dedi tiz bir cıglığa dönmüş se- siyle. “Ne yapıyorsun?” Dehşetle iblise bakıyordu. “Öldür onu! Efendin benim! Öldür onu, öldür onu!” İblis hiddetle uludu ve önce kimi mideye indireceğine karar vermeye çalışmış gibi, yanan gözlerini bir bana, bir de Victor’a çevirdi. Gözleri Victor üzerinde sabit kalınca beti benzi atan adam kapıya koştu.

“Hiçbir yere gidemezsin,” diye mırıldandım ve gücümün yeteceği son büyüü telaffuz ettim. Son bir kere, gücümün son kırıntılarıyla rüzgar esti ve beni yerden kaldırdı. Biçimsiz bir top güllesi gibi Victor’a uçup onu kapılardan uzağa, o sırada bize doğru hantal bir hamle yapan iblisin ötesine, balkonun korkuluğuna doğru sürdüm.

Karmaşık bir yığın halinde, koyu dumanla ve alevlerin kırmızı parlaklığıyla dolu odaya bakan balkonun kenarına düştük. Hava neredeyse nefes alınamayacak kadar ısınmıştı. Kalçam o zamana kadar hayal bile etmediğim kadar parlak ve kör edici bir acıyla titriyordu. Zorla nefes aldım. Dumanlı hava genzimi yaktı ve öksürüp nefesimin kesilmesine neden oldu.

Yukarı baktım. Yangın her tarafa yayılıyordu. İblis ikimizle tek çıkış yolu arasına çömelmişti. Balkonun kenarının ötesinde yalnızca karmaşa, alevler ve duman vardı –yükselmesi gerekirken Londra sisi gibi daha çok zemine yapışan tuhaf, koyu renk bir duman. Acı çok fazlaydı. Hareket bile edemiyordum. Çığlık atacak kadar bile nefes alamıyordum.

“Lanet olsun sana,” diye bağırdı Victor. Yeniden ayağa kalktı ve çılgınca öfkesiyle beni yüzüne doğru kaldırdı. “Lanet olsun sana,” diye tekrar etti. “Ne oldu? Ne yaptın?”

Zorlukla, “Dördüncü Büyü Kanunu herhangi bir yaratığın isteği dışında bağlanmasını yasaklar,” diye mırıldandım. Acı boğazımı sıkıyor, sözcükleri telaffuz etmek için mücadele etmemi gerektiriyordu. “Bu yüzden araya girdim ve onun üzerindeki kontrolünü aldım. Ve yerine kendi kontrolümü geçirmedim.”

Victor’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yani...”

“Serbest kaldı,” diye onayladım. İblise göz attım. “Aç görünüyor.”

“Ne yapacağız?” dedi Victor. Sesi titriyordu. Beni sarsmaya başladı. “Ne yapacağız?”

“Öleceğiz,” dedim. “Lanet olsun, ben zaten ölecektim. Ama en azından bu şekilde seni de birlikte götüreceğim.”

Korku dolu, tartan gözlerle önce iblise, sonra bana göz atışını gördüm. “Benimle birlikte çalış,” dedi. “Onu daha önce durdurdun. Tekrar yapabilirsin. Birlikte onu alt edip buradan çıkabiliriz.”

Bir an onu inceledim. Onu büyüyle öldüremezdim. Öl-

dürmek istemiyordum. Her halükarda bu idam cezası alma neden olurdu. Ama kenarda durup bir şey yapmayabilirdim. Ve tam da öyle yaptım. Ona gülümsedim, gözlerimi kapadım ve hiçbir şey yapmadım.

Victor, “O halde siktir git Dresden,” diye hırladı. “Aynı anda sadece birimizi yiyebilir. Ve bugün mideye indirilmeye hiç niyetim yok.” Beni iblise doğru fırlatmak için yerden kaldırdı.

Kırılğan bir azimle karşı koydum. Boğuştuk. Yangın devam etti. Duman dalgalar halinde yükseldi. İblis şimşek rengi gözleri cehennemi bir ışığı olan loş odada parıltıdayarak yaklaştı. Victor benden daha kısa, daha cüsseli, güreşte daha iyiydi ve kalçasından vurulmamıştı. Beni havaya kaldırdı ve az kalsın atıyordu, ama ben daha hızlı hareket ettim ve sağ kolumu başına doğru savurup onu Murphy’nin kelepçelerinin sallanan boştaki tekiyle yakalayarak hareketini durdurdum. Kurtulmaya çalıştı, ama tutundum ve onu sürükledim. İkimiz yerde bir daire çizip balkonun korkuluğuna çarptık ve diğer tarafa devrildik.

Çaresizlik insana olağanüstü yetiler kazandırır. Balkon korkuluğunda sallandım ve onu tabanından yakalayarak aşağıdaki bulanık dumana düşmekten kurtuldum. Aşağıya bir göz atınca akreplerden birinin parlayan kahverengi postunu gördüm. Yaratık iğneli kuyruğunu en az bir metre derinliğindeki dumanı yarıp geçen bir geminin direği gibi dik tutuyordu. Oda sinirli çıtırtılar ve koşuşturma sesleriyle doluydu. Tek bir çaresiz ve kısa bakışım bile bir çift akrebin kane-

peyi bir nefeslik sürede parçalara ayırdığını gördüm. Kuyruklarını golf arabalarının arkasındaki bayraklar gibi havada sallayarak kanepenin üzerine çökmüşlerdi. Kahrolasıcılar.

Victor korkuluğu biraz üstümden ve solumdan kavramıştı ve nefretten çarpılmış bir yüzle, üstümüze gelen iblise bakıyordu. Bir nefes aldığını ve bir ayağını sıkıca yere basmaya çalıştığını gördüm. Amacı boşta kalacak elini yaklaşan iblise doğrultup bir tür büyümlü saldırı ya da savunma yapmaktı.

Victor'ın bundan kurtulmasına izin veremezdim. Hâlâ yaralanmamıştı. Eğer iblisi yere yıkabilirse hâlâ kaçabilirdi. Bu yüzden ona kafanı koparacak kadar çılgına dönmesine yol açacak bir şey söylemem gerekiyordu. "Hey, Vic," diye bağırdım. "Karındı. Seni ihbar eden karındı."

Sözcükler ona adeta fiziksel bir darbe indirdi. Yüzünü öfkeyle buruşturdu ve başını sertçe bana çevirdi. Bana bir şey, belki de beni parçalara ayırmayı amaçlayan bir büyümlün sözcüklerini söylemeye başladı, ama kurbağa iblis sinirli bir tıslamayla şahlanıp dişlerini Victor'ın köprücük kemiğine ve boğazına geçirerek onu susturdu. Kemikler bir çatırtıyla kırıldı. Kolları ve ayakları titreyen Victor acıyla ciyakladı. İblisi iterek aşağıya, uzağa kaçmaya çalışınca yaratığın dengesi bozulur gibi oldu.

Dişlerimi gıcırdattım ve tutunmaya çalıştım. Kahverengi ve parlak bir akrep bana sıçradı. Ayaklarımı çekip kısacla-rından kıl payı kurtuldum.

Victor iblisin çenesinden kurtulmaya çalışırken, "Piç," di-

ye haykırdı. Sıcak kan hızla vücudundan aşağı akıyordu. İblis bir arteri parçalamıştı ve tutunuyor, balkonun kenarında sallanıyordu. Bu sırada mücadele eden Victor yakındaki elime tekme vurmaya başladı. Bana bir kere, sonra bir kere daha vurunca dengemi yitirmeme ramak kaldı ve ellerim kaydı. Çabucak aşağıya göz attığımda başka bir akrebin bana atlamaya hazırlandığını gördüm. Bu seferki daha yakındı.

Murphy, diye düşündüm. *Seni dinlemeliydim.* Eğer akrepler beni öldürmezse iblis öldürecekti ve iblis öldürmezse de yangın öldürecekti. Ölecektim.

Bunu düşünmek, az sonra her şeyin sona ereceğini bilmek insana bir huzur veriyordu. Ölecektim. İşte bu kadar basitti. Elimden geldiği kadar savaşmışım, aklıma gelen her şeyi yapmışım ve bitmişti. Son saniyelerimde kendimi aylakça, keşke Murphy'den özür dileyecek zaman bulabilseydim, keşke babasını öldürdüğüm için Jenny Sells'ten özür dileyebilseydim, keşke Linda Randall'dan vakayı yeterince hızlı çözüp hayatını kurtaramadığım için özür dileyebilseydim diye düşünürken buldum. Canavarlar, iblisler, kara büyücüler ve duman etrafımı kuşatmıştı, Murphy'nin kelepçeleri kolumda sımsıkı ve soğuktu. Gözlerimi kapadım.

Murphy'nin kelepçeleri.

Gözlerimi hızla açtım.

Murphy'nin kelepçeleri.

Victor yeniden ayağını sol elime savurdu. Ayaklarımla tekmeleyip omuzlarımla iterek bir saniyeliğine yukarı kalktım ve Victor Sells'in pantolonlu bacağına sol elimle kavra-

dım. Sağ elimle kelepçelerin boştaki tekini korkuluğun çubuklarından birine geçirdim. Metal halka menteşesi üzerinde döndü ve yerine yerleşti.

Sonra yeniden aşağıya düşmeye başlarken Victor'ın bacağını sertçe çektim. Korkunç, tiz bir sesle çığlık atarak düşmeye başladı. İlave ağırlık ve Victor'ın mücadelesine benim eklediğim kuvvet yüzünden, iblis sonunda dengesini yitirip balkonun korkuluğundan aşağıdaki dumanın içine düştü ve Victor'ı da beraberinde taşıyarak zemine çarptı.

Hızlı koşuşturma ve çığırta sesleri, iblisten de kulak tırmalayıcı, ısıklı bir tıslama geldi. Victor'ın çığlıkları tizleşti ve korkunç bir şeye dönüştü, sonunda bir insandan çok hayvan sesine, kesim sırasında ciyaklayan bir domuz sesine benzer oldu.

Ayaklarım arbedenin bir metre üstünde, balkondan aşağı sallanıyordum. Murphy'nin bir halkası bileğimde, diğeri balkon korkuluğuna kilitlenmiş kelepçeleri yüzünden keskin bir acı hissediyordum. Görüşüm bulanmaya başlarken aşağıya baktım. Parçalı, kitinli zırhlara ait kahverengi, ışıldayan levhalardan oluşan bir deniz gördüm. Akreplerin iğneli kuyruklarının defalarca, hızla aşağı indiğini gördüm. Kalshazak'ın fiziksel kabuğunun yıldırım rengi gözlerini ve o gözlerden birinin bir akrebin ışıldayan iğnesiyle yarıldığını ve parçalandığını gördüm.

Ve buz kıracağı büyüklüğünde iğnelerin Victor Sells'i arka arkaya soktuğunu, yaralarının zehirle köpürdüğünü gördüm. İblis akreplerin kısıkaçlarına ve iğnelerine aldırmadan

Victor'ı parçalamaya başladı. Victor'ın yüzü son defa şiddetli bir öfke ve korkuyla buruştu.

Güçlüler hayatta kalır ve zayıflar yem olur. Sanırım Victor yanlış güce yatırım yapmıştı.

Altımda olanları izlemek istemiyordum. Aslında yukarıdaki tavanı saran alevler oldukça güzeldi. Kiraz kırmızısı, günbatımı turuncusu renkte alev dalgaları dönüyordu. Bu beladan kurtulmaya çalışamayacak kadar zayıf düşmüştüm ve bütün bu olay artık üstünde düşünülmeyecek kadar rahatsız edici ve acı verici bir hal almıştı. Yalnızca alevleri izledim, bekledim ve tuhaf bir şekilde *açlıktan öldüğümün* farkına vardım. Son kez doğru düzgün yemek yediğim... cuma günü müydü? Cuma günü. Son anlarınızda tuhaf şeylerin farkına vardığınızı söylerler.

Sonra bir şeyler görmeye başlarsınız. Örneğin Beyaz Konsey'in adaletini temsil eden gümüş kılıcı elinde taşıyan Morgan'ın, dışarıdaki güverteye açılan sürme cam kapıdan içeri girdiğini gördüm. Artık Alman çoban köpeği büyüklüğüne ulaşmış akreplerden birinin merdiveni keşfettiğini, koşuşturarak yukarı çıktığını ve Morgan'ın üzerine atıldığını gördüm. Morgan'ın gümüş kılıcını hızla savurduğunu ve akrebi yerde kıvranan parçalara dönüştürdüğünü gördüm.

Sonra yangından zarar görmüş balkonu ağırlığıyla titreten Morgan'ın gaddar bir ifadeyle bana doğru geldiğini gördüm. Beni gördüğünde gözlerini kısıtı ve balkon korkuluğundan iyice eğilerek kılıcını kaldırdı. Kılıç yangın alevinde parlayarak aşağı inmeye başladı.

Tipik, diye düşündüm son olarak. Kötü adamların yaptığı her şeyden sağ kurtulmak ve sonunda davaları uğruna savaştığım insanlarca alaşağı edilmek ne kadar tipik.

YIRMİ YEDİ

Serin ve karanlık bir yerde, müthiş bir acıyla, ciğerlerim çıkacakmış gibi öksürerek uyandım. Yağmur yüzümün üstüne yağıyordu ve hayatımda hissettiğim en güzel şeydi. Morgan'ın yüzü yüzümün üzerindeydi. Bana hayat öpücüğü verdiğini fark ettim. İyyk.

Öksürdüm, tükürükler saçtım ve nefes almaya çalışarak oturur duruma geçtim. Morgan beni bir an seyretti, ardından kaşlarını çatı ve gözlerini etrafta gezdirerek ayağa kalktı.

Yeterince nefes almayı başardıktan sonra sersemlemiş halde, "Beni kurtardın," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Ama neden?"

Yeniden bana baktı, sonra eğilip kılıcını yerden aldı ve belindeki kına soktu.

"Çünkü orada olanları gördüm. Gölgeadam'ı durdurmak için hayatını tehlikeye attığını, bu arada Kanunlar'ı çiğnemediğini gördüm. Katil sen değildin."

Biraz daha öksürdüm ve, "Bu beni kurtarmak zorunda ol-

duğun anlamına gelmiyor,” dedim.

Döndü ve şaşırmış gibi gözlerini kırparak bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni ölüme terk edebilirdin.”

Sert yüz ifadesi hiç değişmedi, ama, “Suçlu değildin. Beyaz Konsey’in bir parçasısın,” dedi. Sanki sözcükler taze limonmuş gibi, konuşurken ağzı çarpılıyordu. “Teknik olarak. Hayatını koruma yükümlülüğü altındaydım. Bu benim görevimdi.”

“Katil ben değildim,” dedim.

“Hayır.”

“O halde,” dedim hırıldayarak, “bu haklı olduğum anlamına gelir. Ve *senin* de...”

Morgan kaşlarını çattı. “Çizgiyi geçersen Kılıç’ı indirmeye gayet hazır olduğum anlamına gelir Dresden. Bunun seni tehlikeden kurtardığını zannetme. En azından bana göre.”

“O halde, eğer doğru hatırlıyorsam, bir Bekçi olarak görevin yaptıklarım hakkında Konsey’e rapor sunmak, değil mi?”

Morgan’ın somurtuk yüzü karardı.

“Yani pazartesi onlara gidip gerçekte neler olduğunu anlatman gerekecek. Bütün gerçeği ve yalnızca gerçeği.”

“Evet,” diye hırladı. “Kılıç’ı üzerinden kaldırmaları olasılığı bile var.”

Zayıf bir şekilde gülmeye başladım.

“Henüz kazanmadın Dresden. Konsey’de karanlık güçlerle arkadaşlık kurduğunu çok iyi bilenler var. En azından *biz* senden gözümüzü ayırmayacağız. Seni gece gündüz izleyece-

giz ve durdurulması gereken bir tehlike olduğunu *kanıtlayacağız*.”

Gölmeye devam ettim. O kadar çok güldüm ki yan tarafımın üzerine düştüm.

Morgan bir kaşını kaldırdı ve bana öylece baktı. “İyi misin?”

“Bana bir galon Listerine¹ ver, bir şeyciğim kalmaz,” dedim öksürerek.

Morgan boş boş baktı, bense daha da çok güldüm. Gözlerini devirdi ve polislin birazdan gelip tıbbi yardım sağlayacağına dair bir şeyler homurdandı. Ardından arkasını dönüp ağaçlara doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bütün yol boyunca kendi kendine söylenmeyi sürdürdü.

Polis zamanında gelip, kaçmaya çalışan Beckett’leri yakaladı ve onları onca şeyden sonra çıplak oldukları için tutukladı. Sonradan ÜÇGöz uyuşturucu şebekesiyle ilişkili oldukları gösterildi ve uyuşturucu dağıtma suçlamasıyla mahkemeye verildiler. Michigan adalet sisteminde olmaları onlar için iyiydi. Chicago’da olsalar hücreden canlı çıkamazlardı. Öyle si Johnny Marcone’un işi için iyi olmazdı.

Varsity’de, orayı ziyaret ettiğim gece gizemli bir yangın çıkmış. Duyduğum kadarıyla etrafta dolaşan bütün tuhaf söylentilere rağmen, Marcone sigortadan parayı sorunsuz almış. Sokaktaki dedikodulara göre Marcone ÜÇGöz çetesinin başının icabına bakması için Harry Dresden’i tutmuş. Kimin başlattığını bulamayacağınız şu dedikodulardan biri işte. İn-

1) Listerine: Naneli bir katı gargara. —çn

kar etmeye çalışmadım. Kimsenin arabama bomba koyacağından endişelenmemek karşılığında düşük bir bedeldi.

Yaralarım Beyaz Konsey'in toplantısına katılmama imkân vermeyecek kadar kötüydü, ama sonuçta 'görev sınırlarını aşan cesurca hareketlerim' nedeniyle Demokles'in Kılıcı'nı (her halükarda bunun oldukça gösterişli bir isim olduğunu düşünüyordum) üzerimden kaldırmaya karar vermişler. Morgan'ın iyi bir adam olduğum için beni asla affetmediğini sanıyorum. Kılı kırk yaran görev ve şeref hissi onu insafsızca zorladığı için, bütün Konsey'in önünde tükürdüğünü yalamak zorunda kalmış. Birbirimizden hiç hoşlanmıyoruz. Ama adam dürüsttü, hakkını teslim etmem gerek.

Lanet olsun. En azından her büyü yaptığımda onun bir yerlerden fırlayacağını düşünerek arkama bakmam gerekmiyor. Öyle umuyorum.

Murphy'nin hayati tehlikesi neredeyse yetmiş iki saat boyunca devam etti, ama sonunda kurtuldu. Aslında ona benim koridorumda bir oda verdiler. Hastane odasına çiçekler ve beraberinde kelepçelerinin sağlam kalmış halkasını gönderdim. Yazdığım notta halkaların arasındaki zincirin nasıl olup da bu kadar düzgün kesildiğini sorma dedim. Birinin onu büyüdü bir kılıçla kestiğine inanacağını sanmıyordum. Çiçeklerin yararı olmuş olmalı. Yatağından ilk defa kalktığında sendeleyerek odama geldi, çiçekleri yüzüme attı ve tek söz etmeden odadan çıktı.

Büromda olanları hiç hatırlamadığını ileri sürdü, belki de gerçekten hatırlamıyordu. Ama her halükarda tutuklanma

emrimi iptal ettirdi ve iki hafta sonra işe tekrar başlayıp ertesi gün de beni tavsiye vermem için çağırdı. Cinayet soruşturmalarındaki masraflarımı karşılamak için de büyük bir çek gönderdi. Sanırım bu profesyonel anlamda tekrar dost olduğumuz anlamına geliyor. Ama artık şakalaşmıyoruz. Bazı yaralar çok çabuk iyileşmez.

Polis göl evinin kalıntılarında büyük ÜçGöz zulasından kalanları buldu ve sonunda, Victor Sells'in kötü adam olduğu tespit edildi. Monica Sells ile çocukları tanık koruma programıyla ortadan kayboldular. Umarım artık öncesine göre daha iyi bir hayatları vardır. Sanırım daha kötü olması mümkün değil.

Bob nihayet yeniden eve döndü. Yirmi dört saatlik zaman sınırını pek aşmadığını sanıyorum. Chicago Üniversitesi'nde cumartesi gecesinden pazar gecesine kadar devam eden oldukça çılgın bir partiye dair söylentilere kulağımı tıkadım, Bob da akıllılık edip bundan hiç bahsetmedi.

Arcane sonraki pazartesi çıktığında manşeti BİR IBLISLE RANDEVU'ydu. Susan bana gazetenin bir nüshasını getirip, konu hakkında konuşmak için hastaneye ziyarete geldi. Doktorlar büyük bir kırık olmadığından emin olana kadar (nendense röntgen makinesi, ne zaman üzerimde kullanmaya çalışsalar bozuluyordu) kalçalarımı hareketsiz tutacak alçıyla çok eğlendi ve daha hareketli olmamamın çok yazık olduğunu yorumunu yaptı. Şefkat faktörünü kullanarak ondan bir randevu daha kopardım, bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

O randevuda bir iblis geceyi yarıda *kesmedi*. Ve Bob'un aşk iksirlerine ya da tavsiyelerine ihtiyacım olmadı, çok teşekkürler.

Mac TransAm'ını geri aldı. Ben Mavi Kaplumbağa'mı geri aldım. Bu tam olarak adil görünmüyordu, ama en azından Kaplumbağa hâlâ çalışıyor. Çoğu zaman.

Tüf-tüfe ve peri ahbablarına bir hafta boyunca her gece bir pizza, sonra da haftada bir pizza göndermeye özen gösterdim. Pizza Ekspres'teki oğlanın yolun kenarına bir pizza bırakmasını istediğim için kaçığın teki olduğumu düşündüğünden eminim. Ne düşünürse düşünsün. Ben sözümü tutarım.

Mister bütün bu işten pek kârlı çıkmadı, ama o böyle şeylere dikkat etmeyecek kadar haysiyetli bir kedidir.

Ya ben? Ya ben bu işten ne aldım? Emin değilim. Uzun zamandır peşimde olan bir şeyden kurtuldum. Ama bunun ne olduğundan emin değilim. Kimin benim ortaya çıkmaya hazır, ayaklı bir Deccal olduğuma daha fazla inandığından emin değilim. Beyaz Konsey'in muhafazakar kısmı, yani Morgan gibi adamlar mı, yoksa kendim mi? Onlar için en azından bu soru kısmen yanıtlandı. Ama benim için yanıtlandığından o kadar emin değilim. Güç orada. Cazibe orada. Hep de öyle olacak.

Bununla yaşayabilirim.

Dünya tuhallaşıyor. Her gün daha da karanlık oluyor. Nesneler gittikçe daha da hızlı dönüyor ve tamamen yoldan çıkmaya doğru gidiyor. Şahinler ve şahin yetiştiriciler. Merkez ayakta kalamayacak.

Ama ben ülkenin bulunduğum köşesinde işleri düzene sokmaya çalışıyorum. Victor'ın ormanı sonunda onu yemiş olsa da ben orada yaşamak istemiyorum. Güçlülerin hakim olduğu ve zayıfların korkuyla sindiği bir dünyada yaşamak istemiyorum. İşlerin biraz daha sakin olduğu bir yer yaratmayı tercih ederim. Trol'lerin köprülerinin altında kaldığı ve elflerin baskın yapıp çocukları beşiklerinden kaçırmadıkları bir yer. Vampirlerin sınırlara saygı gösterdikleri ve perilerin davranışlarına dikkat ettikleri bir yer.

Benim ismim Harry Blackstone Copperfield Dresden. İsmimi söylerseniz riski size aittir. İşler tuhaflaştığında, gecele-ri size çarpan bir şey ışıkları yaktığında, başka hiç kimse size yardım edemediğinde beni arayın.

Numaram rehberde var.

HARRY DRESDEN-BÜYÜCÜ

**KAYIP EŞYALAR BULUNUR.
PARANORMAL SORUŞTIRMALAR. DANIŞMA. TAVSİYE.
MAKUL FİYATLAR.**

**AŞK İKSİRLERİ, BİTMEZ TÜKENMEZ SERVETLER,
PARTİLER YA DA DİĞER EĞLENCELER İŞ KAPSAMI DIŞINDADIR.**

Harry Dresden işinin en iyisiydi.

Eh, teknik olarak o işi yapan tek kişiydi. Dolayısıyla Chicago Emniyet Müdürlüğü fanilerin yaratıcılığını ya da kapasitesini aşan bir vakayla karşılaştığında cevaplar almak için onun kapısını çalıyordu. Çünkü ‘günlük’ dünya aslında tuhaf ve büyü şerhlerle dolup taşıyordu ve bunların büyük bölümünün insanlarla arası iyi değildi.

İşte Harry burada devreye giriyordu. Sorun çıkaran tuhaf şeyleri ensemek için bir buyucu gerekiyordu.

Tek bir sorun vardı. Harry tabiri caizse sinek avlıyordu. Bu yüzden polis kara büyüyle işlenmiş bir çift cinayet vakası için ondan yardım isteyince Harry’nin gözlerinde dolar işaretleri belirdi. Ama kara büyüün olduğu yerde onu yapan bir kara buyucu de vardır. Ve o kara büyücü Harry’nin ismini biliyordu. Olaylar işte o noktada... ilginçleşmeye başladı.

BÜYÜ | İNSANI ÖLÜME GÖTÜREBİLİR

“Heyecan verici, iyi kurgulanmış, karmaşık, sürükleyici ve şaşırtacak kadar iyi bir ilk roman.” *Chris Bunch*

